

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 25. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2017 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 25. posiedzeniu Senatu:

senatora Jerzego Czerwińskiego.....	7
senatora Roberta Dowhana.....	12
senatora Jana Marii Jackowskiego	20
senatora Andrzeja Misiółka.....	25
senatora Mariana Poślednika.....	31
senatorów Krystiana Probierza, Ryszarda Majera, Artura Warzochy, Adama Gawędy, Wojciecha Piechy, Czesława Ryszki, Arkadiusza Grabowskiego, Michała Potocznego oraz Andrzeja Kamińskiego.....	40
senatora Krystiana Probierza	42
senatora Czesława Ryszki	46
senatora Waldemara Sługockiego.....	49
senator Grażyny Sztark	65
senator Grażyny Sztark oraz senator Jadwigi Rotnickiej	67
senatora Antoniego Szymańskiego	73
senatora Przemysława Terminińskiego.....	76

25. POSIEDZENIE SENATU

(9 września 2016 r.)

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o przedstawienie w postaci tabelarycznej będących w posiadaniu Pana lub podległych Panu wojewodów następujących danych liczbowych z lat 2010–2016, w rozbiciu na poszczególne lata, a w przypadku danych z lat 2015 i 2016 – ze szczegółowością co do półrocza.

1. Proszę o przedstawienie danych obejmujących sumaryczną liczbę osób, które utraciły polskie obywatelstwo wskutek wyrażenia przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego, oraz liczbę złożonych wniosków w tym zakresie.

2. Proszę o przedstawienie danych obejmujących sumaryczną liczbę osób, które nabyły polskie obywatelstwo poprzez:

- nadanie obywatelstwa polskiego przez prezydenta,
- uznanie za obywatela polskiego decyzją wojewody,
- przywrócenie obywatelstwa polskiego przez właściwego ministra,
- procedurę repatriacyjną,

oraz liczbę wniosków złożonych w wymienionych sprawach. Dane te, oprócz przedstawienia ich z podziałem na poszczególne lata, ewentualnie półrocza, proszę również zagregować według wymienionych tu przyczyn nabycia polskiego obywatelstwa oraz według posiadanego już przez wnioskodawców obywatelstwa obcego.

3. Proszę o przedstawienie danych obejmujących sumaryczną liczbę osób, którym wojewodowie potwierdzili posiadanie obywatelstwa polskiego, oraz liczbę wniosków złożonych w tym zakresie. Proszę, aby dane te zostały nie tylko przedstawione z podziałem na poszczególne lata, ewentualnie półrocza, lecz także zagregowane ze względu na województwo, oraz – jeśli będzie to możliwe – ze względu na posiadane przez wnioskodawcę obywatelstwo obce, np. na podstawie jego miejsca zamieszkania.

Czy dane te i trendy w nich ujawnione powodują zaniepokojenie Pana Ministra, szczególnie w aspekcie wywołanej ostatnio przez „Gazetę Wyborczą” dyskusji o konieczności i niezbędności podjęcia problemu reprivatyzacji przez państwo polskie? W jaki sposób kwestia reprivatyzacji jest związana z brakiem lub posiadaniem polskiego obywatelstwa przez osoby mające być jej beneficjentami?

Jerzy Czerwiński

Odpowiedź

Warszawa, 13 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Jerzego Czerwińskiego w sprawie *danych dotyczących liczby osób, które nabyły obywatelstwo polskie, złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 roku, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.*

Na wstępie pragnę wskazać, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o *obywatelstwie polskim* (Dz. U. z 2012 r., poz. 161 z późn. zm.), tworzy i prowadzi w systemie teleinformatycznym centralny rejestr danych o nabyciu i utracie obywatelstwa polskiego. Ponadto, stosownie do przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o *repatriacji* (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 1392 z późn. zm.) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji prowadzi w systemie teleinformatycznym centralny rejestr wniosków, decyzji i postanowień w sprawach repatriacji. Przedmiotowe rejestry prowadzone są w ramach Systemu Informatycznego Pobyt.

W kontekście wnioskowanych przez Pana Senatora danych statystycznych warto nadmienić, że z wejściem w życie przywołanej powyżej ustawy o *obywatelstwie polskim*, tj. z dniem 15 sierpnia 2012 roku, w znaczny sposób zmodyfikowane zostały sposoby nabycia obywatelstwa polskiego m.in. poprzez dodanie instytucji „*przywrócenia obywatelstwa polskiego*” oraz zniesienie trybu „*oświadczenia o woli nabycia obywatelstwa polskiego*”. Jednakże, stosownie do przepisu art. 66 ww. ustawy, postępowania wszczęte na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów prawa i niezakończone do dnia wejścia w życie omawianej ustawy, toczą się według przepisów dotychczasowych. Ponadto należy wskazać, że wniosek o nabycie obywatelstwa polskiego – z wyłączeniem przywrócenia obywatelstwa polskiego oraz oświadczenia o woli nabycia obywatelstwa polskiego – może obejmować małoletnie dzieci wnioskodawcy.

Z kolei w odniesieniu do danych statystycznych dotyczących repatriacji należy podkreślić, że wiza krajowa w celu repatriacji może być wydana osobie polskiego pochodzenia, która przed dniem wejścia w życie ustawy o *repatriacji* zamieszkiwała na stałe na terytorium obecnej Republiki Armenii, Republiki Azerbejdżańskiej, Republiki Gruzji, Republiki Kazachstanu, Republiki Kirgiskiej, Republiki Tadżykistanu, Republiki Turkmenistanu, Republiki Uzbekistanu albo azjatyckiej części Federacji Rosyjskiej. Tym samym jej adresatem są osoby bądź ich potomkowie, które z przyczyn narodowościowych bądź politycznych podlegały represjom na terytorium byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i w związku z powyższym nigdy nie otrzymały szansy na repatriację do Polski.

Odnosząc się szczegółowo do wnioskowanych przez Pana Senatora informacji z zakresu utraty bądź nabycia obywatelstwa polskiego poniżej przedstawiam dane dotyczące liczby wniosków i rozstrzygnięć Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (RP) w sprawach o zrzeczenie się obywatelstwa polskiego.

Liczba wniosków i rozstrzygnięć Prezydenta RP w sprawach o zrzeczenie się obywatelstwa polskiego				
Rok	Liczba wniosków	Liczba osób wnioskujących i objętych wnioskiem	Liczba rozstrzygnięć Prezydenta RP o wyrażeniu zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego	Liczba osób wnioskujących i objętych rozstrzygnięciem
2010	228	322	241	354
2011	238	344	213	310
2012	294	384	231	315
2013	304	378	312	392
2014	380	458	313	384
2015 (I półrocze)	235	275	219	369
2015 (II półrocze)	216	257	194	223
2016 (I półrocze)	180	199	199	237
2016 (II półrocze)*	63	71	45	51

* według stanu na dzień 31 sierpnia 2016 roku (obejmuje wnioski złożone od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2016 roku).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że szczegółowe informacje dotyczące liczby wniosków i osób na wnioskach w sprawach o nabycie obywatelstwa polskiego złożonych w urzędach wojewódzkich, konsulatach i w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji (MSWiA), z wyszczególnieniem organu przyjmującego wnioski, obywatelstwa wnioskującego oraz typu wniosku, z uwagi na ich obszerność, zawarto w załączniku numer 1 do niniejszego pisma. Natomiast zbiorcze dane w przedmiotowym zakresie przedstawiam w tabeli poniżej:

Liczba wniosków i osób na wnioskach w sprawach o nabycie obywatelstwa polskiego złożonych w urzędach wojewódzkich, konsulatach RP i MSWiA		
Rok	Liczba wniosków	Liczba osób na wnioskach
2010	2.556	2.814
2011	3.180	3.505
2012	3.780	4.196
2013	4.526	5.214
2014	5.363	6.224
2015 (I półrocze)	3.189	3.712
2015 (II półrocze)	3.237	3.744
2016 (I półrocze)	3.269	3.842
2016 (II półrocze)*	1.056	1.229

* według stanu na dzień 31 sierpnia 2016 roku (obejmuje wnioski złożone od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2016 roku).

Ogólne dane dotyczące liczby postanowień Prezydenta RP w sprawach o nadanie obywatelstwa polskiego w poszczególnych latach zawarto w tabeli poniżej. Jednocześnie uprzejmie informuję, że szczegółowe informacje we wskazanym zakresie, z uwzględnieniem danych na temat obywatelstwa i płci osób wnioskujących, zostały zawarte w załączniku numer 2 do niniejszego pisma.

Liczba postanowień Prezydenta RP w sprawach o nadanie obywatelstwa polskiego		
Rok	Liczba postanowień	Liczba osób wnioskujących i objętych postanowieniem
2010	1.772	2.019
2011	2.057	2.324
2012	2.136	2.456
2013	2.079	2.419
2014	2.268	2.637
2015 (I półrocze)	1.118	1.287
2015 (II półrocze)	980	1.126
2016 (I półrocze)	1.206	1.460
2016 (II półrocze)*	315	362

* według stanu na dzień 31 sierpnia 2016 roku (obejmuje wnioski złożone od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2016 roku).

Zbiorcze dane dotyczące liczby wydanych decyzji (rozstrzygnięć) w sprawach o nabycie obywatelstwa polskiego przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, poszczególnych wojewodów i konsulów zawarto w tabeli poniżej. Jednocześnie szczegółowe informacje we wskazanym zakresie, z wyszczególnieniem typu wniosku, organu podejmującego rozstrzygnięcie oraz obywatelstwa wnioskujących, zawarto w załączniku numer 3 do niniejszego pisma.

Liczba wydanych decyzji (rozstrzygnięć) w sprawach o nabycie obywatelstwa polskiego przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, wojewodę i konsula.		
Rok	Liczba decyzji	Liczba osób wnioskujących i objętych rozstrzygnięciem
2010	910	912
2011	1.120	1.124
2012	1.721	1.772
2013	2.147	2.443
2014	1.996	2.302
2015 (I półrocze)	948	1.080
2015 (II półrocze)	835	942
2016 (I półrocze)	898	988
2016 (II półrocze)*	206	227

* według stanu na dzień 31 sierpnia 2016 roku (obejmuje wnioski złożone od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2016 roku).

W zakresie danych statystycznych dotyczących prowadzonych przez wojewodów postępowań administracyjnych w sprawie potwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego za lata 2010–2015 należy wskazać, że przedmiotowe informacje zostały opracowane na podstawie sprawozdań statystycznych przedkładanych corocznie przez wydziały spraw obywatelskich i cudzoziemców urzędów wojewódzkich. Zbiorcze zestawienie zawarto w tabeli poniżej, natomiast szczegółowe informacje w omawianym zakresie ujęto w załączniku numer 4 do niniejszego pisma.

Postępowania w sprawach o potwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego		
Rok	Liczba wszczętych postępowań	Liczba decyzji potwierdzających posiadanie obywatelstwa polskiego
2010	19.130	16.844
2011	19.784	15.943
2012	17,613	15,304
2013	16.388	13.544
2014	17.699	14.089
2015	17.432	14.090

W nawiązaniu do zagadnień z obszaru repatriacji uprzejmie informuję, że dane dotyczące nabycia obywatelstwa polskiego przez repatriantów w latach 2010–2016 przedstawiają się następująco:

Nabycie obywatelstwa polskiego w latach 2010–2016:	
Rok	Repatrianci
2010	147
2011	193
2012	123
2013	163
2014	165
2015 (I półrocze)	84
2015 (II półrocze)	116
2016 (I półrocze)	112
2016 (II półrocze)*	48

* według stanu na dzień 31 sierpnia 2016 roku (obejmuje wnioski złożone od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia 2016 roku).

Z kolei informacje w zakresie liczby złożonych wniosków o wydanie wizej repatriacyjnej w latach 2010–2016 zawarto w tabeli poniżej.

Liczba złożonych wniosków o wydanie wizej repatriacyjnej w latach 2010–2016	
Rok	Liczba złożonych wniosków
2010	91
2011	201
2012	116
2013	129
2014	171
2015	108
2016*	83
RAZEM	899

* według stanu na dzień 31 sierpnia 2016 roku.

Szczegółowe informacje dotyczące osiedlania się repatriantów na terenie poszczególnych województw w latach 2010–2016 zawarto w załączniku numer 5 do niniejszego pisma. Natomiast zbiorcze dane we wskazanym zakresie przedstawiam w tabeli poniżej:

Osiedlanie się repatriantów na terenie poszczególnych województw w latach 2010–2016		
Rok	Liczba osiedlonych rodzin repatriantów	Liczba repatriantów
2010	72	147
2011	97	193
2012	73	123
2013	82	163
2014	85	165
2015	96	200

Przedstawiając powyższe pragnę jednocześnie poinformować, że zagadnienia związane z reprivatyzacją pozostają poza zakresem właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Sebastian Chwałek
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło
oraz do ministra finansów Pawła Szałamachy

Szanowna Pani Premier! Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o uwzględnienie postulatów funkcjonariuszy Służby Celnej dotyczących nabycia przez nich praw emerytalnych jako przez przedstawicieli służby mundurowej oraz planowanych zmian w systemie podatkowym RP w związku z wprowadzeniem ustawy o powołaniu Krajowej Administracji Skarbowej.

Do mojego biura senatorskiego napływają liczne pisma dotyczące obecnej sytuacji Służby Celnej w naszym kraju. Funkcjonariusze zwracają się w nich z prośbą o uwzględnienie ich postulatów dotyczących nabycia przez nich praw emerytalnych jako przez przedstawicieli służb mundurowych. W ich ocenie stan obecny to jawna dyskryminacja wobec innych służb mundurowych. W roku 2015 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż pomijanie funkcjonariuszy Służby Celnej w zaopatrzeniowym systemie emerytalnym jest niezgodne z Konstytucją RP. Celnicy oczekują także wywiązania się z danych im obietnic wyborczych.

Funkcjonariusze Służby Celnej w 2015 r. złożyli obywatelski projekt ustawy o włączeniu SC do zaopatrzeniowego systemu emerytalnego poparty blisko 200 tysiącami podpisów. Ta grupa zawodowa liczy 14,5 tysiąca osób w naszym kraju. Przedstawiona opinia rządu wobec powyższego projektu zakłada podział funkcjonariuszy ze względu na rodzaj wykonywanych czynności, a więc dzieli ich na lepszych i gorszych. Jest to sprzeczne z systemem obowiązującym w innych służbach mundurowych. W czerwcu 2016 r. prace nad projektem zostały zawieszono, natomiast przyspieszyły prace nad ustawą o powołaniu Krajowej Administracji Skarbowej, której celem jest zwiększenie wpływów budżetowych, a środkiem do tego ma być połączenie administracji podatkowej, urzędów skarbowych i Służby Celnej.

W związku z powyższym funkcjonariusze Służby Celnej walczą o swoje prawa i zgłaszają liczne uwagi. Wobec aktualnej sytuacji geopolitycznej ważnym aspektem bezpieczeństwa kraju jest ochrona jego granic (fala uchodźców i imigrantów ekonomicznych). Sytuacja za wschodnią granicą wciąż jest niestabilna. Działania planowane przez rząd mogą przyczynić się do destabilizacji systemu podatkowego, obszaru celnego. Są sytuacje, w których same działania Straży Granicznej mogą być niewystarczające.

Reasumując, uważam, że uwzględnienie licznych apeli funkcjonariuszy Służby Celnej jest ważne i uzasadnione. Zwracam się do Pani Premier oraz Pana Ministra o pochylenie się nad tym problemem i o przyjęcie rozwiązania, które nie będzie krzywdzące dla osób przyczyniających się swoją pracą do zwiększania bezpieczeństwa narodowego Rzeczypospolitej Polskiej.

Z poważaniem
Robert Dowhan

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 10 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pisma z dnia 13 września (nr BPS/043-25-522-MF/16 i BPS/043-25-522-PRM/16) dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Roberta Dowhona podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r., skierowanego do Prezes Rady Ministrów Beaty Szydło oraz do ministra finansów, w sprawie uwzględnienia postulatów funkcjonariuszy Służby Celnej dotyczących nabycia przez nich praw emerytalnych oraz planowanych zmian w systemie podatkowym RP w związku z wprowadzeniem ustawy o powołaniu Krajowej Administracji Skarbowej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prezes Rady Ministrów zobowiązała Ministra Finansów do ustosunkowania się do postulatów zawartych w oświadczeniu. Uprzejmie proszę zatem o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odnosnie do kwestii emerytalnych dotyczących funkcjonariuszy Służby Celnej warto pamiętać, iż zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami funkcjonariusze celni są objęci powszechnym systemem emerytalnym, a więc mogą przechodzić na emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 marca 2015 r. sygn. akt K 39/13, orzekł, że niektóre przepisy ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin*, tj. art. 1, art. 18a ust. 1 i art. 18b ust. 1, w zakresie, w jakim wśród osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych pomijają funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy wykonują zadania określone w art. 2 ust. 1 pkt 4–6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, są niezgodne z art. 32 Konstytucji RP.

W związku z ww. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego do Sejmu RP został wniesiony obywatelski projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. (druk sejmowy nr 30), w którym zaproponowano sposób realizacji tego wyroku.

Rada Ministrów zajęła stanowisko wobec obywatelskiego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 12 lipca 2016 r., w którym poparła dążenia do wypracowania rozwiązań legislacyjnych zmierzających do objęcia funkcjonariuszy celnych zaopatrzeniowym systemem emerytalnym służb mundurowych. W przyjętym stanowisku Rząd zaproponował, aby uprawnienia do policyjnych świadczeń emerytalnych w systemie zaopatrzenia emerytalnego, otrzymali nie tylko funkcjonariusze celni wykonujący zadania określone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, ale także funkcjonariusze celni pełniący służbę w oddziałach celnych i komórkach dozoru. Rada Ministrów zaproponowała rozszerzenie, w stosunku do sentencji wyroku TK, kręgu uprawnionych do policyjnych świadczeń emerytalnych i rekomenduje przyznanie emerytur policyjnych funkcjonariuszom celnym pełniącym służbę w komórkach zwalczania przestępczości, komórkach dochodzeniowo-śledczych, w oddziałach celnych i komórkach dozoru. Jednak postulaty środowisk celnych są dalej idące i zmierzają do rozszerzenia kręgu osób uprawnionych poprzez objęcie zaopatrzeniowym systemem emerytalnym służb mundurowych całej formacji Służby Celnej.

Odnosząc się do kwestii podziału funkcjonariuszy celnych ze względu na rodzaj wykonywanych czynności wymaga zauważenia, iż Trybunał Konstytucyjny rozstrzygając w zawisłej sprawie problem konstytucyjny, aprobuując, co do zasady zróżnicowanie systemów ubezpieczenia społecznego, podkreślił, że „system zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy służb mundurowych stanowi szczególny rodzaj ustawowego przywileju z punktu widzenia osób objętych powszechnym systemem emerytalnym. Korzystniejsze zasady nabywania przez funkcjonariuszy służb mundurowych uprawnień emerytalnych, ustalania podstawy wymiaru emerytury oraz tzw. wysługi emerytalnej są uzasadniane szczególnymi warunkami pełnienia przez nich służby. Nie wynika z tego jednak obowiązek ustawodawcy – po wyważeniu konkurujących ze sobą wartości konstytucyjnych – do zapewnienia takiego samego świadczenia emerytalnego każdemu funkcjonariuszowi i każdej służbie mundurowej, bez względu na cechy i okoliczności charakteryzujące beneficjentów”.

Biorąc zatem pod uwagę sentencję wyroku TK w przyjętym stanowisku Rząd zaproponował model emerytalny dla funkcjonariuszy Służby Celnej, który przewiduje rozszerzenie uprawnień emerytalnych do policyjnej emerytury na funkcjonariuszy celnych pełniących służbę w oddziałach celnych i komórkach dozoru. Model emerytalny rekomendowany przez Rząd dla funkcjonariuszy Służby Celnej nie odwzorowuje modelu emerytalnego wynikającego wprost z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji. Trzeba także zauważyć, że obowiązujące obecnie zasady emerytalne dla formacji mundurowych nie są jednolite dla całej tej formacji. Warto wspomnieć, że odmienne przesłanki i warunki ustawowe dotyczą funkcjonariuszy Policji i innych służb, przyjętych do służby przed 1 stycznia 1999 r., inne dla przyjętych do służby po dniu 1 stycznia 1999 r., a przed dniem 1 stycznia 2013 r., a jeszcze inne dla funkcjonariuszy wstępujących do służby od 2013 r.

Pozwolę sobie także zauważyć, że funkcjonariusze celni nie posiadają praw nabytych, ta formacja pozostaje obecnie w powszechnym systemie emerytalnym i nie korzysta z preferencyjnych warunków przechodzenia na emeryturę wcześniejszą – warunki do przechodzenia na wcześniejszą emeryturę przez funkcjonariuszy Służby Celnej zostały określone w stanowisku przyjętym przez Rząd.

Mając na uwadze przytoczoną w uzasadnieniu wyroku TK doktrynę orzecniczą o braku obowiązku ustawodawcy do zapewnienia takiego samego świadczenia emerytalnego każdemu funkcjonariuszowi i każdej służbie mundurowej – dla funkcjonariuszy Służby Celnej, których proponuje się objąć zaopatrzeniem emerytalnym służb mundurowych, zostały sformułowane przez Rząd dodatkowe kryteria, wobec już istniejących w obowiązujących przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji.

Odnosząc się do podniesionych w oświadczeniu planowanych zmian dotyczących wprowadzenia Krajowej Administracji Skarbowej, uprzejmie wyjaśniam, iż utworzenie KAS ma na celu, w szczególności:

- usprawnienie obsługi i wsparcia podatnika, w tym przedsiębiorcy w prawidłowym wypełnianiu obowiązków podatkowych i celnych,
- umożliwienie efektywnego poboru podatków,
- umożliwienie skutecznej egzekucji administracyjnej należności pieniężnych,
- zmniejszenie luki podatkowej,
- poprawę skuteczności i efektywności w zwalczaniu oszustw podatkowych i odzyskiwaniu zaległości podatkowych oraz celnych,
- zwiększenie efektywności i skuteczności kontroli wywiązywania się przez podatników z zobowiązań podatkowych,
- usprawnienie systemu zapewniającego bezpieczeństwo finansowe państwa,
- wzmocnienie ochrony celnej granic wschodniej Polski, która jest jednocześnie granicą Unii Europejskiej.

W związku zatem z prowadzonymi w Sejmie pracami legislacyjnymi związanymi z gruntowną reorganizacją obecnych struktur administracji podatkowej, skarbowej i Służby Celnej, której celem jest utworzenie Krajowej Administracji Skarbowej (KAS), pragnę wyrazić przekonanie, iż utworzenie KAS przyczyni się do udoskonalenia całego systemu podatkowego. Wdrożenie reformy przyczyni się do podniesienia efektywności. Nie mogę zgodzić się z sugestią zawartą w oświadczeniu Pana Senatora, iż plano-

wane działania mogą przyczynić się do destabilizacji systemu podatkowego, obszaru celnego. Bowiern proponowana reforma ma przyczynić się do wzmocnienia skuteczności nowej administracji skarbowej.

Rozumiejąc obawy reorganizowanych służb o zatrudnienie w nowych strukturach pragnę zapewnić, że Służba Celna będzie objęta konsolidacją, której celem jest utworzenie, łącznie z administracją podatkową oraz kontrolą skarbową, wyspecjalizowanej administracji rządowej, wykonującej zadania z zakresu realizacji dochodów z tytułu podatków, należności celnych, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych. W ramach KAS przewiduje się wyodrębnienie Służby Celno-Skarbowej, stanowiącej jednolitą i umundurowaną formację, którą będą tworzyć funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej.

Funkcjonowanie jednolitej administracji skarbowej przyczyni się do usprawnienia współpracy oraz wymiany informacji między organami Krajowej Administracji Skarbowej, jak również doprowadzi do ulepszenia systemu doboru kadry, jej kształcenia, doskonalenia zawodowego i motywowania. Celem reformy jest zbudowanie KAS na silnej, merytorycznej kadrze, która wykorzysta swoje dotychczasowe doświadczenia. Zakłada się, że w jednostkach organizacyjnych KAS zadania będą powierzane osobom obecnie pełniącym służbę albo zatrudnionym w Służbie Celnej, zatrudnionym w urzędach kontroli skarbowej oraz w administracji podatkowej. Proponowane rozwiązania zakładają zatem oparcie działalności powstającej służby na wiedzy, zaangażowaniu i doświadczeniu osób obecnie pracujących w strukturach podległych Ministrowi Finansów. Pragnę uspokoić Pana Senatora, iż celem podejmowanych działań jest jak najlepsze zabezpieczenie oczekiwań reorganizowanych służb.

Zatrudnienie osób w KAS będzie następowało w oparciu o potrzeby jednostek organizacyjnych oraz przebieg dotychczasowego zatrudnienia tych osób, tak aby uzyskać nowoczesną, jednolitą, a przede wszystkim skuteczną służbę. Funkcjonariuszom oraz pracownikom będą przedstawiane propozycje określające nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, z uwzględnieniem posiadanych kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowego miejsca zamieszkania. Wyodrębnienie grupy pracowników cywilnych i funkcjonariuszy będzie wiązało się głównie z rodzajem wykonywanych przez nich zadań. I tak, zadania „policyjne” będą realizowane przez funkcjonariuszy, a typowo urzędnicze przez pracowników cywilnych. Ministerstwo Finansów jest zainteresowane najefektywniejszym wykorzystaniem istniejących kadr. Jednocześnie optymalizacja zatrudnienia może zostać w całości zrealizowana w sposób naturalny – poprzez odejście na emeryturę większej niż dotychczas liczby funkcjonariuszy. Jest to związane z planowanymi zmianami zasad nabywania uprawnień emerytalnych przez funkcjonariuszy Służby Celnej w związku z wyrokiem TK.

Obecnie w odpowiednich komisjach sejmowych są prowadzone prace legislacyjne zarówno nad uprawnieniami emerytalnymi dla funkcjonariuszy Służby Celnej, w związku z potrzebą realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego w tej kwestii, jak i nad reformą administracji podatkowej, skarbowej i celnej. Prace sejmowe w tych obszarach nadal trwają i brak jest obecnie ostatecznych rozstrzygnięć w tych sprawach.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia pragnę jednocześnie wyrazić nadzieję, że okażą się one wystarczające.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rozwoju Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się do Pana Premiera w sprawie strategicznych przedsięwzięć zapisanych w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego. Są to niezwykle ważne działania nie tylko dla regionu, ale także dla całego kraju.

W związku z tym pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera na kluczowe inwestycje w tym zakresie. Są to m.in. takie przedsięwzięcia.

1. „Sieci energetyczne Polski Zachodniej” – według informacji PSE, część projektów została przesunięta do realizacji po 2025 r. – strona samorządowa nie zgadza się z taką zmianą planów i postuluje o rozpoczęcie prac przygotowawczych na rzecz realizacji inwestycji.

2. „Most na Odrze wraz z obwodnicą miasta” – program dla zadania w zakresie I etapu został uzgodniony przez resort w październiku 2015 r., obecnie nie są prowadzone żadne prace związane z tym przedsięwzięciem – strona samorządowa wskazuje na pilną potrzebę budowy tegoż mostu.

3. „Północno-Zachodnie Centrum Biogospodarki (BioAT)” oraz „Radioteleskop 90 m – Narodowe Centrum Radioastronomii i Inżynierii Kosmicznej”, które zostały umieszczone na liście warunkowej.

Województwo lubuskie nie rezygnuje z realizacji żadnego z przedsięwzięć priorytetowych, wpisanych do Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego, podtrzymując jednocześnie plany w zakresie renegotjacji. Stronie samorządowej zależy także na maksymalnym wsparciu inwestycji „Utworzenie Ośrodka Radioterapii w Gorzowie Wielkopolskim wraz z wyposażeniem” oraz utworzeniu „Centrum Zdrowia Matki i Dziecka w Wojewódzkim Szpitalu Klinicznym im. Karola Marcinkowskiego w Zielonej Górze”. Wpisanie tej ostatniej inwestycji do kontraktu terytorialnego przyczyni się do utworzenia możliwości ubiegania się o dodatkowe źródła finansowania.

Kolejną ważną dla rozwoju województwa inwestycją jest kwestia eksploatacji złóż miedzi i srebra na terenie województwa lubuskiego. Żywię głęboką nadzieję, iż Ministerstwo Rozwoju wesprze działania przyczyniające się do realizacji tegoż przedsięwzięcia.

W związku z tym proszę o przedstawienie stanowiska Pana Premiera wobec wymienionych inwestycji oraz stanowiska ministerstwa określającego plany oraz możliwości ich realizacji.

Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 17 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r. oświadczenie senatora Roberta Dowhana w sprawie strategicznych przedsięwzięć zawartych w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego, przekazuję poniższe informacje.

Ministerstwo Rozwoju pracuje obecnie nad zaproponowaniem wszystkim samorządom województw zmian w podpisanych kontraktach terytorialnych dotyczących krótkiego i średniego horyzontu czasowego, które oficjalnie zostaną zaprezentowane w postaci stanowiska negocjacyjnego Rządu RP. W dłuższym horyzoncie czasowym Rząd RP będzie pracował nad nową formułą kontraktów terytorialnych, tak aby był to dokument o charakterze sprawczym, a nie jedynie stanowiący „deklarację współpracy” zawierających go Stron, jak zaproponował poprzedni Rząd RP. Do czasu przyjęcia nowej formuły kontraktu terytorialnego, obecny Rząd RP przyjął zasadę niepodejmowania ze Stroną Samorządową re negocjacji w zakresie wpisywania nowych przedsięwzięć do aktualnie obowiązujących kontraktów terytorialnych.

Odnosząc się do zapytania o poszczególne przedsięwzięcia ujęte w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego, informuję, że w przypadku przedsięwzięcia pn. *Sieci energetyczne Polski Zachodniej* planowana jest jego realizacja poprzez projekty pozakonkursowe wybrane do wsparcia spośród projektów umieszczonych na Liście Projektów Strategicznych. Obecnie Ministerstwo Energii, jako instytucja pośrednicząca Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko na lata 2014–2020 (dalej: POIiŚ 2014–2020), finalizuje prace nad wyborem strategicznych projektów energetycznych i planowane jest nadanie preferencji projektom z województw, w których wskazano problem związany z sieciami energetycznymi i które Strona Samorządowa uzna za priorytetowe w realizacji. Ponadto, planowane jest włączenie do kontraktów terytorialnych wszystkich województw przedsięwzięcia pn. *Rozwój klastrów energetycznych w województwie (...) poprzez realizację projektów służących rozwojowi energetyki na poziomie lokalnym*. Jego celem będzie przede wszystkim identyfikacja „wysp energetycznych” i zapobieganie występującym terytorialnie deficytom energetycznym poprzez tworzenie inicjatyw klastrowych na poziomie gminnym lub powiatowym. Wskazanie w kontraktach terytorialnych konkretnych klastrów energetycznych umożliwi nadanie preferencji projektom, które będą wspierały realizację przedsięwzięć klastrowych.

Przedsięwzięcie pn. *Budowa mostu na Odrze w Krośnie Odrzańskim (wraz z obwodnicą miasta)* ujęte zostało w Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.), dalej: PBDK, przyjętym w dniu 8 września 2015 r. przez poprzedni Rząd RP. Ze względu na brak wystarczających środków finansowych zadanie nie zostało zrealizowane. Obecny Rząd RP, rozumiejąc sytuację na drodze krajowej nr 29/32 w miejscowości Krosno Odrzańskie, musi dokonywać priorytetyzacji inwestycji, mając na względzie potrzeby całego kraju. W tym kontekście należy wyjaśnić, że przyjęty przez poprzedni Rząd RP PBDK określa na poziomie 107 mld zł limit finansowy dla ujętych w nim nowych zadań inwestycyjnych. Jednocześnie, zgodnie z kosztorysami, realizacja wszystkich inwestycji wyniosłaby prawie 200 mld zł, co oznacza, że będące w dyspozycji środki finansowe są niewystarczające na sfinansowanie już zidentyfikowanych, kluczowych przedsięwzięć drogowych wskazanych w PBDK.

Minister Infrastruktury i Budownictwa, dostrzegając potrzebę weryfikacji PBDK w tym zakresie, powołał zespoły robocze wraz z Komitetem Sterującym w celu dokonania przeglądu możliwych do wprowadzenia rozwiązań i ewentualnych zmian. W chwili obecnej trwają analizy możliwości wdrożenia wypracowanych rozwiązań w zidentyfikowanych obszarach problemowych. Dalsze decyzje Ministra Infrastruktury i Budownictwa o kierowaniu poszczególnych inwestycji do realizacji lub o ewentualnych zmianach zakresu rzeczowego PBDK będą podejmowane w miarę postępu trwających prac analitycznych, których rezultaty są obecnie trudne do przewidzenia, szczególnie w ich wymiarze finansowym.

Minister Infrastruktury i Budownictwa uważnie przygląda się wszelkim postulatom i wnioskowi Strony Samorządowej oraz Partnerów Gospodarczych i Społecznych. Argumenty przemawiające za budową obwodnicy Krosna Odrzańskiego znajdują zrozumienie Ministra Infrastruktury i Budownictwa, należy mieć jednak na uwadze dostępny limit finansowy na realizację zadań inwestycyjnych.

Odnosząc się do przedsięwzięć dotyczących wsparcia infrastruktury badawczej uczelni i jednostek naukowych pn. *Północno-Zachodnie Centrum Biogospodarki (Bio-AT)* oraz *Radioteleskop 90 m – Narodowe Centrum Radioastronomii i Inżynierii Kosmicz-*

nej, informuję, że znajdują się one na liście przedsięwzięć warunkowych Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego (art. 6 ust. 1 pkt 2 Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego). W związku z decyzją Samorządu Województwa Lubuskiego o nierealizowaniu w ramach Lubuskiego Programu Operacyjnego na lata 2014–2020 *Priorytetu Inwestycyjnego 1a. Udoskonalanie infrastruktury badań i innowacji (...)* (art. 5 pkt 1 lit. a rozporządzenia nr 1301/2013), uzgodnienie i zrealizowanie ww. przedsięwzięć jest niemożliwe, ze względu na niespełnienie wskazanego w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego warunku. W konsekwencji, Minister Rozwoju nie prowadzi z Samorządem Województwa Lubuskiego dialogu zmierzającego do uzgodnienia tych przedsięwzięć, uznając jednocześnie za zasadne usunięcie ich z listy warunkowej, co sugerowane będzie na etapie aktualizacji Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego.

W przypadku przedsięwzięcia pn. *Ponadregionalne specjalistyczne centra usług medycznych – Ośrodek Radioterapii w Gorzowie Wielkopolskim, wraz z wyposażeniem – Rozbudowa i doposażenie Zakładu Radioterapii w Zielonej Górze*, za którego realizację odpowiedzialna jest Strona Samorządowa, informuję, że w myśl zapisów Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego projekt w części właściwej zakresu rzeczowego może być zrealizowany w ramach konkursu ofert, finansowanego z budżetu środków krajowych pozostających w dyspozycji Ministra Zdrowia, *Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych*. Realizacja przedsięwzięcia jest uzależniona od wyników postępowania konkursowego i ewentualnego wyboru jego realizatora, zgodnie z kryteriami wyboru realizatorów, opisem programu oraz dostępności środków.

Dodatkowo, w ramach IX osi priorytetowej POIiŚ 2014–2020 wsparcie zostało przewidziane dla jednostek systemu państwowego ratownictwa medycznego i jednostek z nimi współpracujących oraz dla oddziałów szpitalnych w szpitalach o charakterze ponadregionalnym.

W działaniu 9.1 *Infrastruktura ratownictwa medycznego* istnieje możliwość uzyskania dofinansowania na projekty z zakresu wsparcia istniejących centrów urazowych lub utworzenia nowych centrów urazowych, wsparcia istniejących szpitalnych oddziałów ratunkowych lub utworzenia nowych szpitalnych oddziałów ratunkowych oraz budowy lub remontu całodobowych lotnisk lub lądowisk dla śmigłowców przy jednostkach organizacyjnych szpitali wyspecjalizowanych w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych niezbędnych dla ratownictwa medycznego.

W ramach działania 9.2 *Infrastruktura ponadregionalnych podmiotów leczniczych* realizowane będą projekty w zakresie infrastruktury ochrony zdrowia o charakterze ponadregionalnym w odniesieniu do wybranych specjalizacji, kluczowych ze względu na istniejące trendy epidemiologiczne oraz demograficzne, w tym nowotworowe. Zgodnie z linią demarkacyjną, w ramach działania 9.2 POIiŚ 2014–2020 wsparte zostaną podmioty utworzone przez ministra lub centralny organ administracji rządowej (lub przedsiębiorcy powstałe z ich przekształcenia), publiczną uczelnią medyczną lub publiczną uczelnią prowadzącą działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, instytuty badawcze prowadzące badania naukowe i prace rozwojowe w dziedzinie nauk medycznych, uczestniczące w systemie ochrony zdrowia oraz podmioty lecznicze utworzone przez jednostkę samorządu terytorialnego (lub przedsiębiorcy powstałe z ich przekształcenia), udostępniające bazę szpitalną na rzecz publicznej uczelni medycznej lub publicznej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, o ile:

- a) publiczna uczelnia medyczna lub publiczna uczelnia prowadząca działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych nie dysponuje własną bazą szpitalną, oraz
- b) udostępnienie odbywa się na zasadach określonych w pisemnym porozumieniu/umowie zawartej między podmiotem leczniczym a publiczną uczelnią medyczną lub publiczną uczelnią prowadzącą działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych zawartym/zawartej na okres gwarantujący zachowanie przez beneficjenta trwałości projektu, oraz
- c) nie ma możliwości ubiegania się o dofinansowanie danej inwestycji w ramach właściwego regionalnego programu operacyjnego.

Należy jednak podkreślić, że szpitale wojewódzkie mogą ubiegać się o wsparcie w ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2014–2020, gdzie przewidziano możliwość wsparcia dla inwestycji w infrastrukturę zdrowotną w powiązaniu ze zidentyfikowanymi na poziomie krajowym i regionalnym obszarami deficytów oraz odzwierciedlające potrzeby regionalne.

Projekt będzie można uznać za kwalifikowalny jeśli będzie zgodny z Planem działań w sektorze zdrowia, uzgodnionym przez Komitet Sterujący ds. koordynacji interwencji EFSI w sektorze zdrowia, jeśli zasadność realizacji wynikać będzie z map potrzeb zdrowotnych opracowanych przez Ministerstwo Zdrowia. Ponadto, projekt powinien posiadać również pozytywną opinię o celowości inwestycji, zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. 2004 Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

Z uwagi na konieczność umieszczenia inwestycji w Planie działań w sektorze zdrowia, uzgodnionym przez Komitet Sterujący ds. koordynacji interwencji EFSI w sektorze zdrowia, a także zapewnienia zgodności z mapami potrzeb zdrowotnych, opracowanymi przez Ministerstwo Zdrowia, niezbędne jest bezpośrednie nawiązanie dialogu z Ministrem Zdrowia.

Odnosząc się do postulatu umieszczenia w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego przedsięwzięcia dotyczącego *utworzenia Centrum Zdrowia Matki i Dziecka przy Wojewódzkim Szpitalu Klinicznym im. Karola Marcinkowskiego w Zielonej Górze*, informuję, że istnieje możliwość dofinansowania projektu ze środków unijnych bez konieczności ujmowania go na liście przedsięwzięć Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego. Kluczowe w tym zakresie są zapisy programów operacyjnych, Policy paper dla ochrony zdrowia oraz planów działań, a także rekomendacje Komitetu Sterującego ds. koordynacji interwencji EFSI w sektorze zdrowia.

Informuję również, że w kontekście dalszej współpracy nad realizacją postanowień Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego, Rząd RP przedstawi w najbliższym czasie stanowisko negocjacyjne, w którym zaproponowane zostaną rozwiązania mające na celu usprawnienie realizacji tego instrumentu.

Z poważaniem

MINISTER
w zast. Witold Słowik
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra Skarbu Państwa Dawida Jackiewicza

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele miasta i gminy Głinojeck z problemem, jaki stanowi zamulenie i zarastanie koryta rzeki Wkry przepływającej przez to miasto. Moi rozmówcy wskazują na duże niebezpieczeństwo powodziowe w chwili gwałtownych opadów. Koryto rzeki jest już ponad wszelką miarę wyłycone naniesionym mułem. Nawet niewielki opad deszczu powoduje gwałtowne wezbranie rzeki na wysokości mostu w Głinojecku. Może to w przyszłości, przy niesprzyjających warunkach pogodowych, spowodować duże perturbacje komunikacyjne na ważnym szlaku drogowym, jakim jest droga krajowa nr 60.

W związku z tym zwracam się z prośbą o informację, czy jest możliwe wyasygnowanie środków na pogłębienie i oczyszczenie koryta rzeki Wkry w tym newralgicznym miejscu.

Jan Maria Jackowski

**Stanowisko
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
SKARBU PAŃSTWA**

Warszawa, 19 września 2016 r.

Pan
prof. dr hab. Jan Szyszko
Minister Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,
w załączeniu przekazuję, według właściwości, oświadczenie złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r. przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego w sprawie możliwości wyasygnowania środków na pogłębienie i oczyszczenie koryta rzeki Wkry w Głinojecku, z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na ręce Marszałka Senatu.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
Filip Grzegorzczak

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 4 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w sprawie możliwości wyasygnowania środków na pogłębienie i oczyszczenie koryta rzeki Wkry w Głinojecku (sygnatura sprawy: BPS/043-25-524/16), poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że wysokość limitów finansowych przeznaczonych na gospodarkę wodną, a co za tym idzie również dla regionalnych zarządów gospodarki wodnej, na zadania związane z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych, jest określona w ustawie budżetowej.

Aktualnie przyznawane limity finansowe są niewystarczające w stosunku do potrzeb, co umożliwia realizację tylko części zadań. Sytuacje pogarszają dodatkowo często występujące podtopienia i powodzie wyrządzające znaczne szkody w majątku Skarbu Państwa administrowanym przez regionalne zarządy gospodarki wodnej. W związku z koniecznością realizacji bardzo dużej liczby zadań związanych zarówno z utrzymaniem powierzonego majątku jak również usuwaniem szkód powodziowych przy ograniczonym finansowaniu regionalne zarządy gospodarki wodnej muszą określać ich stopień pilności na podstawie stwarzanego zagrożenia. Na tej podstawie, w miarę posiadanych przez daną jednostkę funduszy, zadania są ujmowane w planie robót.

Mając na uwadze powyższe, pragnę poinformować, że w 2016 r. zadania realizowane przez regionalne zarządy gospodarki wodnej są w ramach limitów wynikających z ustawy budżetowej, a także z dodatkowych środków wynikających z:

- 1) decyzji Ministra Finansów przekazujących środki z rezerwy celowej budżetu państwa poz. 4, oraz
- 2) decyzji Ministra Środowiska przekazującej środki na utrzymanie rzek i infrastruktury hydrotechnicznej.

W chwili obecnej brak jest rezerw środków, które można przekazać Regionalnemu Zarządowi Gospodarki Wodnej w Warszawie. Zapewnienie środków finansowych na ewentualną realizację zadania na Wkrze jeszcze w bieżącym roku mogłoby wynikać wyłącznie z ewentualnych oszczędności w ramach przyznanych limitów.

Sytuacja ta powinna ulec poprawie w kolejnych latach w związku z planowanym przyjęciem projektu ustawy – Prawo wodne. W ramach reformy gospodarki wodnej zakłada się powstanie Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie”, które będzie mogło przeznaczać środki gromadzone z opłat za pobór wód na cele związane m.in. z utrzymaniem infrastruktury technicznej na rzekach, w tym jako administrator cieków na rzece Wkrze.

Dodatkowo informuję, że w związku z interwencją pana senatora Jackowskiego, pracownicy Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie Zarządu Zlewni w Dębem przeprowadzili 26 września br. wizję lokalną na problematycznym odcinku.

Podczas przedmiotowej wizji stwierdzono, że obecny stan koryta rzeki Wkry w rejonie mostu nie zagraża bezpieczeństwu przejścia wód powodziowych. Nie zaobserwowano wypłyceń dna rzeki na skutek osadzania się materiału unoszonego i wleczzonego. Występujące lokalnie zarastanie koryta rzeki Wkry, na odcinkach poza mostem, spowodowane jest utrzymującymi się od wielu lat niżówkami na ciekach, w tym także na Wkrze. Zjawiska te są naturalne i charakterystyczne dla rzek o naturalnym lub zbliżonym do naturalnego charakterze. Przy wyższych stanach wód procesy te zanikają. W dłuższej perspektywie utrzymanie takiego stanu zapewnia równowagę dynamiczną koryta, co ogranicza procesy erozyjne jak i sedymentację materiału wleczzonego.

Dodatkowo po przeanalizowaniu mapy zagrożenia powodziowego dla wody 1% nie stwierdzono także występowania zagrożenia dla obiektów budowlanych, mostu oraz drogi krajowej nr 60 poziomem wody o prawdopodobieństwie występowania raz na 100 lat. Pomimo tego, sytuacja będzie stale monitorowana przez pracowników gospodarki wodnej.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Sławomir Mazurek

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Błaszczaka

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele samorządu z gminy Czernice Borowe z problemem, jaki stanowi coraz większa liczba włamań i kradzieży. Bardzo niepokojąca zdaniem moich rozmówców jest też liczba rozbojów ze skutkiem śmiertelnym. Gmina, którą zamieszkuje ok. 4 tysięcy mieszkańców, posiada w większości zabudowę rozproszoną, co sprzyja prowadzeniu przestępczej działalności, czego dowodem były odkryte przypadki uprawy konopi indyjskich i nielegalna produkcja papierosów. Moi rozmówcy podkreślali, że obniżenie poziomu bezpieczeństwa nastąpiło z chwilą likwidacji posterunku Policji funkcjonującego od zakończenia II wojny światowej. Obecnie, decyzją poprzedniej ekipy rządowej, gmina Czernice Borowe jest przyłączona do rejonu działania posterunku w Krasnem, oddalonego o ok. 30 km.

W związku z tym zwracam się z prośbą o informację, czy zdaniem ministerstwa i komendy jest możliwe uruchomienie posterunku Policji w gminie Czernice Borowe. Pragnę podkreślić, że przedstawiciele gminy deklarują wykonanie remontu budynku w Czernicach Borowych z przeznaczeniem na posterunek Policji.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 18 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 13 września 2016 roku (sygn. BPS/043-25-525/16) dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Jana Marię Jackowskiego podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 roku w sprawie *możliwości uruchomienia posterunku Policji w Gminie Czernice Borowe* uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie należy wyjaśnić, że z dniem 1 stycznia 1999 roku w związku z reformą administracyjną kraju powstał powiat przasnyski, w skład którego weszła m.in. Gmina Czernice Borowe znajdująca się wcześniej w strukturach administracyjnych dawnego województwa ciechanowskiego. Komisariat Policji (KP) w Czernicach Borowych z siedzibą w Węgrze, zgodnie ze strukturą Komendy Powiatowej Policji (KPP) w Przasnyszu, funkcjonował od dnia 1 stycznia 1999 roku. W okresie działalności tej jednostki Policji, jej siedziba została przeniesiona z miejscowości Węgra do miejscowości Czernice Borowe. Likwidacja KP w Czernicach Borowych nastąpiła z dniem 15 grudnia 2000 roku, natomiast w dniu 1 czerwca 2003 roku został utworzony Posterunek Policji (PP) w Krasnem, obejmujący swoim działaniem obszar Gmin Krasne i Czernice Borowe. Stosownie do informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji (KGP), z uwagi na odległy czasookres, który upłynął od likwidacji ww. komisariatu brak jest szczegółowych danych za lata 2000–2001 dotyczących popełnionych wykroczeń na terenie Gminy Czernice Borowe.

W kontekście organizacji służby na terenie zreorganizowanej gminy KGP przekazała, że obsługę zgłoszonych interwencji w związku ze zdarzeniami, do których doszło w Gminie Czernice Borowe prowadzą funkcjonariusze PP w Krasnem przy wsparciu sił KPP w Przasnyszu. Służby na terenie działania ww. posterunku pełnione są na obszarze poszczególnych gmin w zależności od zdiagnozowanych i występujących zagrożeń. Przebiegający przez Gminę Czernice Borowe odcinek 11 kilometrów drogi wojewódzkiej numer 544 patrolowany jest codziennie przez funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego KPP w Przasnyszu. W zakresie służby obchodowej w omawianej gminie wyznaczony jest dzielnicowy. Ponadto KPP w Przasnyszu kieruje patrole prewencji na teren Gminy Czernice Borowe, a także wspiera działania na obszarze tej jednostki samorządu terytorialnego w zakresie przedsięwzięć profilaktycznych skierowanych do najmłodszych uczestników ruchu drogowego i do osób najstarszych.

Jednocześnie KGP wskazała, że praktycznie od zmian administracyjnych (tj. powstania nowych powiatów) trudno jest jednoznacznie stwierdzić, aby na terenie Gminy Czernice Borowe odnotowano niekorzystne trendy dotyczące przestępczości, a statystyka zdarzeń kryminalnych omawianej jednostki samorządu terytorialnego wskazuje na wręcz odwrotną tendencję. Zdaniem Policji, dokonana analiza stanu faktycznego zagrożenia przestępczością, wykroczeniami oraz poziomem bezpieczeństwa w ruchu drogowym obecnie nie uzasadnia utworzenia osobnej siedziby posterunku Policji tylko i wyłącznie na terenie Gminy Czernice Borowe.

Ponadto KGP podkreśliła, że w trakcie spotkań z mieszkańcami, sesji rady gminy, debat czy przy okazji roboczych spotkań z Wójtem Gminy w Czernicach Borowych nie poruszano tematu związanego z brakiem bezpieczeństwa mieszkańców na terenie tej gminy.

Reasumując przedstawione wyjaśnienia należy wskazać, że kierownictwo KPP w Przasnyszu, będąc organem właściwym w sprawach organizacji struktur Policji na terenie powiatu przasnyskiego, obecnie nie rozważa możliwości utworzenia posterunku Policji na terenie Gminy Czernice Borowe. Niemniej KGP zapewnia, że poziom bezpieczeństwa na terenie wszystkich zreorganizowanych gmin pozostaje w zainteresowaniu Komendanta Wojewódzkiego Policji z siedzibą w Radomiu, w związku z czym w przypadku wystąpienia niepokojących zjawisk, zostaną podjęte zdecydowane działania korygujące w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka*skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki*

Szanowny Panie Ministrze!

Od ponad 20 lat istnieje narastający problem z realizacją zadania opisanego jako kompleksowe unieszkodliwianie odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach w likwidacji.

Do chwili obecnej WFOŚiGW w Katowicach przeznaczył na powyższy cel kwotę 70 mln zł (z ogólnej kwoty 80 mln zł przeznaczonych na likwidację substancji niebezpiecznych i rekultywację terenu na miejscach pozostałych po likwidowanych zakładach przemysłowych i innych stanowiących szczególnie zagrożenie dla ochrony środowiska na terenie województwa śląskiego). Należy przy tym zauważyć, iż według wycień koszt realizacji powyższego zadania wyniesie ponad 100 mln zł.

Tym samym należy zadać następujące pytanie: czy istnieje możliwość dofinansowania ze środków Skarbu Państwa powyższego zadania – chodzi o brakującą kwotę – i przekazania tych środków WFOŚiGW czy też do dyspozycji starosty tarnogórskiego z zastrzeżeniem ich celowego wykorzystania?

Przekazanie powyższych środków jest niezbędne, aby dokończyć inwestycję i zapobiec dalszej degradacji środowiska, w szczególności polegającej na skażeniu wód podziemnych i gruntowych przez zalegające odpady.

Andrzej Misiółek

Stanowisko

Warszawa, 10.10.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

nawiązując do oświadczenia senatora Andrzeja Misiółka złożonego podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r. w sprawie możliwości dofinansowania ze środków Skarbu Państwa zadania dotyczącego kompleksowego unieszkodliwienia odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach w likwidacji (przekazane do Ministerstwa Środowiska 15 września 2016 r.), uprzejmie informuję, że ze względu na duży stopień złożoności sprawy nie jest możliwe dotrzymanie terminu udzielenia odpowiedzi wynikającego z art. 49 pkt 5 Regulaminu Senatu. Dlatego też zwracam się z uprzejmą prośbą o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi **do 7 listopada 2016 r.**

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mariusz Gajda

Odpowiedź

Warszawa, 8.11.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
nawiązując do oświadczenia senatora Andrzeja Misiółka w sprawie możliwości sfinansowania zadania dotyczącego kompleksowego unieszkodliwienia odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach w likwidacji, złożonego na 25. posiedzeniu Senatu 9 września 2016 r., przedstawiam, co następuje.

Problematyka likwidacji zagrożenia stwarzanego przez odpady niebezpieczne po byłych Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” jest znana Ministrowi Środowiska, który dostrzega konieczność zakończenia procesu unieszkodliwienia tych odpadów oraz kompleksowej rekultywacji terenów zdegradowanych działalnością Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry”. W ramach swoich ustawowych kompetencji Minister Środowiska, ani jednostki jemu podległe lub nadzorowane, nie ma jednak możliwości samodzielnego rozwiązania tego problemu. Działania w tym zakresie uzależnione są od rozstrzygnięcia zagadnień prawnych leżących poza właściwością Ministra Środowiska. Minister Środowiska nie dysponuje również środkami budżetowymi, które mogłyby posłużyć sfinansowaniu realizacji ww. przedsięwzięcia.

W finansowe wsparcie na rzecz ww. zadania jest od wielu lat zaangażowany Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, nad którego działalnością Minister Środowiska sprawuje nadzór. Dialog w sprawie możliwości sfinansowania przedmiotowego przedsięwzięcia z środków NFOŚiGW jest prowadzony od początku 2001 roku, kiedy to przyznana została pierwsza dotacja w wysokości 6,6 mln zł na likwidację zwałowiska nr 2. W latach 2001–2009 na rekultywację zdegradowanego działalnością Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” (obecnie w likwidacji) terenu, Narodowy Fundusz przeznaczył kwotę dotacji w łącznej wysokości 48 072 841 zł w ramach 6 umów o dofinansowanie (z czego Powiat Tarnogórski otrzymał 10,2 mln zł na to zadanie). Efektem podjętej wraz z Głównym Inspektoratem Ochrony Środowiska inicjatywy było także zakwalifikowanie ww. zadania do tzw. „bomb ekologicznych” i zarekomendowanie przez GIOŚ zasadności jego dofinansowania w ramach obowiązującego w roku 2014 programu priorytetowego NFOŚiGW z dziedziny *Ochrona ziemi: 2.2. Część 1) Przedsięwzięcia wskazane przez GIOŚ – „bomby ekologiczne”*.

W październiku 2014 roku wpłynął do Narodowego Funduszu wniosek o dofinansowanie przedsięwzięcia pn.: „Likwidacja zwałowiska nr 4, 4a i 6 oraz dokończenie wyburzeń, rekultywacji zwałowisk i obszaru zakładowego na terenie byłych Zakładów Chemicznych »Tarnowskie Góry« w Tarnowskich Górach”. Pomimo wypracowania zadowalającego obie strony konsensusu, tj. wstępnego uzgodnienia warunków ewentualnego dofinansowania, zakładających utrzymanie wsparcia dotacyjnego, w maju br. Starosta Tarnogórski zawniósł o zawieszenie negocjacji warunków umownych, z powodu prowadzonej egzekucji z nieruchomości przekazanych na rzecz Skarbu Państwa przez likwidatora Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry”. Wobec trudnego do przewidzenia terminu uregulowania zobowiązania wobec wierzyciela Zakładów Chemicznych, tj. Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Innowacyjno-Wdrożeniowego „Enpol” Sp. z o.o., Narodowy Fundusz w chwili obecnej nie ma podstaw do udzielenia dofinansowania w formie dotacji Staroście Tarnogórskiemu na likwidację zwałowiska nr 6 wraz z rekultywacją terenu zakładowego na terenie byłych zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach.

Jak zasygnalizowałem na wstępie, pełne rozwiązanie problemu nie jest jednak uwarunkowane jedynie kwestią zapewnienia finansowania. Przeszkody utrudniające wsparcie tego przedsięwzięcia mają charakter przede wszystkim formalny, w tym

związany z własnością nieruchomości, własnością odpadów i prawną odpowiedzialnością za poszczególne działania. Te aspekty wykraczają poza właściwość Ministerstwa Środowiska oraz NFOŚiGW i muszą być wstępnie rozwiązane, by można było przystąpić do zbilansowania źródeł finansowania. Wydaje się, iż podstawę dalszych działań powinna stanowić weryfikacja i aktualizacja programu „Ochrona Głównego Zbiornika Wód Podziemnych »330 – Gliwice« poprzez kompleksowe unieszkodliwienie odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych »Tarnowskie Góry« w Tarnowskich Górach w likwidacji”. Aktualizacja Programu powinna opierać się o rzetelną inwentaryzację zrealizowanych zadań, osiągniętych efektów i prowadzić do ponownego zdefiniowania działań niezbędnych dla osiągnięcia wymaganych efektów i odnosić się w szczególności do następujących aspektów:

- stanu prawnego nieruchomości podlegających działaniu wraz z koncepcją i realnym planem niezbędnych działań porządkujących,
- perspektywy zakończenia likwidacji Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” i wykreślenia z KRS,
- rozwiązania sprawy roszczeń wobec Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” zaspokajanych w drodze egzekucji z nieruchomości przejętych przez Skarb Państwa,
- odpowiedzialności za realizację poszczególnych zadań i zachowania trwałości w zakresie składowiska odpadów w fazie poeksploatacyjnej (w tym eksploatacja oczyszczalni odcieków),
- weryfikacji dotychczas przyjętych rozwiązań techniczno-technologicznych,
- analizy możliwości finansowania ze środków publicznych, w tym w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko lub Regionalnego Programu Operacyjnego, z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej.

Kwestie montażu finansowego winny stanowić finalny komponent zaktualizowanego Programu.

Pozwolę sobie jednocześnie poinformować, że obecnie przygotowany jest w Ministerstwie Środowiska materiał dla Sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa dotyczący działań na rzecz możliwości unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych pozostałych po Zakładach Chemicznych w Tarnowskich Górach. Według posiadanych informacji rozpatrzenie materiału przez Komisję przewiduje się na listopad 2016 r.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mariusz Gajda

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do prezesa Zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej Kazimierza Kujdy

Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach od wielu lat wspiera realizację zadania „Ochrona Głównego Zbiornika Wód Podziemnych 330 – Gliwice, poprzez kompleksowe unieszkodliwienie odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych »Tarnowskie Góry« w Tarnowskich Górach w likwidacji”. Do chwili obecnej WFOŚiGW przeznaczył na powyższy cel kwotę 70 milionów zł (z ogólnej kwoty 80 milionów zł przeznaczonych na likwidację substancji niebezpiecznych i rekultywację terenu na miejscach pozostałych po likwidowanych zakładach przemysłowych i innych stanowiących szczególne zagrożenie dla ochrony środowiska na terenie województwa śląskiego).

Jednakże należy stwierdzić, iż całkowity koszt likwidacji zagrożenia wynikającego z konieczności utylizacji odpadów niebezpiecznych dla środowiska, wraz z rekultywacją terenów przemysłowych w ramach powyższego zadania, na chwilę obecną przekroczy 100 milionów zł.

Rodzi się tym samym pytanie o możliwość dofinansowania ze środków NFOŚiGW powyższego zadania – chodzi o brakującą kwotę – i przekazania tych środków WFOŚiGW czy też do dyspozycji starosty tarnogórskiego z zastrzeżeniem ich celowego wykorzystania.

Przekazanie powyższych środków jest niezbędne do tego, aby dokończyć inwestycję i zapobiec dalszej degradacji środowiska, w szczególności polegającej na skażeniu wód podziemnych i gruntów przez zalegające odpady.

Andrzej Misiółek

Odpowiedź**ZASTĘPCY PREZESA ZARZĄDU
NARODOWEGO FUNDUSZU OCHRONY ŚRODOWISKA
i GOSPODARKI WODNEJ**

Warszawa, 2016.10.06

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo z dnia 13.09.2016 r. (znak: BPS/043-25-527/16) przedstawiam stanowisko Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej odnośnie do Oświadczenia złożonego przez senatora Andrzeja Misiółka na 25. posiedzeniu Senatu w dniu 9 września 2016 r. w sprawie możliwości dofinansowania ze środków NFOŚiGW zadania „Ochrona Głównego Zbiornika Wód Podziemnych 330 – Gliwice, poprzez kompleksowe unieszkodliwienie odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych »Tarnowskie Góry« w Tarnowskich Górach w likwidacji”.

Problematyka likwidacji zagrożenia, jakie stwarzają odpady niebezpieczne po byłych Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” jest od wielu lat znana w NFOŚiGW. Dostrzegamy potrzebę zakończenia procesu unieszkodliwienia tych odpadów oraz

kompleksowej rekultywacji terenów zdegradowanych działalnością Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” i zgodnie z ustawowymi kompetencjami NFOŚiGW podejmujemy w tym kierunku działania.

Dialog w sprawie możliwości sfinansowania przedmiotowego przedsięwzięcia z środków NFOŚiGW jest prowadzony od początku 2001 roku, kiedy to przyznana została pierwsza dotacja w wysokości 6,6 mln zł na likwidację zwałowiska nr 2. W latach 2001–2009 na rekultywację zdegradowanego działalnością Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” (obecnie w likwidacji), Narodowy Fundusz przeznaczył już znaczącą kwotę dotacji w łącznej wysokości 48 072 841 zł w ramach 6 umów o dofinansowanie (z czego Powiat Tarnogórski otrzymał 10,2 mln zł na to zadanie).

Efektem podjętej wraz z Głównym Inspektorem Ochrony Środowiska inicjatywy było także zakwalifikowanie ww. zadania do tzw. „bomb ekologicznych” i zarekomendowanie przez GIOŚ zasadności jego dofinansowania w ramach obowiązującego w roku 2014 programu priorytetowego NFOŚiGW z dziedziny Ochrona ziemi: 2.2. Część 1) Przedsięwzięcia wskazane przez GIOŚ – „bomby ekologiczne”.

W październiku 2014 roku wpłynął do Narodowego Funduszu wniosek o dofinansowanie przedsięwzięcia pn.: „Likwidacja zwałowiska nr 4, 4a i 6 oraz dokończenie wyburzeń, rekultywacji zwałowisk i obszaru zakładowego na terenie byłych Zakładów Chemicznych »Tarnowskie Góry« w Tarnowskich Górach”.

Pomimo wypracowania zadowalającego obie strony konsensusu, tj. wstępnego uzgodnienia warunków ewentualnego dofinansowania, zakładających utrzymanie wsparcia dotacyjnego, w maju br. Starosta Tarnogórski zawniósł o zawieszenie negocjacji warunków umownych, z powodu prowadzonej egzekucji z nieruchomości przekazanych na rzecz Skarbu Państwa przez likwidatora Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry”.

Wobec przedłużającej się „oceny” wniosku o dofinansowanie przedmiotowego zadania z przyczyn niezależnych od NFOŚiGW oraz trudnego do przewidzenia terminu uregulowania zobowiązania wobec wierzyciela Zakładów Chemicznych, tj. Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Innowacyjno-Wdrożeniowego „Enpol” Sp. z o.o., Narodowy Fundusz w chwili obecnej nie ma podstaw do udzielenia dofinansowania w formie dotacji Staroście Tarnogórskiemu na likwidację zwałowiska nr 6 wraz z rekultywacją terenu zakładowego na terenie byłych Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach.

Należy podkreślić, że NFOŚiGW w bardzo istotnym zakresie finansował dotychczasowe działania w przedmiotowym zakresie i nie uchyła się od dalszego, racjonalnego uczestnictwa. Pełne rozwiązanie problemu nie dotyczy jednak wyłącznie kwestii zapewnienia finansowania. Przeszkody utrudniające wsparcie tego przedsięwzięcia mają charakter przede wszystkim formalny, a w tym związany z własnością nieruchomości, własnością odpadów i prawną odpowiedzialnością za poszczególne działania. Te aspekty wykraczają poza właściwość NFOŚiGW i muszą być wstępnie rozwiązane, by można było przystąpić do zbilansowania źródeł finansowania. Podstawę dalszych działań powinna stanowić weryfikacja i aktualizacja programu „Ochrona Głównego Zbiornika Wód Podziemnych »330-Gliwice« poprzez kompleksowe unieszkodliwienie odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych »Tarnowskie Góry« w Tarnowskich Górach w likwidacji”. Aktualizacja Programu powinna opierać się o rzetelną inwentaryzację zrealizowanych zadań, osiągniętych efektów i prowadzić do ponownego zdefiniowania działań niezbędnych dla osiągnięcia wymaganych efektów i odnosić się w szczególności do następujących aspektów:

- stanu prawnego nieruchomości podlegających działaniu wraz z koncepcją i realnym planem niezbędnych działań porządkujących,
- perspektywy zakończenia likwidacji Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” i wykreślenia z KRS,
- rozwiązania sprawy roszczeń wobec Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” zaspokajanych w drodze egzekucji z nieruchomości przejętych przez Skarb Państwa,
- odpowiedzialność za realizację poszczególnych zadań i zachowanie trwałości w zakresie składowiska odpadów w fazie poeksploatacyjnej (w tym eksploatacja oczyszczalni odcieków),

- weryfikacja dotychczas przyjętych rozwiązań techniczno-technologicznych,
- analiza możliwości finansowania z środków publicznych, w tym w ramach POIiŚ i RPO z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej.

Kwestie montażu finansowego winny stanowić finalny komponent zaktualizowanego Programu.

Reasumując, podzielając potrzebę kompleksowej rekultywacji terenów po byłych Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry”, wsparcie Starosty Tarnogórskiego ze środków jakimi dysponuje Narodowy Fundusz (tj. unijnych czy krajowych) na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, możliwe będzie po usunięciu zaistniałych przeszkód formalnoprawnych, niebędących w kompetencji NFOŚiGW.

Z poważaniem

NFOŚiGW
ZASTĘPCA PREZESA ZARZĄDU
Roman Wójcik

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się w imieniu przedsiębiorców, rolników i samorządów z prośbą o wyrażenie opinii o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Przepisy, które mówią, że elektrownie wiatrowe mają być stawiane w odległości większej lub równej dziesięciokrotności wysokości elektrowni wiatrowej od domów mieszkalnych, są ewidentnym elementem ograniczającym rozwój energetyki odnawialnej. Ustanowienie minimalnej odległości, zgodnie z kryterium przyjętym w ustawie, wprowadza w praktyce ograniczenie zabudowy w odległości ok. 1,5–2 km. Zapis ten blokuje tereny inwestycyjne i możliwości rozwoju. Nie pozwala on także na rozbudowę istniejących już elektrowni wiatrowych, czyli na tzw. repowering. Konieczna jest zmiana przepisów i umożliwienie podnoszenia mocy turbin przez ich umieszczenie na wyższych wieżach. Musimy wykorzystać już istniejące elektrownie wiatrowe, modernizować je, jeśli zachodzi taka konieczność, i wprowadzać nowe technologie działające znacznie ciszej.

Spółeczności lokalne apelują o konieczność nowelizacji ustawy i zawarcia w niej zapisów pozwalających na dalszy rozwój energetyki wiatrowej.

Szanowny Panie Ministrze, czy w związku z krytycznymi uwagami zainteresowanych stron uważa Pan, że należy wprowadzić istotne zmiany w ustawie? Czy w ministerstwie trwają prace nad nowelizacją ustawy?

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

Odpowiedź

Warszawa, 4 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 13 września 2016 r. (znak: BPS/043-25-528/16) przekazującego oświadczenie złożone przez senatora Mariana Poślednika podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r., w sprawie zmiany przepisów zawartych w ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961), dalej: „ustawa”, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zauważyć, że wprowadzona w ustawie odległość, w jakiej należy lokalizować elektrownie wiatrowe względem budynków mieszkalnych, albo budynków o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, wynosząca nie mniej niż dziesięciokrotność całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, mierzonej od poziomu gruntu do najwyższego punktu budowli, wliczając elementy techniczne, w szczególności wirnik wraz z łopatami, zależy przede wszystkim od całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej zastosowanej przez inwestora. Tym samym w praktyce, mając na uwadze istniejące w Polsce elektrownie wiatrowe, odległość ta nie będzie za każdym razem tożsama i może się wahać od 800 m do maksymalnie 2 km. Co więcej, ewentualne zwiększenie przedmiotowej odległości, w zakresie niewynikającym z ustawy, zależeć będzie również od oceny oddziaływania na środowisko, w tym na krajobraz.

Dodatkowo należy wskazać, że ustawa nie blokuje realizacji rozpoczętych inwestycji w postaci elektrowni wiatrowej, czy budynku mieszkalnego, albo budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa. Ustawodawca w stosunku do elektrowni wiatrowych zdecydował bowiem, że:

- 1) pozwolenia na budowę, wydane przed dniem wejścia w życie ustawy oraz wydane na podstawie postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę wszczętego i niezakończonego przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują moc, o ile w ciągu 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy wydana zostanie decyzja o pozwoleniu na użytkowanie;
- 2) postępowania w przedmiocie pozwolenia na budowę, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, prowadzi się na podstawie przepisów dotychczasowych;
- 3) decyzje o warunkach zabudowy wydane przed dniem wejścia w życie ustawy nie tracą mocy, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy wobec inwestycji nimi objętych wszczęto postępowanie o wydanie pozwolenia na budowę.

Mając powyższe na uwadze, należy podkreślić że ustawa nie przewiduje całkowitego zaprzestania budowy elektrowni wiatrowych na terenie kraju po dniu jej wejścia w życie, tj. 16 lipca 2016 r., lecz umożliwia w szerokim zakresie dokończenie rozpoczętych inwestycji.

W stosunku do planowanych elektrowni wiatrowych po dniu wejścia w życie ustawy, ustawodawca zdecydował, że ich lokalizacja może nastąpić tylko i wyłącznie w oparciu o miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (art. 3 ustawy). Wprowadzenie ww. zasady, gwarantuje jawność i transparentność całego procesu inwestycyjnego. Zgodnie z przepisami art. 17 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, z późn. zm.), lokalna społeczność w trakcie procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ma możliwość zgłaszania wniosków, udziału w dyskusji publicznej i zgłaszania uwag do jego projektu. Dzięki powyższemu każdy obywatel zaznajomi się z planowaną inwestycją w okresie znacznie poprzedzającym jej potencjalną realizację.

Pragnę również poinformować, że zgodnie z informacją uzyskaną od Ministra Energii łączna moc zainstalowana elektryczna poszczególnych rodzajów instalacji odnawialnego źródła energii (dalej: „OZE”), wg stanu na dzień 30 czerwca 2016 r., wyniosła 8 241,479 MW mocy zainstalowanej elektrycznej. Oznacza to, że w I połowie 2016 r., w porównaniu do IV kwartału 2015 r., nastąpił wzrost łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej poszczególnych rodzajów instalacji OZE o 1 271,446 MW mocy zainstalowanej elektrycznej, oraz dodatkowo, w I połowie 2016 r., w porównaniu do I połowy 2015 r., nastąpił wzrost łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej poszczególnych rodzajów instalacji OZE o 2 078,278 MW mocy zainstalowanej elektrycznej.

Ponadto, analizując szczegółowo kwestię rozwoju sektora energetyki wiatrowej należy wskazać, że w „Krajowym Planie Działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” (dalej: „KPD”) technologią, która w największym stopniu wyprzedza założone w KPD cele jest energetyka wiatrowa, której moc zainstalowana zwiększyła się w 2012 r. o 880 MW, w 2013 r. o 893 MW, w 2014 r. o 444 MW, w 2015 r. o 745 MW, a tylko w I połowie 2016 r. aż o 1 078 MW. Zatem, zgodnie z dokumentem rządowym, jakim jest KPD, przyjętym przez Radę Ministrów dnia 7 grudnia 2010 r., rozwój energetyki wiatrowej odbywa się zgodnie z przyjętymi założeniami w dokumencie rządowym „*Polityki energetycznej Polski do 2030 r.*”.

KPD zakłada, iż moc elektrowni wiatrowych w 2020 r. osiągnie poziom 6 650 MW przy produkcji 15 210 GWh (tab. 10b, str. 139 KPD), przy czym udział elektrowni lądowych określony został na poziomie 5 600,00 MW, morskich – 500,00 MW, a małych instalacji – 550,00 MW. Oznacza to, że wg stanu na dzień 30 czerwca 2016 r. moc zainstalowana lądowych elektrowni wiatrowych wynosi już 5 660,070 MW. Tym samym Minister Energii informuje, iż cel wyznaczony w KPD dla lądowych elektrowni wiatrowych został już zrealizowany.

Zmiana systemu wsparcia OZE, a także zaistniała sytuacja gospodarcza spowodowała, że po I połowie 2016 r. łączna moc zainstalowana elektryczna wszystkich OZE wyniosła 8 241 MW, przy planowanej w KPD mocy zainstalowanej elektrycznej

na koniec 2016 r. na poziomie 6 704 MW. Oznacza to, że łączna moc zainstalowana wszystkich instalacji OZE po I połowie 2016 r. była wyższa niż planowana w KPD na koniec 2018 r. Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem Ministra Energii, oparcie dalszego rozwoju odnawialnych źródeł na technologii innej niż technologia wiatrowa, w tym na technologii bardziej stabilnej z punktu widzenia bezpieczeństwa funkcjonowania systemu elektroenergetycznego jest kluczowe.

Pragnę nadto wskazać, że w przedstawionym w dniu 30 września br. do konsultacji publicznych projekcie Kodeksu urbanistyczno-budowlanego, Minister Infrastruktury i Budownictwa zaproponował utrzymanie zasady, zgodnie z którą elektrownie wiatrowe (niebędące mikroinstalacjami w rozumieniu przepisów o odnawialnych źródłach energii) oraz zabudowę mieszkaniową lub budynki o funkcji mieszkaniowej, wchodzące w skład zabudowy siedliskowej, lokalizuje się we wzajemnej odległości co najmniej 10-krotności wysokości elektrowni. Zagadnienie to reguluje przepis art. 307 projektu Kodeksu, który należy analizować łącznie z zaproponowanymi w Kodeksie zasadami odstępowania od regulacji dotyczących wzajemnych odległości obiektów budowlanych. Projekt Kodeksu dostępny jest pod adresem: <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12290463>. Ponadto, zgodnie z przyjętym harmonogramem, projekt ww. regulacji powinien zostać skierowany do Marszałków Sejmu i Senatu RP w 2017 r. Na tym etapie procesu legislacyjnego Posłowie i Senatorowie będą mogli zgłaszać uwagi i propozycje zmian w projekcie Kodeksu, w tym w zakresie procesu lokalizacji elektrowni wiatrowych.

Ponadto uprzejmie informuję, że obecnie w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa nie toczą się inne prace legislacyjne dotyczące ustawy.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Tomasz Żuchowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgiewicza

Szanowny Panie Ministrze!

Lokalni przedsiębiorcy zwracają się do mnie z prośbą o interwencję i zainteresowanie Pana Ministra sytuacją, jaka obecnie występuje na rynku pieczywa w Polsce.

Obecnie 15% udziałów w całym rynku pieczywa w Polsce mają mrożone produkty, odpiekane w dyskontach. Udziały te są dwa razy większe niż 5 lat temu, a branża spożywcza prognozuje, że mogą jeszcze się zwiększyć.

Istnieją obawy, że mrożone pieczywo, tzw. do odpieku, wyprze to tradycyjne, gdyż jest od niego tańsze i nie generuje strat. Lokalni przedsiębiorcy już dostrzegają kłopoty z tym związane. Wzrost sprzedaży pieczywa mrożonego kosztem sprzedaży pieczywa tradycyjnego pieczonego na zakwasie będzie powodował bankructwo rodzinnych firm.

Lokalni producenci, próbując dostosować się do obecnej sytuacji, konkurują głównie ceną, co odbija się na jakości towaru. Szacuje się, że w tym roku może upaść blisko 500 piekarni, czyli ok. 5% wszystkich na rynku.

1. Panie Ministrze, czy dostrzega Pan wymieniony problem?

2. Jak opisana sytuacja ma się do celów zawartych w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020?

Z poważaniem
Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 14 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie dotyczące sytuacji na rynku pieczywa, złożone przez Pana Senatora Mariana Poślednika podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r. uprzejmie przedstawiam co następuje.

W Polsce, podobnie jak w większości krajów europejskich, od wielu lat obserwuje się spadek spożycia pieczywa. Przy czym w strukturze spożycia rośnie spożycie wyrobów piekarskich i ciastkarskich produkowanych z wykorzystaniem techniki chłodniczej. Popularność wśród konsumentów produkowanego w ten sposób pieczywa związana jest z dostępnością bogatej oferty asortymentowej ciepłego pieczywa o każdej porze. Dużym rynkiem zbytu dla pieczywa z ciasta mrożonego są punkty gastronomiczne, szczególnie bary szybkiej obsługi, jak również hotele. Producentom pieczywa zastosowanie schładzania lub zamrażania ciasta ułatwia sterowanie procesem technologicznym, stwarza możliwość poprawy elastyczności produkcji, uniezależnienia się od problemu zmiennego zapotrzebowania na pieczywo, racjonalnego wykorzystania zdolności produkcyjnej zakładu, ograniczenia strat z tytułu zwrotów czerstwego pieczywa z sieci handlowych.

Proces produkcji pieczywa w oparciu o tradycyjne technologie jest wieloetapowy i długotrwały. Piekarz, by dostarczyć świeże pieczywo w godzinach rannych musi rozpocząć jego produkcję już poprzedniego dnia. Musi również co kilka godzin, zgodnie z opracowanym schematem technologicznym przetwarzać kolejne półprodukty, które

po osiągnięciu stanu dojrzałości wymagają natychmiastowego przerobienia. Wyprodukowanie chleba żytniego czy mieszanego klasycznymi metodami może trwać 16, a nawet 30 godzin. Krótszego czasu wymaga produkcja pieczywa pszennego (ok. 6 godzin). Przy produkcji drobnego pieczywa pszennego cały proces wypieku może być skrócony do ok. 2 godzin. Dobry końcowy efekt wypiekowy wymaga przestrzegania założonych reżimów technologicznych na każdym etapie produkcji, a zwłaszcza zachowania odpowiedniej konsystencji, temperatury i czasu prowadzenia fermentacji. Planowanie produkcji pieczywa tradycyjnymi metodami ze względu na długotrwałość procesu produkcyjnego, niestabilność półproduktów i krótki okres świeżości wyrobów gotowych jest bardzo trudne.

Ograniczenie trudności związanych z produkcją pieczywa umożliwia zastosowanie procesów schładzania i zamrażania poprzez zwiększenie trwałości półproduktów ciasta oraz przesunięcia (odroczenia) wypieku w czasie i przestrzeni (wypiek może nastąpić poza piekarnią, tj. bezpośrednio w sklepie, barze, domu konsumenta). Zastosowanie procesów mrożenia i schładzania pozwala na jednoczesne zachowanie tradycyjnego procesu fermentacji ciasta i swobodne podejmowanie decyzji o czasie wypieku pieczywa, np. wtedy gdy wpłynie nieoczekiwane zamówienie.

Metoda odroczonego wypieku pieczywa (OWP) uważana jest za jedno z największych osiągnięć technologicznych w produkcji piekarskiej minionego wieku. Technologia OWP pozwala produkować pieczywo na zapas, np. codziennie – jeden rodzaj pieczywa w ilości pokrywającej kilkudniowe zamówienia, z czego wynika m.in. oszczędność czasu pracy ludzi, która może dochodzić do 20–40% (chodzi głównie o czynności przygotowawcze takie jak przygotowanie surowców i urządzeń (mycie) do produkcji innego rodzaju wyrobu). W ogólnym rachunku mimo kosztów związanych z zakupem i eksploatacją urządzeń chłodniczych OWP może się opłacać. Metoda ta rozpowszechnia się ze względu na znaczną oszczędność czasu pracy podczas produkcji szerokiego asortymentu wyrobów zamawianych w niewielkich ilościach, możliwość rezygnacji z pracy nocnej, usprawnienie organizacji produkcji. Szacuje się, że udział technologii odroczonego wypieku będzie wzrastał w tempie 10–20% rocznie.

OWP znajduje zastosowanie w produkcji pieczywa mieszanego i żytniego, praktycznie wszystkich rodzajów drobnego pieczywa pszennego, a także wielu rodzajów wyrobów ciastkarskich – ciasta francuskie, półfrancuskie, drożdżówki, słone przekąski.

Mrożeniu mogą być poddawane podpieczone kęsy ciasta, czyli prawie gotowe pieczywo, którego wypiek został przerwany w momencie, gdy powstanie i zostanie ustabilizowany miękisz pieczywa, ale jeszcze nie utworzyła się skórka. Można również zamrażać surowe kęsy ciasta zaraz po ich uformowaniu, przed etapem rozrostu (mrożenie niefermentowanych kęsów ciasta) lub po rozroście (mrożenie fermentowanych kęsów ciasta).

Produkcja pieczywa z mrożeniem podpieczonych kęsów ciasta jest niemal identyczna z tradycyjną, do momentu podpieczenia kęsów.

Przy wytwarzaniu ciasta, przeznaczonego do zamrażania w stanie surowym stosuje się te same surowce co przy tradycyjnym pieczywie, ale wymagania stawiane jakości mąki są znacznie wyższe, ze względu na destrukcyjne działanie na strukturę ciasta kryształków lodu i substancji redukujących powstających w procesie zamrażania. Zaletą tej metody zamrażania jest mała objętość kęsów, a tym samym mniejsza powierzchnia magazynowa w porównaniu do zamrożonych podpieczonych kęsów ciasta. Wadą zamrażania surowych kęsów jest długi czas rozmrażania przed wypiekiem.

Zalety technologii odroczonego wypieku pieczywa powodują, że rynek pieczywa z ciasta mrożonego stale się rozwija i trendu tego nie da się zatrzymać. Nie oznacza to jednak, że „mrożone pieczywo wyprze tradycyjne”. Na rynku powinno być zarówno tańsze pieczywo z mrożonych kęsów ciasta, przeznaczone do szybkiego spożycia, najlepiej na ciepło, jak i droższe tradycyjne, odznaczające się lepszą smakowitością i dłuższym zachowaniem świeżości. Podstawowym warunkiem jest umożliwienie klientom dokonywania świadomego wyboru, a więc informowanie o stosowaniu technologii produkcji z wykorzystaniem zamrażania. W Polsce od 09.01.2015 r. jest to wymóg prawny. Zgodnie z przepisem §19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków

spożywczych (Dz. U. z 2015, poz. 29), w przypadku pieczywa oferowanego do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania, producent i sprzedawca ma obowiązek umieszczania informacji „pieczywo produkowane z ciasta mrożonego” albo „pieczywo produkowane z ciasta głęboko mrożonego” – gdy został zastosowany taki proces technologiczny. Pozostaje kwestia przestrzegania prawa i egzekwowania tego obowiązku.

Wedle powyższego wydaje się, że powinno się pozostawić decyzję o wyborze pieczywa konsumentom. To klient na podstawie własnego doświadczenia oraz informacji dołączonych do produktu dokonuje wyboru, które z kryteriów oceny pieczywa jest dla niego najważniejsze: jakość, cena, tradycyjna produkcja, czy technologia z udziałem zamrażania ciasta. Natomiast nic nie stoi na przeszkodzie, aby część piekarni mająca takie możliwości dostosowała się do nowych trendów rynkowych, natomiast producenci pozostający przy tradycyjnym procesie wyrobu chleba mogli promować zalety tradycyjnych wyrobów.

Organizacje branżowe lub międzybranżowe mogą pozyskać znaczące środki na promocję m.in.: chleba, ciasta, ciastek, herbatników oraz innych wyrobów cukierniczych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich w ramach jednego z mechanizmów Wspólnej Polityki Rolnej. Dofinansowanie działań informacyjnych lub promocyjnych w ramach ww. instrumentu wynosi:

- do 70% w przypadku prostych programów (program złożony przez jedną organizację lub większą liczbę tych organizacji, pochodzących z tego samego państwa) skierowanych na rynek wewnętrzny;
- do 80% w przypadku prostych programów skierowanych na rynek krajów trzecich i dla programów „multi” (program, w którym uczestniczy wiele państw, składany przez co najmniej dwie organizacje pochodzące z co najmniej dwóch państw członkowskich) skierowanych na rynek wewnętrzny i rynek krajów trzecich.

Ponadto, na wsparcie promocji produktów wysokiej jakości mogą liczyć również grupy producentów uczestniczących w systemach jakości, składających się z co najmniej dwóch producentów, w ramach poddziałania „Wsparcie działań informacyjnych i promocyjnych realizowanych przez grupy producentów na rynku wewnętrznym” Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020.

Na wsparcie promocji przedsiębiorcy mogą liczyć w ramach programu promocji branży polskich specjalności żywnościowych. W programie tym mogą wziąć udział przedsiębiorcy, którzy prowadzą działalność gospodarczą w ramach wskazanych kategorii działalności (PKD 2007ii) i zajmują się m.in.:

- 10.7 – Produkcją wyrobów piekarskich i mącznych:
- 10.71. Z – Produkcją pieczywa, świeżych wyrobów ciastkarskich i ciastek,
- 10.72. Z – Produkcją wyrobów ciastkarskich.

Program realizowany jest od 25 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2019 r. Wykonawcą programu w zakresie realizacji działań ogólnych promujących branżę specjalności żywnościowych jest Agencja Rynku Rolnego.

Ponadto w ramach poddziałania „Wsparcie na wdrażanie operacji w ramach strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność” przewidywana jest m.in. możliwość udzielenia wsparcia na operacie w zakresie rozwoju przedsiębiorczości na obszarze wiejskim objętym strategią rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność, zwaną dalej „LSR”, przez:

- a) podejmowanie działalności gospodarczej,
- b) tworzenie lub rozwój inkubatorów przetwórstwa lokalnego produktów rolnych będących przedsiębiorstwami spożywczymi, w których jest wykonywana działalność w zakresie produkcji, przetwarzania lub dystrybucji żywności pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego lub wprowadzania tej żywności na rynek, przy czym podstawą działalności wykonywanej w tym inkubatorze jest przetwarzanie żywności,
- c) rozwijanie działalności gospodarczej.

W ramach ww. poddziałania pomoc jest przyznawana na operacje wybrane przez lokalne grupy działania (LGD) jeśli są zgodne ze strategią rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (LSR) realizowana przez daną LGD i spełniają kryteria określo-

ne w LSR. Wnioski o przyznanie pomocy składane są bezpośrednio do LGD w ramach konkursów przez nie ogłoszonych, natomiast samorządy województw weryfikują wnioski w dalszej kolejności i zawierają umowy o przyznaniu pomocy z wnioskodawcami.

O pomoc może ubiegać się osoba fizyczna, która musi być pełnoletnim obywatelem państwa członkowskiego UE i jeśli nie wykonuje działalności gospodarczej, musi mieszkać na obszarze wiejskim objętym LSR. W przypadku kiedy wykonuje już działalność gospodarczą, jest to miejsce oznaczone adresem, pod którym wykonuje tę działalność, wpisane do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, musi znajdować się na obszarze wiejskim objętym LSR.

W przypadku, gdy operacja będzie realizowana w ramach wykonywania działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej powyższe warunki powinny być spełnione przez wszystkich współników tej spółki, z tym że w przypadku operacji polegającej na podejmowaniu działalności gospodarczej, o pomoc nie może ubiegać się podmiot wykonujący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej.

W przypadku podmiotu wykonującego działalność gospodarczą, do której stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, warunkiem przyznania pomocy jest prowadzenie przez ten podmiot mikroprzedsiębiorstwa albo małego przedsiębiorstwa (w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu).

Pomoc na operację jest przyznawana jeśli wnioskodawca wykaże, że:

- a) posiada doświadczenie w realizacji projektów o charakterze podobnym do operacji, którą zamierza realizować, lub
- b) posiada zasoby odpowiednie do przedmiotu operacji, którą zamierza realizować, lub
- c) posiada kwalifikacje odpowiednie do przedmiotu operacji, którą zamierza realizować, jeżeli jest osobą fizyczną, lub
- d) wykonuje działalność odpowiednią do przedmiotu operacji, którą zamierza realizować.

Ponadto, pomoc na operację w ramach poszczególnych zakresów jest przyznawana pod warunkami dodatkowo i odrębnie określonymi dla każdego zakresu.

1) Podjęcie działalności gospodarczej

a) warunki jakie musi spełnić wnioskodawca:

- nie podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy i w pełnym zakresie, chyba że podejmuje działalność gospodarczą sklasyfikowaną w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) (Dz. U. Nr 251, poz. 1885 oraz z 2009 r. Nr 59, poz. 489) jako produkcja artykułów spożywczych lub produkcja napojów,
- w okresie 2 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o przyznanie tej pomocy nie wykonywał działalności gospodarczej, do której stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w szczególności nie był wpisany do CEIDG,
- nie została mu dotychczas przyznana pomoc na realizację operacji w tym zakresie;

b) warunki jakie musi spełnić operacja:

- zakłada podjęcie we własnym imieniu działalności gospodarczej, do której stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, i jej wykonywanie do dnia, w którym upłynie 2 lata od dnia wypłaty płatności końcowej,
- zgłoszenie podmiotu ubiegającego się o przyznanie pomocy do ubezpieczenia emerytalnego, ubezpieczeń rentowych i ubezpieczenia wypadkowego na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania tej działalności i podleganie tym ubezpieczeniom do dnia, w którym upłynie 2 lata od dnia wypłaty płatności końcowej, lub
- utworzenie co najmniej jednego miejsca pracy w przeliczeniu na pełne etaty średnioroczne, gdy jest to uzasadnione zakresem realizacji operacji,

- zatrudnienie osoby, dla której zostanie utworzone to miejsce pracy, na podstawie umowy o pracę, a także utrzymanie utworzonych miejsc pracy do dnia, w którym upłynie 2 lata od dnia wypłaty płatności końcowej,
- koszty planowane do poniesienia w ramach operacji mieszczą się w katalogu kosztów kwalifikowalnych określonym w rozporządzeniu oraz nie są kosztami inwestycji polegającej na budowie albo przebudowie liniowych obiektów budowlanych w części dotyczącej realizacji odcinków zlokalizowanych poza obszarem wiejskim objętym LSR,
  - biznesplan dotyczący operacji jest racjonalny i uzasadniony zakresem operacji, w szczególności, suma kosztów planowanych do poniesienia w ramach tej operacji, ustalona z uwzględnieniem wartości rynkowej tych kosztów, jest nie niższa niż 70% kwoty, jaką można przyznać na tę operację.
- 2) Tworzenie lub rozwój inkubatorów przetwórstwa lokalnego produktów rolnych
- a) warunki jakie musi spełnić wnioskodawca:
    - dotychczas nie przyznano mu pomocy w zakresie podejmowania lub rozwijania działalności gospodarczej sklasyfikowanej jako produkcja artykułów spożywczych lub produkcja napojów;
  - b) warunki jakie musi spełnić operacja:
    - zakłada korzystanie z infrastruktury inkubatora przetwórstwa lokalnego przez podmioty inne niż wnioskodawca.
- 3) Rozwijanie działalności gospodarczej
- a) warunki jakie musi spełnić wnioskodawca:
    - w okresie 3 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o przyznanie pomocy wykonywał łącznie co najmniej przez 365 dni działalność gospodarczą, do której stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, oraz nadal wykonuje tę działalność,
    - nie została mu dotychczas przyznana pomoc na operację w zakresie podejmowania działalności gospodarczej albo upłynęło co najmniej 2 lata od przyznania takiej pomocy,
    - nie została mu dotychczas przyznana pomoc na operację w zakresie tworzenia i rozwoju inkubatorów przetwórstwa lokalnego produktów rolnych lub w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w przetwarzanie produktów rolnych, obrót nimi lub ich rozwój” – jeśli wnioskodawca wykonuje działalność gospodarczą sklasyfikowaną jako produkcja artykułów spożywczych lub produkcja napojów;
  - b) warunki jakie musi spełnić operacja:
    - utworzenie co najmniej jednego miejsca pracy w przeliczeniu na pełne etaty średnioroczne i jest to uzasadnione zakresem realizacji operacji, a osoba, dla której zostanie utworzone to miejsce pracy, zostanie zatrudniona na podstawie umowy o pracę lub spółdzielczej umowy o pracę,
    - utrzymanie miejsc pracy, w tym miejsc pracy, które zostaną utworzone w ramach realizacji operacji, do dnia, w którym upłyną 3 lata od dnia wypłaty płatności końcowej,
    - ww. warunki nie mają zastosowania gdy suma kwot pomocy przyznanej jednemu podmiotowi, będącemu wnioskodawcą, na dotychczas realizowane operacje oraz kwoty pomocy, o której przyznanie wnioskodawca ten ubiega się za realizację danej operacji, nie przekracza 25 tys. złotych.

Mając na uwadze powyższe, szczegółowe zasady przyznania i wypłaty pomocy finansowej w ramach przedmiotowego poddziałania, regulują przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 września 2015 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach poddziałania „Wsparcie na wdrażanie operacji w ramach strategii rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz.U. poz. 1570, oraz z 2016 r. poz. 1390).

Nowym instrumentem wsparcia w ramach PROW 2014–2020 na rozpoczęcie pozarolniczej działalności gospodarczej jest premia pozarolnicza, którą można uzyskać w ramach poddziałania „Pomoc na rozpoczęcie pozarolniczej działalności gospodarczej

na obszarach wiejskich” na operacje typu „Premie na rozpoczęcie działalności pozarolniczej”. Szczegółowe warunki przyznania pomocy w ramach ww. instrumentu zostały uregulowane w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 lipca 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty oraz zwrotu pomocy finansowej na operacje typu „Premie na rozpoczęcie działalności pozarolniczej” w ramach poddziałania „Pomoc na rozpoczęcie pozarolniczej działalności gospodarczej na obszarach wiejskich” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz. U., poz. 1196). Pomoc w ramach poddziałania można uzyskać na różnego typu operacje, których szczegółowy katalog został określony w załączniku do rozporządzenia.

W ramach ww. instrumentu możliwe jest uzyskanie pomocy finansowej w zakresie, m.in. produkcji pieczywa (kod PKD 10.71.Z Produkcja pieczywa; produkcja świeżych wyrobów ciastkarskich i ciastek), jednakże wsparcie kierowane jest na rozpoczęcie działalności gospodarczej, a nie na istniejące już przedsiębiorstwa.

Mając na uwadze powyższe, wsparcie działalności gospodarczej w szerokim zakresie może być realizowane również w ramach polityki spójności – tj. regionalnych programów operacyjnych realizowanych w poszczególnych województwach lub programów operacyjnych, koordynowanych przez Ministerstwo Rozwoju i Finansów realizowanych na szczeblu centralnym.

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Jacek Bogucki

**Oświadczenie senatorów Krystiana Probierza,
Ryszarda Majera, Artura Warzocha, Adama Gawędy,
Wojciecha Piechy, Czesława Ryszki, Arkadiusza Grabowskiego,
Michała Potocznoego oraz Andrzeja Kamińskiego**

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Zwracamy się z prośbą o podjęcie przez rząd RP działań w sprawie przeniesienia do Katowic siedziby jednej z dwóch agencji Unii Europejskiej znajdujących się obecnie w Londynie.

Uzasadnienie: W wyniku czerwcowego referendum kwestią czasu jest pozostanie Wielkiej Brytanii w strukturach Unii Europejskiej. Wiąże się to także z przeniesieniem siedziby agencji Unii Europejskiej, ponieważ siedziba może znajdować się tylko na terytorium państwa członkowskiego. W Londynie swoje siedziby mają Europejska Agencja Leków oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

Polska jest jednym z największych państw Unii Europejskiej, jednak na naszym terytorium siedzibę ma tylko jedna agencja – Frontex. Bardzo dobrym posunięciem byłoby podjęcie działań mających na celu przeniesienie siedziby jednej z agencji do Polski. Odpowiednim miastem w Polsce, które mogłoby stać się siedzibą jednej z agencji mających obecnie swoje siedziby w Londynie, są Katowice.

Katowice będące stolicą 4,5 milionowego województwa i jednocześnie głównym ośrodkiem konurbacji górnośląskiej z dogodną infrastrukturą drogową, kolejową oraz dostępem do dwóch międzynarodowych portów lotniczych mogą być odpowiednią lokalizacją dla przenoszonych z Londynu agencji Unii Europejskiej. W Katowicach ponadto znajduje się międzynarodowe centrum kongresowe, bogata baza hotelowa oraz wysoko oceniane ośrodki akademickie, Uniwersytet Śląski, Uniwersytet Ekonomiczny oraz Śląski Uniwersytet Medyczny, z odpowiednimi wydziałami i kadrą akademicką także w dziedzinie farmacji.

Nasze oświadczenie jest wyrazem poparcia dla działań prowadzonych przez śląskich posłów. W związku z tym kierujemy do Pani Premier następujące pytania:

1. Czy rząd RP rozważył przeniesienie do Polski siedziby jednej z dwóch agencji Unii Europejskiej mających obecnie siedzibę w Wielkiej Brytanii?

2. Czy rząd RP poprze ideę przeniesienia siedziby jednej z dwóch agencji Unii Europejskiej mających obecnie siedzibę w Wielkiej Brytanii do Katowic?

Z wyrazami szacunku
Krystian Probierz
Andrzej Kamiński
Czesław Ryszka
Wojciech Piecha

Adam Gawęda
Ryszard Majer
Artur Warzocha
Michał Potoczny
Arkadiusz Grabowski

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 14 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie, złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP przez senatora RP Krystiana Probiezra wspólnie z innymi senatorami, w sprawie *przeniesienia do Katowic siedziby jednej z dwóch agencji Unii Europejskiej znajdujących się obecnie w Londynie*, wyjaśniam, co następuje.

Jako że Wielka Brytania nie uruchomiła jeszcze procedury wyjścia z UE (według ostatnich deklaracji Premier T. May ma to nastąpić do końca marca 2017 r.), trudno jest jednoznacznie wskazać, kiedy kwestia przeniesienia siedzib Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EBA) i/lub Europejskiej Agencji Leków (EMA) będzie przedmiotem dyskusji na forum UE i kiedy zostanie podjęta stosowna decyzja. Możliwą formą prawną decyzji o zmianie siedziby EBA i EMA pozostaje zarówno decyzja szefów państw i rządów podjęta za wspólnym porozumieniem, jak i zmiana rozporządzeń ustanawiających EBA i EMA.

Decyzja o wyborze siedziby będzie miała przede wszystkim charakter polityczny – konsensus w gronie 27 państw członkowskich. Argumenty merytoryczne odnoszące się do szczególnej ekspertyzy danego państwa członkowskiego w zakresie funkcjonowania agencji są atutem, ale nie mają charakteru rozstrzygającego.

Ważnym argumentem dla Polski jest uzgodniona w Brukseli 13 grudnia 2003 r. przez przedstawicieli państw członkowskich zgromadzonych na szczycie szefów państw lub rządów priorytetowość dla nowych państw członkowskich w zakresie umiejscawiania siedzib agencji. Jeśli chodzi o dotychczasowy bilans państw goszczących agencje unijne, to osiem z tzw. „nowych” państw członkowskich (PL, SI, LT, LV, EE, MT, CZ i HU) gości u siebie agencje regulacyjne, jednocześnie aż pięć „nowych” państw nie ma u siebie żadnej siedziby (RO, BG, SK, HR i CY). Oczywiście, fakt posiadania już na swoim terytorium jednej agencji nie jest przeszkodą w podjęciu starań o goszczenie nowej. W wielu tzw. „starych” państwach członkowskich jest ulokowanych więcej niż jedna agencja regulacyjna. Oprócz agencji regulacyjnych wiele z tych państw posiada również siedziby instytucji europejskich, jak również agencji i organów Euratom oraz agencji w ramach Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa.

W Ministerstwie Spraw Zagranicznych prowadzone są obecnie prace analityczne w zakresie szans na lokalizację danej agencji w Polsce, bez przesądzania, w którym mieście w Polsce powinna znaleźć się siedziba EBA i/lub EMA. Z pewnością jednak ważnymi czynnikami, które będą odgrywać istotne znaczenie przy podejmowaniu stosownej decyzji, będzie m.in. ocena dostępności komunikacyjnej w wymiarze europejskim oraz dostępność niezbędnej infrastruktury biurowej i socjalnej.

Na podstawie przedmiotowych analiz, w stosowym czasie, Rada Ministrów podejmie kierunkową decyzję co do starań na rzecz przeniesienia z Londynu do Polski siedziby EBA i/lub EMA. Następnie opracowana zostanie strategia negocjacyjna, z uwzględnieniem konkretnych działań promocyjnych i lobbingsowych.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Konrad Szymański

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań zmierzających do unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych po dawnych Zakładach Chemicznych w Tarnowskich Górach.

Uzasadnienie: Powstałe w 1922 r. przedsiębiorstwo państwowe Zakłady Chemiczne „Tarnowskie Góry” stało się z biegiem lat jednym z największych w kraju producentów chemicznych związków nieorganicznych. Początkowo zakłady deponowały odpady poprodukcyjne bez odpowiedniego zabezpieczenia na zwałowiskach wokół zakładu. Wspomniane działania doprowadziły do skażenia głównie gleby, wód powierzchniowych oraz podziemnych.

Niepokojący jest fakt, iż na tym obszarze znajduje się Główny Zbiornik Wód Podziemnych 330 – Gliwice, który swoim zasięgiem obejmuje 14 gmin. Wspomniany zbiornik stanowi rezeruar wody pitnej dla północno-zachodniej części aglomeracji górnośląskiej. Zalegające na zwałowiskach odpady pogarszają stan wód tego zbiornika.

Pod koniec lat dziewięćdziesiątych ówczesny likwidator rozpoczął działania zmierzające do trwałego ograniczenia zanieczyszczenia środowiska. W tym celu wybudowano składowisko odpadów niebezpiecznych o powierzchni ponad 13 ha, na które zgodnie z założeniami powinny trafić wszystkie odpady poprodukcyjne. Tereny po wydobyciu odpadów i zabudowaniu ich w składowisku powinny być poddane rekultywacji biologicznej.

Od 2008 r. w związku z likwidacją przedsiębiorstwa i nabyciem terenu do zasobu Skarbu Państwa powyższe działania kontynuuje starosta tarnogórski wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej. Ilość wszystkich odpadów została oszacowana na 1,5 miliona m³. Obecnie w składowisku pomieszczono ponad 1 milion m³ odpadów, zaś do unieszkodliwienia pozostało jeszcze ok. 425 tysięcy m³ odpadów oraz teren do rekultywacji o powierzchni ponad 36 ha. Część odpadów w ilości około 272 tysięcy m³ zalega na zwałowisku nr 1 zlokalizowanym na terenie o powierzchni ponad 10 ha, do którego starosta nie posiada tytułu własności.

Uzyskanie dostępu do odpadów zlokalizowanych na terenach prywatnych oraz otrzymanie dofinansowania pozwoli staroście tarnogórskiemu na kompleksowe unieszkodliwienie odpadów i zakończenie inwestycji.

W związku z tym zwracam się z pytaniami, czy Panu Ministrowi znana jest ta tematyka oraz jakie kroki zamierza podjąć Ministerstwo Środowiska w celu kompleksowego unieszkodliwienia wszystkich odpadów po dawnych Zakładach Chemicznych w Tarnowskich Górach.

Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 14.10.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Krystiana Probiezja, złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 09.09.2016 r. w sprawie działań zmierzających do unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych po dawnych Zakładach Chemicznych w Tarnowskich Górach – BPS/043-25-531/16, przedstawiam wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do sytuacji panującej na terenach po byłych Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” w likwidacji, uprzejmie informuję, że jest ona znana Ministrowi Środowiska od lat, a kwestie dotyczące zagrożenia dla życia i zdrowia mieszkańców są traktowane priorytetowo. Co więcej, Minister Środowiska aktywnie uczestniczy w rozwiązaniu przedmiotowego problemu, chociażby poprzez zapewnienie finansowania likwidacji zagrożenia stwarzanego przez odpady niebezpieczne zalegające na ww. terenach ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Należy również zauważyć, że sprawa dotycząca możliwości sfinansowania przedmiotowego przedsięwzięcia ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej jest prowadzona od początku 2001 r., w którym przyznano pierwszą dotację w wysokości 6,6 mln zł na likwidację zwałowiska nr 2. Następnie w latach 2001–2009 na rekultywację terenu zdegradowanego działalnością likwidowanych Zakładów Chemicznych Tarnowskie Góry, Narodowy Fundusz przeznaczył kwotę dotacji w łącznej wysokości 48 072 841 zł w ramach 6 umów o dofinansowanie (z czego Powiat Tarnogórski otrzymał 10,2 mln zł na to zadanie). Obecnie, ze względu na liczne przeszkody formalnoprawne (m.in. kwestie własności terenów, na których zalegają odpady niebezpieczne czy też prowadzoną egzekucję z nieruchomości przekazanych na rzecz Skarbu Państwa), sprawa dotycząca uzyskania finansowania ze środków Narodowego Funduszu została wstrzymana.

Reasumując, sytuacja na terenach po byłych Zakładach Chemicznych jest skomplikowana, chociażby ze względu na fakt, że nie wszystkie odpady powstałe w wyniku działalności Zakładów zdeponowane są na terenach znajdujących się we władaniu Starosty Tarnogórskiego. Całkowite wyeliminowanie szkodliwego oddziaływania na środowisko zgromadzonych odpadów niebezpiecznych wymagało i nadal wymaga znacznych nakładów finansowych ze środków publicznych. Rozwiązanie przedmiotowego problemu nie dotyczy wyłącznie kwestii zapewnienia finansowania, przeszkody stojące na przeszkodzie mają charakter przede wszystkim formalny, w tym związany z własnością nieruchomości, własnością odpadów i prawną odpowiedzialnością za poszczególne działania. W związku z powyższym, obecnie w resorcie środowiska prowadzona jest ponowna analiza tego problemu oraz ewentualnych możliwości jego rozwiązania.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań zmierzających do zwiększenia środków finansowych z Narodowego Funduszu Zdrowia lub budżetu państwa na leczenie stomatologiczne.

Projekt planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2017 r. zakłada, że świadczenia stomatologiczne realizowane będą w oparciu o kwotę 1,7 mld zł (zbliżona wartość do 2016 r.). Wydatki na leczenie stomatologiczne ubezpieczonych stanowią zaledwie 2,49% całości budżetu NFZ. Samorząd lekarski przypomina, że w roku 2008 na leczenie stomatologiczne przeznaczono 4,2% budżetu NFZ, w 2009 r. koszty tego leczenia wyniosły 3,37%, w 2015 r. już tylko 2,73%, w 2016 r. nastąpił kolejny spadek, do 2,56%.

Niepokojąca tendencja spadkowa świadczeń stomatologicznych może mieć związek ze stanem zdrowia naszych obywateli. Według najnowszych badań, około 80% polskich dzieci w wieku do lat 12 ma próchnicę, a 40% seniorów to osoby bezzębne, co z pewnością jest znane Panu Ministrowi. Częste i długie kolejki do lekarzy stomatologów i chirurgów stomatologów uniemożliwiają kompleksowe i dokładne leczenie realizowane w ramach świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych z powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. Bardzo często dochodzi także do sytuacji, w której placówka medyczna oferująca usługi stomatologiczne w trakcie trwania roku kalendarzowego przerywa oferowanie usług, ponieważ wyczerpał się limit pieniędzy z Narodowego Funduszu Zdrowia.

Do mojego biura senatorskiego dotarły także informacje od mieszkańców, iż praktycznie nie ma możliwości w przypadkach nagłych na usunięcie zębów przez chirurgów stomatologów. Np. w Gliwicach możliwy termin wykonania takiego zabiegu wyznaczono na grudzień 2016 r.

Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 19.10.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Krystiana Probierza na 25. posiedzeniu Senatu RP w dniu 9 września 2016 r. w sprawie dostępu do świadczeń stomatologicznych finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej finansowania usług stomatologicznych przez NFZ uprzejmie informuję, że nakłady na leczenie stomatologiczne w ostatnich latach systematycznie rosną, co stwarza możliwość zwiększenia dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej w przedmiotowym zakresie.

Nakłady na leczenie stomatologiczne w latach 2014–2017 obrazuje poniższe zesta-

wienie (dane w mln zł):

[mln zł]							
Treść	2014 r. realizacja	2015 r. realizacja	Dynamika kol. 3/ kol. 2	2016 r. plan	Dynamika kol. 5/ kol. 3	2017 r. plan	Dynamika kol. 7/ kol. 5
1	2	3	4	5	6	7	8
Nakłady na leczenie stomatologiczne	1 729,1	1 744,6	100,90%	1 825,9	104,66%	1 848,1	101,22%

Ponadto, od 1 lipca br. zwiększono wycenę świadczeń stomatologicznych udzielanych dzieciom i młodzieży do ukończenia 18 roku życia, przez wprowadzenie współczynnika korygującego o wartości 1,2 dla rozliczania tych świadczeń. Oznacza to wzrost o 20% wartości tych świadczeń. Głównym celem tej zmiany był wzrost dostępności dla dzieci i młodzieży do świadczeń ogólnostomatologicznych oraz stworzenie warunków dla skutecznego prowadzenia profilaktyki stomatologicznej dla najmłodszych pacjentów.

Odnosnie do kwestii dotyczącej dostępności do leczenia stomatologicznego w stacjach nagłych na terenie Gliwic NFZ poinformował, że na ww. terenie świadczenia ogólnostomatologiczne zabezpieczone zostały na poziomie 100% planu zakupu świadczeń. Umowy o udzielanie świadczeń ogólnostomatologicznych zawarte zostały z 35 świadczeniodawcami i obejmują 37 miejsc realizacji świadczeń, z tego 13 świadczeniodawców wykonuje świadczenia w rozszerzonym harmonogramie pracy do godziny 20, a 8 świadczeniodawców wykonuje świadczenia w soboty. Ponadto, na terenie województwa śląskiego, w 3 podmiotach leczniczych zostały zabezpieczone świadczenia w ramach stomatologicznej pomocy doraźnej świadczone od poniedziałku do piątku w godz. 19.00–7.00 oraz soboty, niedziele i święta całodobowo.

Jednocześnie, mając na uwadze konieczność dalszej poprawy dostępności do omawianych świadczeń opieki zdrowotnej, w dniu 3 czerwca 2016 roku Minister Zdrowia powołał „Zespół do spraw opracowania rozwiązań na rzecz poprawy stanu zdrowia jamy ustnej u dzieci” (Dz. U. M. Z. z 2016 r., poz. 60). Zadaniem Zespołu było opracowanie rozwiązań na rzecz poprawy stanu zdrowia jamy ustnej u dzieci, w tym opracowanie koncepcji stomatologicznej opieki zdrowotnej nad dziećmi oraz strategii jej wdrożenia. Aktualnie trwa analiza wyników pracy Zespołu i opracowywanie wniosków końcowych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Piotr Gryza

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

13-letni chłopiec, G.H. z B. w województwie śląskim, z rozpoznaną w lipcu 2016 r. ostrą białaczką szpikową typu M3 (ostra białaczka promielocyto-wa, APL, z obecnością mutacji PML-RARA), jest od 23 lipca 2016 r. leczony w Szpitalu Klinicznym nr 1 w Zabrze na oddziale hematologii i onkologii dziecięcej zgodnie z międzynarodowym programem AML-BFM 2012. Według aktualnie obowiązującego w Polsce programu terapeutycznego chłopiec wymaga terapii z wykorzystaniem tritlenku arsenu (ATO), czyli leku Trioxal – 5 cykli 4–5 tygodniowych. Podanie leku jest obowiązkowe, gdyż indukuje on remisję choroby, a jego zastosowanie daje największą szansę na wyleczenie i długotrwałe przeżycie. Podlega on jednak refundacji przez NFZ tylko w przypadku osób dorosłych po wznowie rakowej. Koszt całkowitej terapii młodego pacjenta wyniesie około 180 tysięcy zł. Zbiórka charytatywna prowadzona przez Fundację „Iskierka” na rzecz chorego G.H. przyniosła już 80 tysięcy zł.

W związku z prośbą o pomoc, którą skierowali do mnie rodzice, zwracam się do Pana Ministra o interwencję w NFZ i uzupełnienie brakującej kwoty. Kosztowna terapia stanowi jedyną szansę młodego G. na przezwycięzenie białaczki (Fundacja „Iskierka” na rzecz Dzieci z Chorobą Nowotworową, nr konta: 45 1050 0099 6781 1000 1000 0554. Cel szczegółowy: G.H.).

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka*

Odpowiedź

Warszawa, 17 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę w dniu 9 września 2016 r. na 25. posiedzeniu Senatu RP, przekazane pismem znak; BPS/043-25-533/16 z dnia 13 września 2016 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie pragnę zapewnić, że Ministerstwo Zdrowia dokłada wszelkich starań, aby umożliwić pacjentom dostęp do skutecznych i bezpiecznych terapii lekowych. Należy jednak podkreślić, że Minister Zdrowia działa na podstawie i w ramach obowiązujących norm prawnych.

Uprzejmie informuję, że obowiązujące regulacje prawne nie dają Ministrowi Zdrowia uprawnień do wydawania indywidualnych zgód dla pacjentów na refundację leków dopuszczonych do obrotu na terytorium Polski, co ma miejsce w przypadku produktu leczniczego zawierającego substancję czynną trójtlenek arsenu o nazwie handlowej Trisenox.

W tym miejscu należy wskazać, że kwestie obejmowania refundacją produktów leczniczych regulują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2016, poz. 1536).

Procedura objęcia leku refundacją w zakresie wskazań zgodnych z Charakterystyką Produktu Leczniczego, opisaną przepisami cytowanej wyżej ustawy przewiduje, że uprawniony podmiot składa do Ministra Zdrowia wnioski, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt 1. W przypadku nowych leków, które nie mają odpowiednika refundowanego w danym wskazaniu, złożona dokumentacja zawiera analizy: kliniczną, ekonomiczną, wpływu na budżet podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń ze środków publicznych i racjonalizacyjną. Minister Zdrowia przekazuje wniosek Prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji w celu przygotowania analizy weryfikacyjnej Agencji, stanowiska Rady Przejrzystości i rekomendacji Prezesa. Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji dokonuje oceny leku pod kątem skuteczności klinicznej i praktycznej, bezpieczeństwa stosowania, efektywności kosztowej. Ekspertki wypowiadają się w kwestii istnienia alternatywnych technologii medycznych. W kolejnym etapie procedowania Komisja Ekonomiczna działająca przy Ministrze Zdrowia, na podstawie art. 18 ustawy o refundacji, negocjuje z wnioskodawcą wysokość urzędowej ceny zbytu, poziom odpłatności, wskazania, w których lek ma być refundowany. Dysponując rekomendacją Prezesa Agencji i stanowiskiem Komisji Ekonomicznej, Minister Zdrowia, po rozpatrzeniu kryteriów wymienionych w art. 12 ustawy o refundacji, wydaje decyzję administracyjną o objęciu refundacją i ustaleniu urzędowej ceny wnioskowanego leku.

Ponadto, na podstawie art. 40 ww. ustawy, jeżeli jest to niezbędne dla ratowania życia i zdrowia świadczeniobiorców, w przypadku braku innych możliwych do zastosowania w danym stanie klinicznym procedur medycznych finansowanych ze środków publicznych, minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Rady Przejrzystości oraz konsultanta krajowego w odpowiedniej dziedzinie medycyny, może wydać z urzędu, przy uwzględnieniu:

1) kryteriów, o których mowa w art. 12 pkt 4–6, 9, 10, 12 i 13,

2) stosunku kosztów do uzyskiwanych efektów zdrowotnych

decyzję administracyjną o objęciu refundacją leku przy danych klinicznych, w zakresie wskazań do stosowania lub dawkowania, lub sposobu podawania odmiennych niż określone w Charakterystyce Produktu Leczniczego w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne.

Lek Trisenox, zgodnie z Charakterystyką Produktu Leczniczego, jest wskazany do stosowania *u dorosłych pacjentów do indukcji remisji i konsolidacji ostrej białaczki promielocytowej (ang. Acute Pro-Myelotic Leucaemia – APL), charakteryzującej się translokacją t (15; 17) i (lub) obecnością genu (ang. Pro-Myelocytic Leukaemia/Retinoic-Acid Receptor – alpha – PML/RAR-alfa) po niepowodzeniu leczenia lub w nawrocie choroby. Wcześniejsze leczenie powinno obejmować stosowanie retinoidu i chemioterapii.*

Uprzejmie informuję, że po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, wszczętego na wniosek uprawnionego podmiotu, Minister Zdrowia objął refundacją lek Trisonex w katalogu chemioterapii z poziomem odpłatności bezpłatny we wskazaniu: *OSTRA BIAŁACZKA PROMIELOCYTOWA w przypadku: indukcji remisji i konsolidacji ostrej białaczki promielocytowej u dorosłych pacjentów, charakteryzującej się translokacją t (15;17) i (lub) obecnością genu PML/RAR-alfa po niepowodzeniu leczenia lub w nawrocie choroby. Wcześniejsze leczenie powinno obejmować stosowanie retinoidu i chemioterapii.* Zatem przedmiotowy lek jest refundowany w zakresie wskazań zgodnym z Charakterystyką Produktu Leczniczego.

Ponadto, w związku z napływającymi do Ministerstwa Zdrowia informacjami dotyczącymi przypadku G.H. 13-letniego chłopca z ostrą białaczką szpikową typu M3 (ostra białaczka promielocytowa), Minister Zdrowia pismem z dnia 23 września 2016 r. wystąpił do prof. dra hab. n. med. Jerzego R. Kowalczyka, Konsultanta Krajowego w dziedzinie Onkologii i Hematologii Dziecięcej, z prośbą o opinię w sprawie ewentualnego objęcia refundacją leku Trisenox stosowanego u pacjentów poniżej 18 roku

życia, w oparciu o przywołany wyżej art. 40, a więc w zakresie wskazań szerszym niż ujęto w Charakterystyce Produktu Leczniczego. Dalsze postępowanie w tej sprawie będzie uzależnione od opinii Konsultanta Krajowego.

Odnosnie do produktu leczniczego Trioxal, uprzejmie informuję, że przedmiotowy lek zawiera działającą przeciwgrzybiczo substancję czynną itraconazolum i jest objęty refundacją w ramach wykazu aptecznego z poziomem odpłatności 50% we wszystkich zarejestrowanych wskazaniach na dzień wydania decyzji, a także we wskazaniu spoza Charakterystyki Produktu Leczniczego, tj. zakażenia grzybicze u pacjentów po przeszczepie szpiku – profilaktyka.

W tabeli poniżej zestawiono leki zawierające substancję czynną itraconazolum, które są objęte finansowaniem ze środków publicznych z podaniem limitu finansowania, cen oraz wysokości zapłaty pacjenta (zgodnie z obwieszczeniem Ministra Zdrowia z dnia 19 sierpnia 2016 r. w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych na dzień 1 września 2016 r.).

Kod EAN	Nazwa	Postać	Dawka	Wielkość opakowania	Limit	Cena detaliczna	Zapłata pacjenta
5909991183899	Ipozumax	kaps. twarde	100 mg	28 szt.	78,22	78,22	39,11
5909991183882	Ipozumax	kaps. twarde	100 mg	4szt.	11,34	13,78	8,11
5909990617463	Itragen	kaps. twarde	100 mg	28 szt.	79,35	79,35	39,68
5909990004317	Orungal	kaps.	100 mg	4 szt.	11,34	13,94	8,27
5909990004331	Orungal	kaps.	100 mg	28 szt.	79,41	85,02	45,32
5909990858262	Itrax	kaps. twarde	100 mg	28 szt.	79,41	86,72	47,02
5909990858255	Itrax	kaps. twarde	100 mg	4 szt.	11,34	14,76	9,09
5909991140533	Itrakast	kaps. twarde	100 mg	28 szt.	79,41	86,72	47,02
5909991053826	Trioxal	kaps.	100 mg	28 szt.	79,41	90,68	50,98
5909991053819	Trioxal	kaps.	100 mg	4 szt.	11,34	14,76	9,09

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia prowadzone są prace mające na celu wprowadzenie zmian w obowiązujących przepisach prawa, które ułatwią w przyszłości pacjentom dostęp do niezbędnych dla nich terapii, Procedowany jest m.in. projekt nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotowy projekt przewiduje wprowadzenie dodatkowej kategorii świadczeń gwarantowanych – *Ratunkowego dostępu do technologii medycznych*, w ramach którego możliwe będzie indywidualne występowanie do Ministra Zdrowia o zgodę na pokrycie kosztów terapii niezbędną dla ratowania zdrowia lub życia pacjenta lekiem, który nie został jednak objęty refundacją systemową (w danym wskazaniu), w sytuacji gdy wyczerpano inne dostępne w ramach świadczeń gwarantowanych metody leczenia. Projekt był poddany konsultacjom zewnętrznym, a prowadzone obecnie prace obejmują analizę zgłoszonych uwag.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
 Podsekretarz Stanu
 Marek Tombarkiewicz

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rozwoju Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W tym oświadczeniu pragnę poruszyć kwestię strategicznych przedsięwzięć zapisanych w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego. Od dłuższego czasu wysyłana jest do Ministerstwa Rozwoju korespondencja Urzędu Marszałkowskiego Województwa Lubuskiego dotycząca przedsięwzięć mających wyjątkowe znaczenie dla rozwoju regionu lubuskiego. Dotyczyła ona m.in. takich przedsięwzięć: Sieci energetyczne Polski Zachodniej, Most na Odrze w Krośnie Odrzańskim wraz z obwodnicą miasta; oraz projektów: Północno-Zachodnie Centrum Biogospodarki (BioAT) oraz Radioteleskop 90 m – Narodowe Centrum Radioastronomii i Inżynierii Kosmicznej, które zostały umieszczone na liście KT. Niestety korespondencja pozostała bez odpowiedzi ze strony rządowej.

W listopadzie 2015 r. Zarząd Województwa Lubuskiego wystąpił listą ważnych inwestycji, zgłaszając chęć podjęcia renegotjacji KT dla województwa lubuskiego w ramach artykułu 6. Na pismo to (nr DR.II.412.1.2015) nie otrzymano odpowiedzi. Podobnie również nie otrzymano odpowiedzi na pismo skierowane do pana Adama Hamryszczaka, podsekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju (pismo nr DR.II.412.1.2016), w którym marszałek województwa, pani Elżbieta Anna Polak przypomniała, że województwo lubuskie nie zrezygnuje z żadnych przedsięwzięć priorytetowych wpisanych do KT dla województwa lubuskiego i jednocześnie pragnie podtrzymać plany w zakresie renegotjacji, przesłane w listopadzie 2015 r. do reprezentowanego przez Pana resortu.

W przedmiotowym piśmie wskazano także konieczność zapewnienia maksymalnego wsparcia finansowego inwestycji pod nazwą: utworzenie Ośrodka Radioterapii w Gorzowie Wlkp., wraz z wyposażeniem, z uwzględnieniem źródeł krajowych również w zakresie budowy infrastruktury, oraz wskazano ogromne znaczenie utworzenia Centrum Zdrowia Matki i Dziecka przy Wojewódzkim Szpitalu Klinicznym im. Karola Marcinkowskiego w Zielonej Górze. Wpisanie tej inwestycji do KT umożliwi ubieganie się o pozyskanie nowych środków finansowych, zarówno unijnych, jak i krajowych.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska wobec przytoczonych w tym oświadczeniu kwestii związanych z Kontraktem Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego oraz odpowiedź na następujące pytania.

1. Jakie jest stanowisko reprezentowanego przez Pana resortu wobec wskazanych w długotrwałej już korespondencji Urzędu Marszałkowskiego Województwa Lubuskiego dotyczącej takich przedsięwzięć, jak: Sieci energetyczne Polski Zachodniej, Most w Krośnie Odrzańskim wraz z obwodnicą miasta, Północno-Zachodnie Centrum Biogospodarki (BioAT) oraz Radioteleskop 90 m – Narodowe Centrum Radioastronomii i Inżynierii Kosmicznej, utworzenie Ośrodka Radioterapii w Gorzowie Wlkp., wraz z wyposażeniem, oraz Centrum Zdrowia Matki i Dziecka przy Wojewódzkim Szpitalu Klinicznym im. Karola Marcinkowskiego w Zielonej Górze.

2. Proszę również o odpowiedź na pytanie, czy Ministerstwo Rozwoju podjęło już w sprawie tych ważnych przedsięwzięć dialog z władzami województwa lubuskiego, a jeśli tak, proszę o przedstawienie wynikających z niego ustaleń.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 17 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r. oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego w sprawie strategicznych przedsięwzięć zawartych w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego, przekazuję poniższe informacje.

Ministerstwo Rozwoju pracuje obecnie nad zaproponowaniem wszystkim samorządom województw zmian w podpisanych kontraktach terytorialnych dotyczących krótkiego i średniego horyzontu czasowego, które oficjalnie zostaną zaprezentowane w postaci stanowiska negocjacyjnego Rządu RP. W dłuższym horyzoncie czasowym Rząd RP będzie pracował nad nową formułą kontraktów terytorialnych, tak aby był to dokument o charakterze sprawczym, a nie jedynie stanowiący „deklarację współpracy” zawierających go Stron, jak zaproponował poprzedni Rząd RP. Do czasu przyjęcia nowej formuły kontraktu terytorialnego, obecny Rząd RP przyjął zasadę niepodejmowania ze Stroną Samorządową renegocjacji w zakresie wpisywania nowych przedsięwzięć do aktualnie obowiązujących kontraktów terytorialnych.

Odnosząc się do zapytania o poszczególne przedsięwzięcia ujęte w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego, informuję, że w przypadku przedsięwzięcia pn. *Sieci energetyczne Polski Zachodniej* planowana jest jego realizacja poprzez projekty pozakonkursowe wybrane do wsparcia spośród projektów umieszczonych na Liście Projektów Strategicznych. Obecnie Ministerstwo Energii, jako instytucja pośrednicząca Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko na lata 2014–2020 (dalej: POIiŚ 2014–2020), finalizuje prace nad wyborem strategicznych projektów energetycznych i planowane jest nadanie preferencji projektom z województw, w których wskazano problem związany z sieciami energetycznymi i które Strona Samorządowa uzna za priorytetowe w realizacji. Ponadto, planowane jest włączenie do kontraktów terytorialnych wszystkich województw przedsięwzięcia pn. *Rozwój klastrów energetycznych w województwie (...) poprzez realizację projektów służących rozwojowi energetyki na poziomie lokalnym*. Jego celem będzie przede wszystkim identyfikacja „wysp energetycznych” i zapobieganie występującym terytorialnie deficytom energetycznym poprzez tworzenie inicjatyw klastrowych na poziomie gminnym lub powiatowym. Wskazanie w kontraktach terytorialnych konkretnych klastrów energetycznych umożliwi nadanie preferencji projektom, które będą wspierały realizację przedsięwzięć klastrowych.

Przedsięwzięcie pn. *Budowa mostu na Odrze w Krośnie Odrzańskim (wraz z obwodnicą miasta)* ujęte zostało w Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.), dalej: PBDK, przyjętym w dniu 8 września 2015 r. przez poprzedni Rząd RP. Ze względu na brak wystarczających środków finansowych zadanie nie zostało zrealizowane. Obecny Rząd RP, rozumiejąc sytuację na drodze krajowej nr 29/32 w miejscowości Krosno Odrzańskie, musi dokonywać priorytetyzacji inwestycji, mając na względzie potrzeby całego kraju. W tym kontekście należy wyjaśnić, że przyjęty przez poprzedni Rząd RP PBDK określa na poziomie 107 mld zł limit finansowy dla ujętych w nim nowych zadań inwestycyjnych. Jednocześnie, zgodnie z kosztorysami, realizacja wszystkich inwestycji wyniosłaby prawie 200 mld zł, co oznacza, że będące w dyspozycji środki finansowe są niewystarczające na sfinansowanie już zidentyfikowanych, kluczowych przedsięwzięć drogowych wskazanych w PBDK.

Minister Infrastruktury i Budownictwa, dostrzegając potrzebę weryfikacji PBDK w tym zakresie, powołał zespoły robocze wraz z Komitetem Sterującym w celu dokonania przeglądu możliwych do wprowadzenia rozwiązań i ewentualnych zmian. W chwili

obecnej trwają analizy możliwości wdrożenia wypracowanych rozwiązań w zidentyfikowanych obszarach problemowych. Dalsze decyzje Ministra Infrastruktury i Budownictwa o kierowaniu poszczególnych inwestycji do realizacji lub o ewentualnych zmianach zakresu rzeczowego PBKD będą podejmowane w miarę postępu trwających prac analitycznych, których rezultaty są obecnie trudne do przewidzenia, szczególnie w ich wymiarze finansowym.

Minister Infrastruktury i Budownictwa uważnie przygląda się wszelkim postulatom i wnioskowi Strony Samorządowej oraz Partnerów Gospodarczych i Społecznych. Argumenty przemawiające za budową obwodnicy Krosna Odrzańskiego znajdują zrozumienie Ministra Infrastruktury i Budownictwa, należy mieć jednak na uwadze dostępny limit finansowy na realizację zadań inwestycyjnych.

Odnosząc się do przedsięwzięć dotyczących wsparcia infrastruktury badawczej uczelni i jednostek naukowych pn. *Północno-Zachodnie Centrum Biogospodarki (BioAT)* oraz *Radioteleskop 90 m – Narodowe Centrum Radioastronomii i Inżynierii Kosmicznej*, informuję, że znajdują się one na liście przedsięwzięć warunkowych Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego (art. 6 ust. 1 pkt 2 Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego). W związku z decyzją Samorządu Województwa Lubuskiego o nierealizowaniu w ramach Lubuskiego Programu Operacyjnego na lata 2014–2020 *Priorytetu Inwestycyjnego 1a. Udoskonalanie infrastruktury badań i innowacji (...)* (art. 5 pkt 1 lit. a rozporządzenia nr 1301/2013), uzgodnienie i zrealizowanie ww. przedsięwzięć jest niemożliwe, ze względu na niespełnienie wskazanego w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego warunku. W konsekwencji, Minister Rozwoju nie prowadzi z Samorządem Województwa Lubuskiego dialogu zmierzającego do uzgodnienia tych przedsięwzięć, uznając jednocześnie za zasadne usunięcie ich z listy warunkowej, co sugerowane będzie na etapie aktualizacji Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego.

W przypadku przedsięwzięcia pn. *Ponadregionalne specjalistyczne centra usług medycznych – Ośrodek Radioterapii w Gorzowie Wielkopolskim, wraz z wyposażeniem – Rozbudowa i doposażenie Zakładu Radioterapii w Zielonej Górze*, za którego realizację odpowiedzialna jest Strona Samorządowa, informuję, że w myśl zapisów Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego projekt w części właściwej zakresu rzeczowego może być zrealizowany w ramach konkursu ofert, finansowanego z budżetu środków krajowych pozostających w dyspozycji Ministra Zdrowia, *Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych*. Realizacja przedsięwzięcia jest uzależniona od wyników postępowania konkursowego i ewentualnego wyboru jego realizatora, zgodnie z kryteriami wyboru realizatorów, opisem programu oraz dostępności środków.

Dodatkowo, w ramach IX osi priorytetowej POIiŚ 2014–2020 wsparcie zostało przewidziane dla jednostek systemu państwowego ratownictwa medycznego i jednostek z nimi współpracujących oraz dla oddziałów szpitalnych w szpitalach o charakterze ponadregionalnym.

W działaniu 9.1 *Infrastruktura ratownictwa medycznego* istnieje możliwość uzyskania dofinansowania na projekty z zakresu wsparcia istniejących centrów urazowych lub utworzenia nowych centrów urazowych, wsparcia istniejących szpitalnych oddziałów ratunkowych lub utworzenia nowych szpitalnych oddziałów ratunkowych oraz budowy lub remontu całodobowych lotnisk lub lądowisk dla śmigłowców przy jednostkach organizacyjnych szpitali wyspecjalizowanych w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych niezbędnych dla ratownictwa medycznego.

W ramach działania 9.2 *Infrastruktura ponadregionalnych podmiotów leczniczych* realizowane będą projekty w zakresie infrastruktury ochrony zdrowia o charakterze ponadregionalnym w odniesieniu do wybranych specjalizacji, kluczowych ze względu na istniejące trendy epidemiologiczne oraz demograficzne, w tym nowotworowe. Zgodnie z linią demarkacyjną, w ramach działania 9.2 POIiŚ 2014–2020 wsparte zostaną podmioty utworzone przez ministra lub centralny organ administracji rządowej (lub przedsiębiorcy powstałe z ich przekształcenia), publiczną uczelnię medyczną lub publiczną uczelnię prowadzącą działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, instytuty badawcze prowadzące badania naukowe i prace rozwojowe

w dziedzinie nauk medycznych, uczestniczące w systemie ochrony zdrowia oraz podmioty lecznicze utworzone przez jednostkę samorządu terytorialnego (lub przedsiębiorcy powstałe z ich przekształcenia), udostępniające bazę szpitalną na rzecz publicznej uczelni medycznej lub publicznej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, o ile:

- a) publiczna uczelnia medyczna lub publiczna uczelnia prowadząca działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych nie dysponuje własną bazą szpitalną, oraz
- b) udostępnienie odbywa się na zasadach określonych w pisemnym porozumieniu/umowie zawartej między podmiotem leczniczym a publiczną uczelnią medyczną lub publiczną uczelnią prowadzącą działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych zawartym/zawartej na okres gwarantujący zachowanie przez beneficjenta trwałości projektu, oraz
- c) nie ma możliwości ubiegania się o dofinansowanie danej inwestycji w ramach właściwego regionalnego programu operacyjnego.

Należy jednak podkreślić, że szpitale wojewódzkie mogą ubiegać się o wsparcie w ramach Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2014–2020, gdzie przewidziano możliwość wsparcia dla inwestycji w infrastrukturę zdrowotną w powiązaniu ze zidentyfikowanymi na poziomie krajowym i regionalnym obszarami deficytów oraz odzwierciedlające potrzeby regionalne.

Projekt będzie można uznać za kwalifikowalny, jeśli będzie zgodny z Planem działań w sektorze zdrowia, uzgodnionym przez Komitet Sterujący ds. koordynacji interwencji EFSI w sektorze zdrowia, jeśli zasadność realizacji wynikać będzie z map potrzeb zdrowotnych opracowanych przez Ministerstwo Zdrowia. Ponadto, projekt powinien posiadać również pozytywną opinię o celowości inwestycji, zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. 2004 Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

Z uwagi na konieczność umieszczenia inwestycji w Planie działań w sektorze zdrowia, uzgodnionym przez Komitet Sterujący ds. koordynacji interwencji EFSI w sektorze zdrowia, a także zapewnienia zgodności z mapami potrzeb zdrowotnych, opracowanymi przez Ministerstwo Zdrowia, niezbędne jest bezpośrednie nawiązanie dialogu z Ministrem Zdrowia.

Odnosząc się do postulatu umieszczenia w Kontrakcie Terytorialnym dla Województwa Lubuskiego przedsięwzięcia dotyczącego *utworzenia Centrum Zdrowia Matki i Dziecka przy Wojewódzkim Szpitalu Klinicznym im. Karola Marcinkowskiego w Zielonej Górze*, informuję, że istnieje możliwość dofinansowania projektu ze środków unijnych bez konieczności ujmowania go na liście przedsięwzięć Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego. Kluczowe w tym zakresie są zapisy programów operacyjnych, Policy paper dla ochrony zdrowia oraz planów działań, a także rekomendacje Komitetu Sterującego ds. koordynacji interwencji EFSI w sektorze zdrowia.

Informuję również, że w kontekście dalszej współpracy nad realizacją postanowień Kontraktu Terytorialnego dla Województwa Lubuskiego, Rząd RP przedstawi w najbliższym czasie stanowisko negocjacyjne, w którym zaproponowane zostaną rozwiązania mające na celu usprawnienie realizacji tego instrumentu.

Z poważaniem

MINISTER
w zast. Witold Słowik
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra finansów Pawła Szałamachy

W tym oświadczeniu ponownie pragnę poruszyć temat planowanych przez rząd zmian w systemie funkcjonowania Służby Celnej. Do mojego biura senatorskiego wpłynęło wiele pism od funkcjonariuszy Służby Celnej pracujących w województwie lubuskim zaniepokojonych planowanymi przez obecny rząd zmianami dotyczącymi ich służby. Zwracają oni uwagę na długoletnie starania związane z modernizacją Służby Celnej oraz z objęciem funkcjonariuszy zaopatrzeniowym systemem emerytalnym. Jak wynika z wielu analiz, Służba Celna posiada wszystkie atrybuty służby mundurowej, jednak nie przysługują jej uprawnienia emerytalne należne chociażby żołnierzom czy policjantom.

W marcu 2015 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że pomijanie funkcjonariuszy Służby Celnej w emeryturach mundurowych jest niezgodne z Konstytucją RP. Postulatów celników dotyczących zmiany zaopatrzenia emerytalnego obecny rząd nie zmienił, mimo że pod wnioskiem do trybunału podpisało się ponad 100 parlamentarzystów PiS, w tym obecny prezydent RP, obecna premier RP oraz marszałek Sejmu. Funkcjonariusze Służb Celnych przygotowali jednak obywatelski projekt ustawy o włączeniu ich do zaopatrzeniowego systemu emerytalnego, który został poparty przez blisko 200 tysięcy obywateli.

Zmiany systemu emerytalnego celników znajdują uzasadnienie w analizach przygotowanych przez dra nauk prawnych, pana Andrzeja Halickiego, ujętych w pracy „Analiza projektu ustawy z dnia 31.05.2016 r. – przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej”, jednakże rząd Prawa i Sprawiedliwości nie ustosunkował się wprost do projektu tej ustawy, stojąc na stanowisku, że właściwą reformą Służby Celnej jest powołanie do życia Krajowej Administracji Państwowej. Nowy podmiot ma połączyć administrację podatkową, urzędy kontroli skarbowej i Służby Celnej. Opinia do projektu przedstawiona przez rząd zakłada podział funkcjonariuszy ze względu na rodzaj wykonywanych czynności i miejsce pełnionej służby, co nie ma miejsca w przypadku innych służb mundurowych.

Zdaniem przedstawicieli Służby Celnej koszty takiej reformy, która diametralnie zmieni system podatkowy, mogą na kilka lat zakłócić jego funkcjonowanie, co podkreśla między innymi prof. dr hab. Witold Modzelewski w swojej opinii w zakresie oceny potencjalnych skutków wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej.

Szanowny Panie Ministrze, uprzejmie proszę o zapoznanie się z przedstawioną sprawą, a także o odpowiedź na pytanie, czy Ministerstwo Finansów zapoznało się z dokumentami przedstawionymi przez wymienionych w tym oświadczeniu autorów, a jeśli tak, to jakie stanowisko zajmuje w tej sprawie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 14 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego złożone na 25. posiedzeniu Senatu w dniu 9 września 2016 r., dotyczące opinii Instytutu Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy, w zakresie projektowanej Krajowej Administracji Skarbowej, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Odnosząc się do opinii Instytutu Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy należy zaznaczyć, że zarówno cele planowanej reformy administracji skarbowej jak i cele kierunkowe wskazane w opinii Instytutu Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy są ze sobą zbieżne i zmierzają do osiągnięcia podobnych priorytetów we wskazywanych obszarach wymagających zmian. I tak przykładowo Ministerstwo Finansów zgadza się z tezą zawartą w przytaczanej opinii, że „...bez prawidłowej, spójnej wewnętrznie struktury tych organów (domyślnie: administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej) posiadającej odpowiednie kompetencje, zatrudniającej odpowiednio wykwalifikowaną kadrę i co najważniejsze – prawidłowo zarządzanej ze szczebla centralnego, nie osiągnie się niezbędnej efektywności fiskalnej tego systemu...”.

To właśnie z powodu wymienionych wyżej przyczyn administracja skarbowa i Służba Celna stoją przed gruntowną reorganizacją. W chwili obecnej, zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, w trzech niezależnych pionach, w sposób rozproszony funkcjonują administracja podatkowa, kontrola skarbową i Służba Celna. Każda z wymienionych służb opracowuje odrębne kierunki rozwoju, cele strategiczne oraz mierniki ich realizacji. W konsekwencji, realizacja zadań w zakresie poboru podatków i ceł jest rozproszona i niespójna (np. kontrole, postępowania egzekucyjne). Służby posiadają niezależne od siebie rozwiązania informatyczne, współdziałające w niewystarczającym stopniu. Skutkiem niejednorodności administracji jest powielanie działań w niektórych obszarach oraz brak działań lub ich spóźnienie w innych obszarach. W dotychczas przyjętym kształcie administracja podatkowa, kontrola skarbową i Służba Celna nie są w stanie efektywnie wykonywać swoich zadań. Utworzenie KAS otwiera drogę do udoskonalenia całego systemu podatkowego, a podjęte działania ukierunkowane są na podniesienie efektywności i optymalizację struktur. Utworzenie KAS ma na celu w szczególności:

- usprawnienie obsługi i wsparcia podatnika, w tym przedsiębiorcy, w prawidłowym wypełnianiu obowiązków podatkowych i celnych,
- umożliwienie efektywnego poboru podatków,
- umożliwienie skutecznej egzekucji administracyjnej należności pieniężnych,
- zmniejszenie luki podatkowej,
- poprawę skuteczności i efektywności w zwalczaniu oszustw podatkowych i odzyskiwaniu zaległości podatkowych oraz celnych,
- zwiększenie efektywności i skuteczności kontroli wywiązywania się przez podatników z zobowiązań podatkowych,
- usprawnienie systemu zapewniającego bezpieczeństwo finansowe państwa,
- wzmocnienie ochrony celnej granicy wschodniej Polski, która jest jednocześnie granicą Unii Europejskiej.

Projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, zawiera regulacje stanowiące o zmianach strukturalnych, których potrzeba wdrożenia jest wskazywana we wspomnianej opinii. Zmiany te spowodują, że izby celne zostaną połączone z izbami administracji skarbowej, natomiast urzędy celne

zostaną zniesione. Koncepcja ta przewiduje jednocześnie utworzenie urzędów celno-skarbowych. Służba Celna będzie więc objęta konsolidacją. Celem reformy będzie utworzenie, łącznie z administracją podatkową oraz kontrolą skarbową, wyspecjalizowanej administracji rządowej wykonującej zadania z zakresu realizacji dochodów z tytułu podatków, należności celnych, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, tj. Krajowej Administracji Skarbowej. Tego typu procesy integracyjne administracji celnej i podatkowej w ramach jednej instytucji są obserwowane w ostatnich latach także w wielu innych krajach. Z danych aktualnych na połowę 2014 r. wynika, że w 13 państwach badanych przez OECD administracja celna i podatkowa działają w takim właśnie schemacie. Rozwiązanie polegające na łączeniu struktur administracji skarbowej i celnej wprowadzane jest także przez inne państwa spoza OECD.

Stosując tego typu konsolidację należy się spodziewać szeregu pozytywnych skutków, chociażby w obszarze zarządzania organizacją. Należy do nich w szczególności ujednoczenie i uporządkowanie, w skali poszczególnych województw, systemu prawa wewnętrznego poprzez standaryzację, większą spójność i przejrzystość dokumentacji oraz w konsekwencji sprawniejsze zarządzanie i funkcjonowanie poszczególnych jednostek organizacyjnych. Pozytywnym aspektem takiego rozwiązania jest również mniejsza ilość stanowionych aktów prawa wewnętrznego. Zmiany dokonywane w ramach konsolidacji w znacznym stopniu przyczynią się do ograniczenia liczby stanowisk kierowniczych. Nastąpi też ograniczenie zatrudnienia przy realizacji procesów pomocniczych na rzecz wzmocnienia procesów podstawowych. W zakresie logistyki do pozytywów konsolidacji zaliczyć należy możliwość realizacji zakupów poprzez zamówienia wspólne, co w przypadku części postępowań pozwoli na wygenerowanie znacznych oszczędności dzięki efektowi skali. Zaletą konsolidacji jest również standaryzacja obejmująca zarówno jakość i ilość zamawianych towarów i usług oraz przyjmowanych rozwiązań dla różnych działań (takich jak np. oprogramowanie, sposób prowadzenia prac remontowych, gospodarowanie składnikami majątku, ujednoczenie zapisów w umowach, działanie archiwum zakładowego).

Funkcjonowanie jednolitej administracji skarbowej niewątpliwie doprowadzi do ulepszenia systemu doboru kadry, jej kształcenia, doskonalenia zawodowego i motywowania. Zwiększona zostanie skuteczność i efektywność funkcjonowania jednostek organizacyjnych KAS, co w efekcie służyć będzie poprawie wizerunku administracji skarbowej. Wprowadzona reforma powinna również usprawnić współpracę z organami administracji państw Unii Europejskiej, co jest niezbędne z jednej strony – ze względu na globalizację gospodarki, a z drugiej strony – ze względu na przepisy prawa unijnego i umowy międzynarodowe.

Zreformowana administracja podatkowa, celna i kontrola skarbowa działające w ramach struktur KAS będzie skutecznie oddziaływać na realizację wpływów środków finansowych do budżetu państwa, a podejmowane przez nią działania będą zapobiegać powstawaniu nieprawidłowości zagrażających bezpieczeństwu finansowemu państwa. Utworzenie skonsolidowanej administracji skarbowej ma także na celu usprawnienie współpracy pomiędzy organami KAS, poprawę wymiany informacji, a przez to zwiększenie skuteczności i efektywności ich funkcjonowania. Przyznanie poszczególnym organom KAS określonych w ustawie uprawnień, w szczególności o charakterze kontrolnym czy operacyjno-rozpoznawczym, ma przede wszystkim na celu zwalczanie szarej strefy gospodarczej oraz skuteczne ściganie najpoważniejszych przestępstw o charakterze finansowym. Efektywne działanie w tych obszarach służy nie tylko budżetowi państwa, ale także przedsiębiorcom, bowiem poprzez ograniczenie praktycznych możliwości uchylania się od płacenia danin publicznych urzeczywistniana jest ochrona uczciwej konkurencji rynkowej i zwiększa się pewność obrotu gospodarczego.

Jednocześnie wyposażenie części funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej w uprawnienia szczególne przewidziane dotychczas dla wywiadu skarbowego pozwoli na wykorzystywanie materiałów i informacji uzyskanych w toku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych do udowodnienia popełnienia przestępstwa osobom za nie odpowiedzialnym, co często nie jest możliwe przy wykorzystaniu tylko i wyłącznie czynności administracyjnych. Taki tryb postępowania ma niezwykle istot-

ne znaczenie, szczególnie w sprawach dotyczących tzw. oszustw karuzelowych, unikania opodatkowania w podatku od towarów i usług, jak też w podatku dochodowym od osób prawnych. W takich przypadkach zgromadzony w trakcie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych materiał dowodowy przekazany m.in. do kontroli ma podstawowe znaczenie dla udowodnienia winy sprawców przestępstw skarbowych i osób, które udzielają im pomocy, a przez to ich eliminacji z obrotu gospodarczego.

Nawiązując do wskazanej w opinii jako błąd nadmiernej koncentracji organów na działalności doradczej należy wskazać, że budowanie nowoczesnej i przyjaznej administracji skarbowej obejmuje nie tylko działania w obszarze związanym z bezpośrednią realizacją dochodów publicznych (związanym z poborem podatków, kontrolą, egzekucją oraz aktywnym zwalczaniem negatywnych zjawisk mających wpływ na uszczuplenie tych dochodów), ale także działania wspierające podatników w prawidłowym, dobrowolnym i samodzielnym wykonywaniu obowiązków podatkowych oraz wspierające pracowników administracji skarbowej. Do takich działań należy m.in. zapewnienie powszechnego dostępu do jednolitej informacji skarbowej oraz edukacja w obszarze praw i obowiązków związanych z daninami publicznymi.

Prawidłowe, dobrowolne i samodzielne wykonywanie obowiązków przez klientów administracji zajmujących się poborem należności publicznoprawnych przyczynia się bowiem do zmniejszenia liczby przypadków wymagających podejmowania działań „interwencyjnych” przez organy podatkowe i celne. Pozwala to na większe zaangażowanie w kontrole ukierunkowane na istotne nieprawidłowości w obszarach wymagających ingerencji administracji skarbowej. A zatem, efektem działań mających na celu udzielanie podatnikom odpowiedniego wsparcia jest obniżenie obciążenia pracą urzędniczą, a tym samym zmniejszenie kosztów funkcjonowania i wzrost efektywności administracji.

Aktualnie, zadania z zakresu udzielania informacji podatkowej i celnej obejmujące także wydawanie interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego, wykonywane są przez Krajową Informację Podatkową, Centrum Informacji Służby Celnej, przez jednostki terenowe administracji podatkowej, celnej i kontroli skarbowej oraz Ministerstwo Finansów. Powyższa sytuacja powoduje, iż realizacja zadań związanych z działalnością informacyjną, podobnie jak inne obszary działalności służb podległych Ministrowi Finansów odpowiedzialnych za pobór danin publicznych, wymagają konsolidacji i utworzenia jednego, centralnego ośrodka odpowiedzialnego za ten obszar działalności resortu. Umożliwi to kompleksowe zaspokojenie potrzeb informacyjnych w oparciu o jednolite w skali kraju zasady udzielania informacji.

Projekt ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej przewiduje, że zadania z zakresu udzielania jednolitej i powszechnie dostępnej informacji podatkowej i celnej, prowadzenia spraw dotyczących interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego oraz działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie przepisów prawa podatkowego i celnego, a także identyfikowania obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ na prawidłowość wykonywania obowiązków podatkowych i celnych, wykonywać będzie nowy wyspecjalizowany organ – dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (KIS). Jednostką administracyjną, przy pomocy której dyrektor KIS będzie wykonywał swoje zadania będzie Krajowa Informacja Skarbowa.

Odnosząc się do podjętych w opinii obaw dotyczących częściowego „ucywilnienia” funkcjonariuszy Służby Celnej i braku gwarancji zatrudnienia w związku z konsolidacją służb podległych Ministrowi Finansów wyjaśnić należy, że celem reformy jest zbudowanie KAS na silnej, merytorycznej kadrze, która wykorzysta swoje dotychczasowe doświadczenia. Zakłada się, że w jednostkach organizacyjnych KAS będą powierzone zadania osobom obecnie pełniącym służbę albo zatrudnionym w Służbie Celnej, zatrudnionym w urzędach kontroli skarbowej oraz w administracji podatkowej. Zatrudnienie będzie następowało w oparciu o potrzeby jednostek KAS oraz przebieg dotychczasowej pracy/służby tych osób tak, aby uzyskać nowoczesną, jednolitą a przede wszystkim skuteczną służbę. Funkcjonariuszom oraz pracownikom będą przedstawiane propozycje określające nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, które będą uwzględniać posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby a także dotychczasowe miejsce zamieszkania.

Wyodrębnienie grupy pracowników cywilnych i funkcjonariuszy będzie wiązało się głównie z rodzajem wykonywanych przez nich zadań. I tak, zadania o charakterze policyjnym będą realizowane przez funkcjonariuszy a typowo urzędnicze przez pracowników cywilnych. Projektowane przepisy ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej nie przewidują natomiast przekształcenia stosunku służbowego funkcjonariuszy celnych, którzy przyjęli propozycję zatrudnienia w KAS w stosunek pracy na podstawie aktu mianowania. Nie wyklucza to jednak sytuacji, że takie osoby będą mogły ubiegać się o stanowiska urzędników służby cywilnej zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o służbie cywilnej. Ministerstwo Finansów jest zainteresowane najefektywniejszym wykorzystaniem istniejących kadr. Oznacza to oparcie działalności powstającej służby na wiedzy, zaangażowaniu i doświadczeniu osób obecnie już pracujących w strukturach podległych Ministrowi Finansów.

Podjmując wątek zapewnienia funkcjonariuszom celnym ochrony dotychczasowego statusu prawnego i uposażenia, należy mieć na względzie prawo demokratycznie legitymowanego ustawodawcy do kreowania nowych rozwiązań prawnych. W swoich orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny zwraca uwagę, że prawodawca może nowelizować obowiązujące prawo, nawet na niekorzyść obywateli, pogarszając ich sytuację prawną. Jednakże musi respektować wymogi konstytucyjne. Nowelizacja przepisów per se, nawet wówczas, gdy pogarsza sytuację obywatela, nie przesądza automatycznie o naruszeniu zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, musi być jednak zapewniony odpowiedni okres dostosowawczy i zapewnione respektowanie praw słusznie nabytych (zob. orzeczenie z 19 listopada 1996 r., sygn. K 7/95, OTK ZU nr 6/1996, poz. 49). Prawodawca ma więc prawo do nowelizowania obowiązującego prawa, także na niekorzyść pracownika, o ile respektuje wymogi konstytucyjne.

Kontynuując kwestie uposażeń, zaznaczyć należy, że choć projekt ustawy o KAS nie zawiera regulacji utrzymujących wynagrodzenia w dotychczasowej wysokości, to celem reformy jest nie pogarszanie warunków płacowych pracowników i funkcjonariuszy. Przewiduje się, że koszty funkcjonowania jednostek KAS, w dłuższej perspektywie czasowej, będą niższe niż koszty obecnie funkcjonujących jednostek administracji skarbowej i celnej. Uzyskane oszczędności będą mogły być więc przeznaczone na podwyżki wynagrodzeń i uposażeń.

Zaznaczenia wymaga też fakt, że wbrew wątpliwościom wyrażonym w opinii, projekt ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej nie przewiduje zniesienia dwuinstancyjności postępowania. W dotychczasowym kształcie pozostaną postępowania podatkowe prowadzone w urzędach skarbowych. Jednocześnie przewiduje się zmianę polegającą na utworzeniu nowego stanowiska radcy skarbowego działającego w ramach urzędów skarbowych, urzędów celno-skarbowych oraz izb administracji skarbowej, któremu zostaną w sprawach podatkowych nadane uprawnienia organu podatkowego. Radca skarbowy będzie uprawniony do wydawania decyzji podatkowych, a odwołania od jego decyzji będzie rozpatrywał jego odpowiednik w izbie administracji skarbowej. Przewiduje się, że spowoduje to istotne skrócenie czasu trwania postępowania podatkowego. Natomiast w przypadku decyzji podatkowych wydawanych przez naczelników urzędów celno-skarbowych będzie od nich przysługiwało odwołanie, o którym mowa w art. 221 Ordynacji podatkowej, do tego naczelnika urzędu celno-skarbowego, który wydał decyzję. Takie rozwiązanie wydaje się zasadne, biorąc pod uwagę jakość kadr urzędów obsługujących te organy oraz złożoność zadań, które mają realizować naczelnicy urzędów celno-skarbowych, tj. m.in. wykrywanie i zwalczanie nieprawidłowości na wielką skalę, w sytuacjach, gdy rozmiary, złożoność i stopień oddziaływania występujących uchybień w sposób istotny wpływają na system bezpieczeństwa finansowego państwa. W toku procedury odwoławczej od decyzji naczelnika urzędu celno-skarbowego, podobnie jak w samym postępowaniu podatkowym, zastosowanie będą miały przepisy Ordynacji podatkowej, dotyczące postępowania podatkowego. Po wydaniu ostatecznej decyzji strona będzie miała możliwość skorzystania z prawa do wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Zachowując zalety związane z szybkością postępowania, takie rozwiązanie pozwala na rozpoznawanie dwukrotnie sprawy. Rozwiązanie takie funkcjonuje już obecnie w polskim systemie prawnym, np. w przypadku gdy organem wydającym decyzję w pierwszej instancji jest dyrektor izby skarbowej czy też dyrektor izby celnej.

Odnosząc się do zaznaczonej w opinii kwestii dualizmu kontroli wyjaśnić należy, że u podstaw utrzymania dwóch odrębnych mechanizmów kontrolnych tkwi ogólne założenie, że w projekcie ustawy o KAS ukształtowana została procedura kontroli celno-skarbowej, jako tzw. procedura twarda; będzie ona miała zastosowanie w przypadku czynów zabronionych o wysokim ciężarze gatunkowym. W pozostałych przypadkach będzie prowadzona, tak jak dotychczas, kontrola podatkowa na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej. Ten rodzaj kontroli będzie skierowany do uczciwych przedsiębiorców, rzetelnie wypełniających obowiązki podatkowe. Nie jest natomiast ani możliwe, ani zasadne rozgraniczenie kontroli celno-skarbowej i kontroli podatkowej poprzez ściśle określenie kompetencji kontrolnych naczelników urzędów celno-skarbowych i urzędów skarbowych. Wymagałoby to bowiem wskazania zakresu przedmiotowego lub katalogu podmiotów podlegających kontroli celno-skarbowej, a zatem wykluczenia a priori możliwości przeprowadzenia tej kontroli w pozostałych przypadkach. Rozwiązanie takie mogłoby uniemożliwić skuteczne zwalczanie nadużyć podatkowych. Ponadto trzeba wziąć pod uwagę, że reforma administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej oraz utworzenie jednolitej Krajowej Administracji Skarbowej pozwoli na ścisłą koordynację działań, w tym również przeprowadzanych kontroli. Nie będzie zatem niebezpieczeństwa „dublowania” kontroli w tym samym czasie, zakresie i wobec tego samego podatnika.

W zakresie wskazywanej w opinii sugestii dotyczącej rozszerzenia katalogu zadań wykonywanych wyłącznie przez funkcjonariuszy tworzonej Służby Celno-Skarbowej informuję, że planowana reforma administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej, podległych Ministrowi Finansów, uwzględniając podstawowe cele, które legły u podstaw projektu jej wdrożenia, realizowana będzie w zgodzie z zasadą właściwego rozmieszczania i zagospodarowywania jej zasobów, w tym zasobów kadrowych. Opracowując jej założenia dokonano wielokierunkowej oceny aktualnie funkcjonujących mechanizmów i procedur. Na tej podstawie określono poszczególne grupy zadań, które mogą być wykonywane przez pracowników i funkcjonariuszy, jak też takie, których realizację będzie można powierzyć wyłącznie funkcjonariuszom. Wyodrębniając te grupy wzięto pod uwagę charakter realizowanych obowiązków, warunki, w jakich będą wykonywane, narzędzia niezbędne do ich skutecznego podejmowania czy też stopień ochrony, jaki musi zostać zapewniony pracownikowi bądź funkcjonariuszowi.

Jeżeli chodzi o zadania określone w Kodeksie karnym skarbowym oraz w ustawie o rachunkowości, w aktualnym stanie prawnym, są one realizowane przez każdą z konsolidowanych organizacji, zarówno cywilną (jak administracja skarbową i co do zasady kontrola skarbową), jak też umundurowaną i wyposażoną w szczególne uprawnienia (w przypadku Służby Celnej oraz funkcjonującego w strukturach kontroli skarbowej wywiadu skarbowego). W ramach tych zadań wykonywane są tak zróżnicowane czynności, jak m.in. zabezpieczanie śladów i dowodów w ramach czynności procesowych wykonywanych na miejscu zdarzenia, wykonywanie funkcji oskarżyciela publicznego czy też kierowanie środkami zaskarżenia od orzeczeń sądowych. Każda z powyższych czynności będzie więc rządziła się odmienną pragmatyką jej realizacji, wymagając odmiennego stopnia dyspozycyjności od osoby ją wykonującej czy też poziomu jej ochrony i możliwości skorzystania z narzędzi przysługujących wyłącznie funkcjonariuszom. Zastrzeżenie tego zadania do wykonywania wyłącznie przez funkcjonariuszy nie byłoby więc racjonalne z punktu widzenia zapewnienia prawidłowego jego wykonania, jak też właściwego gospodarowania zasobami przyszłej KAS.

Analogiczne uwagi można odnieść w przypadku kolejnych zadań wskazanych przez opiniującego jako te, które powinni wykonywać wyłącznie funkcjonariusze.

Podejmując wspomnianą w opinii kwestię domniemanego braku korespondowania postanowień art. 28 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej z projektowanymi zmianami do ustawy o podatku akcyzowym, o grach hazardowych, o podatku od wydobycia niektórych kopalin, Prawo celne i innych, zmienianych projektem ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej należy zauważyć co następuje. W ramach zadań realizowanych przez Służbę Celną, od końca 2015 r., zadanie poboru należności celnych i podatkowych zostało scentralizowane, zatem pobór oraz rozliczenia tych danin odbywa się przez jedną,

wyznaczoną izbę celną. W inny sposób natomiast jest zorganizowany pobór podatków przez urzędy skarbowe, to na ich rachunki wpływają stosowne należności publiczno-prawne. Zgodnie z założeniami, stosownie do brzmienia art. 28 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, pobór podatków, opłat i niepodatkowych należności budżetowych oraz innych należności na podstawie odrębnych przepisów, a także należności celnych oraz innych opłat, związanych z przywozem i wywozem towarów, będzie należeć do zadań naczelnika urzędu skarbowego. Ponadto zgodnie z art. 28 ust. 2 ww. ustawy, naczelnik urzędu skarbowego będzie dysponentem środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych obsługującego go urzędu. Oznacza to, że wpłaty określonych danin publicznych będą mogły być dokonywane wyłącznie na rachunek urzędów skarbowych. W związku z powyższym wystąpiła konieczność dostosowania przepisów, w których określono inaczej, tj. wskazano jako właściwy do wpłat rachunek izby administracji skarbowej. W trakcie prac legislacyjnych zostały zgłoszone stosowne poprawki ujednociające ww. kwestię. Należy ponadto zaznaczyć, że zgodnie z brzmieniem art. 11 ust. 7 ustawy o KAS zadania naczelnika urzędu skarbowego, w zakresie poboru podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, w zakresie których właściwe są inne organy a także w zakresie poboru należności celnych oraz innych opłat, związanych z przywozem i wywozem towarów, mogą być wykonywane przy użyciu wspólnego rachunku bankowego, w odniesieniu do określonego rodzaju należności. W oparciu o art. 11 ust. 8 minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć, w drodze rozporządzenia, naczelnika urzędu skarbowego do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku, o którym mowa w ust. 7, oraz określić rodzaj należności pieniężnych, które będą obsługiwane przy użyciu tego rachunku, mając na względzie przygotowanie techniczne i organizacyjne urzędu obsługującego tego naczelnika. W związku z powyższym, również po reorganizacji, będzie możliwa organizacja poboru należności w sposób scentralizowany.

Kontynuując, a zarazem odnosząc się do zawartej w opinii konkluzji stanowiącej, że z przepisów regulujących materię poszczególnych należności/podatków wynika, że wpłaty będą dokonywane na rachunek izby administracji skarbowej, zasadnym byłoby usunięcie z zadań naczelnika urzędu skarbowego – poboru należności. W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż na posiedzeniu Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia poselskich projektów ustaw: o Krajowej Administracji Skarbowej (druk nr 826) oraz Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (druk nr 827), w dniach 27–29 września 2016 r., zostały przyjęte poprawki do poszczególnych nowelizowanych ustaw podatkowych i celnych, ujętych w projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. W przedmiotowej sprawie skorygowano niezgodność uprawnienia ze wskazanym zadaniem poprzez wskazanie, iż wpłaty podatków/należności celnych będą dokonywane na rachunek obsługiwany przez naczelnika urzędu skarbowego a nie na rachunek izby administracji skarbowej.

Podnoszona w opinii obawa o rozproszenie uprawnień i obowiązków poszczególnych organów podatkowych, na przykładzie nowelizowanych ustaw o podatku akcyzowym i ustawy o grach hazardowych, wymaga osobnej analizy. Przygotowywana reforma administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej zakłada bowiem utworzenie wyspecjalizowanej administracji rządowej wykonującej zadania z zakresu realizacji dochodów z tytułu podatków, należności celnych, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, ochrony interesów Skarbu Państwa oraz ochrony obszaru celnego Unii Europejskiej z wyodrębnioną Służbą Celno-Skarbową, stanowiącą jednolitą i umundurowaną formację. Nie bez znaczenia projektodawca akcentuje dodatkową rolę KAS w zakresie zapewnienia obsługi i wsparcia podatnika, płatnika i przedsiębiorcy w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych i celnych. W ramach jednolitych struktur KAS planuje się zatem utworzenie wyspecjalizowanych jednostek organizacyjnych bez względu na rodzaj pobieranej daniny publicznej, ale z uwzględnieniem wykonywanych zadań oraz realizowanej funkcji obsługowej lub kontrolnej. Taka specjalizacja wraz z uprawnieniami przyznanymi organom KAS

wynikającymi z projektowanych aktów prawnych oraz zmian wynikających z innych przepisów prawa, zmierzających do wyeliminowania luki podatkowej, będzie miała pozytywny wpływ na zwiększenie efektywności i skuteczności jej działania.

Nie można także zgodzić się z tezą stawianą w opinii, że zasadne jest pozostawienie całości materii dotyczącej podatku akcyzowego jak i gier hazardowych, jak to ma miejsce w chwili obecnej, w strukturze urzędu celno-skarbowego, gdyż inne od projektowanego rozwiązanie stoi w sprzeczności z podstawową ideą utworzenia KAS, tj. konsolidacją poszczególnych organów i realizowanych przez te organy zadań w jednym procesie. Specjalizacja następuje natomiast tylko w odniesieniu do poszczególnych zadań należących do wspomnianego procesu. I tak, skupienie określonych zadań, np. poboru z tytułu należności celno-podatkowych w jednym organie tj. u naczelnika urzędu skarbowego, zaś np. kontroli celno-skarbowej w zakresie przestrzegania przepisów prawa podatkowego u naczelnika urzędu celno-skarbowego, jak najbardziej wpisuje się w cel zakładanej w projekcie ustawy o KAS reformy administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służby Celnej. W projekcie ustawy o KAS założono, aby podstawowe zadania w procesie szeroko pojętego poboru danin realizował naczelnik urzędu skarbowego, natomiast aby naczelnik urzędu celno-skarbowego realizował zadania związane między innymi z wykonywaniem kontroli celno-skarbowej oraz zadania dotyczące obejmowania towarów procedurami celnymi oraz zadania z zakresu wykonywania innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

Odnosząc się do nieścisłości, na które wskazuje opinia, podając jako przykład art. 168 ust. 2 przepisów wprowadzających ustawę o KAS – projektowane przepisy ustawy przewidują, że funkcjonariusz, który w dniu otrzymania propozycji zatrudnienia lub pełnienia służby jest uprawniony do świadczeń, o których mowa w art. 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, może w terminie siedmiu dni od otrzymania propozycji wystąpić z wnioskiem o zmianę propozycji i uwzględnienie jego miejsca stałego zamieszkania. Należy przy tym zaznaczyć, że pomimo planowanej utraty mocy z dniem 1 stycznia 2017 r. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, projektodawca wprowadził szereg przepisów szczegółowych, przejściowych i dostosowujących, które przewidują dalszą konieczność jej stosowania na zasadzie wyjątków. I tak np. projekt normy zawartej w art. 165 ust. 3 przewiduje między innymi, że funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych stają się z dniem wejścia w życie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2017 r. funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej pełniącymi służbę w jednostkach KAS i zachowują ciągłość pracy i służby. W sprawach wynikających ze stosunku pracy i stosunku służbowego stosuje się przepisy dotychczasowe. W stosunku do tych funkcjonariuszy będzie miał nadal, tj. w okresie od 1 stycznia 2017 r., do 30 czerwca 2017 r. zastosowanie art. 93 ustawy o Służbie Celnej i tym samym w tym okresie będą oni dalej uprawnieni do świadczeń związanych z przeniesieniem funkcjonariusza celnego do innej miejscowości, z której dojazd jest znacznie utrudniony.

Ponadto, odnosząc się do zacytowanych w przedmiotowej opinii uwag Urzędu Kontroli Skarbowej w Zielonej Górze, jakoby w zadaniach KAS nie ujęto zadań wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2014 r. poz. 455, z późn. zm.) należy zauważyć, że przedmiotowa uwaga jest niezasadna, bowiem z art. 2 ust. 1 pkt 11 projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej jednoznacznie wynika, że do zadań KAS należy przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, które to zadanie, na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 8 ww. projektu ustawy będzie wykonywał Szef KAS.

Jednocześnie nie można zgodzić się z wyrażoną w opinii sugestią UKS w Zielonej Górze, wskazującą na potrzebę bardziej precyzyjnego określenia w art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy rodzaju podatków będących w kompetencjach KAS oraz dodania po wyrazach „pobór podatków” wyrazów „stanowiących dochód budżetu państwa”. W przepisie tym określono na poziomie ogólnym zadanie KAS polegające na realizacji dochodów z podatków, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, jak również innych należności, na podstawie odrębnych przepisów, z wyjątkiem podatków i należności budżetowych, w zakresie których właściwe są inne organy. Podkreślenia wymaga fakt, że to przepisy materialnego prawa podatkowego określają, które organy

są właściwe w zakresie poszczególnych podatków wskazując wyraźnie czyj dochód stanowią. Ponadto w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 513, z późn. zm.) wymienione zostały źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego, na które składają się także enumeratywnie wymienione w tej ustawie wpływy z różnego rodzaju podatków i opłat. W związku z powyższym nie ma potrzeby powielania ww. rozwiązań, zawartych już w innych ustawach, w projekcie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej.

Dodatkowo niezasadna jest uwaga dotycząca potrzeby wykreślenia z przepisów projektu ustawy wyrazu „przedsiębiorcy”, występującego obok wyrazów „podatnik, płatnik” (np. w art. 2 ust. 1 pkt 5 projektu). Należy bowiem zauważyć, iż prawo celne posługuje się pojęciem „przedsiębiorca” jako zobowiązany do płacenia należności celnych i przedsiębiorca nie musi oznaczać podatnika lub płatnika w rozumieniu prawa podatkowego.

Odnosząc się do sugerowanego w opinii zastąpienia pojęcia „postępowanie audytowe” określeniem „czynności audytowe” należy zauważyć, że projekt ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej posługuje się w nazwie Rozdziału 3 Działu V terminem „czynności audytowe”. Pojęciem tym posługują się również poszczególne przepisy tego rozdziału. Uwaga przytoczona przez opiniującego, a sformułowana przez Izbę Celną we Wrocławiu o konieczności zastąpienia pojęcia „postępowanie audytowe” określeniem „czynności audytowe”, jest więc bezprzedmiotowa.

Co do zawartej w opinii argumentacji dotyczącej powierzenia zadania związanego z czynnościami audytowymi i monitorowaniem wyłącznie funkcjonariuszom należy stwierdzić, iż takie stanowisko wypracowane zostało w oparciu o dotychczas wykonane analizy i konsultacje. Wbrew twierdzeniu Izby Celnej we Wrocławiu, poselski projekt ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej nie przewiduje powierzenia czynności urzędowego sprawdzenia wyłącznie funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej. Stąd wiązanie tej instytucji z czynnościami audytowymi czy też z poprzednio funkcjonującym w ustawie o Służbie Celnej postępowaniem audytowym jest mylne. Należy również zwrócić uwagę na charakter czynności audytowych. Są one inicjowane na wniosek przedsiębiorcy, który jest zainteresowany uzyskaniem statusu upoważnionego przedsiębiorcy i wydaniem stosownego pozwolenia w tym zakresie. Wymagają one znacznego współdziałania wnioskującego przedsiębiorcy w ich realizacji, gdyż w przeciwnym razie przepisy projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej przewidywać będą (podobnie, jak to jest obecnie w ustawie o Służbie Celnej) automatyczną negatywną weryfikację, wykluczającą przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy. W toku czynności audytowych zastosowanie będą miały wybrane przepisy dotyczące kontroli celno-skarbowej. Tak więc specyfika tych czynności nie uzasadnia powierzenia ich wykonywania wyłącznie funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej. Biorąc pod uwagę, że będą inicjowane przez samych przedsiębiorców, za zbędne należy uznać wyposażenie osób je realizujących w uprawnienia, jakie będą przysługiwać funkcjonariuszom. Nie przemawia również za tym przykładowy katalog form działań organu, wskazany w art. 97 ust. 1 projektu ustawy, jakie mogą przybrać czynności audytowe.

Odnosząc się do przypuszczeń wyrażonych w opinii, że projektowana reforma może spowodować dezorganizację i destabilizację organów administracji skarbowej i celnej należy wspomnieć o etapach poprzedzających planowane wdrożenie ustawy o KAS, a mianowicie o uzgodnieniach i konsultacjach, w wyniku których wiele ryzyk i wątpliwości zostało zniwelowanych. Projekt ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej w ramach uzgodnień wewnątrzresortowych był opiniowany przez dyrektorów i naczelników zarówno izb i urzędów skarbowych, jak również izb i urzędów celnych, a także dyrektorów urzędów kontroli skarbowej. W trakcie prowadzonych prac studyjnych kierownictwo Ministerstwa Finansów na bieżąco spotykało się w jednostkach terenowych z przedstawicielami administracji podatkowej, Służby Celnej, urzędów kontroli skarbowej oraz z reprezentantami związków zawodowych powyższych formacji, w celu przedstawienia projektowanych rozwiązań. Ponadto przedstawiciele strony społecznej zostali zaproszeni do udziału w pracach projektowych nad ustawą kreującą KAS i osoby, które przyjęły zaproszenie, uczestniczyły w pracach legislacyjnych. Projekty

ustawy o KAS oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o KAS, były także przedmiotem analiz specjalnie powołanego przy Radzie Dialogu Społecznego Zespołu (Zespół doraźny ds. projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej i projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej). Prowadzone spotkania były ukierunkowane na wypracowanie rozwiązań, które w miarę możliwości usatysfakcjonują stronę pracowniczą oraz pozwolą osiągnąć cel rządowy, polegający na wzmocnieniu i wprowadzeniu zmian zarówno dla Służby Celnej, jak i administracji skarbowej, zmierzających do bardziej efektywnego zarządzania. Aktualnie w trakcie prac sejmowych nad projektami zostały one również skierowane do szerokiej konsultacji przez wiele podmiotów.

Wprowadzane obecnie zmiany prawa oraz dalsze prace legislacyjne mają na celu uszczelnienie systemu podatkowego zmierzające do wyeliminowania luki podatkowej. Skuteczny i efektywny pobór danin publicznych i egzekwowanie obowiązków podatkowych wynikających z przepisów prawa, wymaga utworzenia nowoczesnej administracji rządowej, która sprosta nowym wyzwaniom i oczekiwaniom legalnie działających podatników, przy jednoczesnym ograniczaniu i eliminowaniu szarej i czarnej strefy. Te kompleksowe działania w zakresie zmian przepisów prawa podatkowego połączone ze zmianami instytucjonalnymi prowadzić będą do usprawnienia systemu zapewniającego bezpieczeństwo finansowe państwa oraz ochrony i bezpieczeństwa obszaru celnego Unii Europejskiej. Należy jednocześnie podkreślić, że reforma służb podległych Ministrowi Finansów będzie wdrażana sukcesywnie, co eliminuje ryzyko dezorganizacji służb i w konsekwencji ograniczenia wpływów budżetowych państwa oraz zmniejszenia jego bezpieczeństwa.

Zreformowana administracja skarbowa i celna, działająca w ramach struktur KAS, będzie skuteczniej oddziaływać na realizację wpływów środków finansowych do budżetu państwa, a podejmowane przez nią działania będą zapobiegać powstawaniu nieprawidłowości zagrażających bezpieczeństwu finansowemu państwa.

Tworzeniu KAS przyświeca konieczność zapewnienia sprawności działań kontrolnych oraz stworzenie ram instytucjonalnych i proceduralnych ułatwiających przestrzeganie prawa podatkowego i zwalczanie oszustw podatkowych.

Dzisiaj mamy rozproszenie struktur, czas więc na reformę skarbową, a co za tym idzie uproszczenie obsługi klienta, stworzenie bardziej przejrzystych i lepiej zorganizowanych służb. Skonsolidowanie działań zapewni, że samych kontroli będzie mniej, a KAS skupi się na kontrolach skutecznych, przeprowadzanych tam, gdzie występują nieprawidłowości. Skoncentrowanie działań dotyczących zwalczania oszustw i przestępczości podatkowej w jednym urzędzie (celno-skarbowym) pozwoli na sprawne przygotowywanie i przeprowadzanie późniejszych kontroli. Skorzysta na tym nie tylko budżet, ale także przedsiębiorcy.

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Śługockiego, w części dotyczącej „Analizy projektu ustawy z dnia 31.05.2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej” przygotowanej przez Pana Andrzeja Halickiego, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Na wstępie nadmieniam, że kwestie podniesione w analizie przygotowanej przez Pana Andrzeja Halickiego dotyczące konsultacji oraz ochrony dotychczasowego statusu prawnego zostały już podjęte w opinii Instytutu Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy i udzielono na nie odpowiedzi w treści niniejszego pisma. W uzupełnieniu należy dodać, że prace w Sejmie nad ustawą o KAS nadal trwają i były już przedmiotem posiedzenia parlamentarnego w dniu 21 września br. a także były przedmiotem prac podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia poselskich projektów ustaw: – o Krajowej Administracji Skarbowej (druk nr 826), – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (druk nr 827) w dniach 27–29 września br.

Podjmując zaś wątek kontestowanego w analizie rozwiązania prawnego statuującego wygaśnięcie stosunku pracy/służby oraz złożenia bądź nie propozycji ponownego zatrudnienia/pełnienia służby, wynika z uprawnienia ustawodawcy do przeprowadzania reform ustrojowych. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 18 lutego 2003 r., sygn. K 24/02 (OTK ZU nr 2/A/2003, poz. 11), podkreślił prawo demokratycznie legitymowanego ustawodawcy „do przeprowadzania reform ustrojowych w konstytucyjnie

określonych granicach. Uznanie takich zmian za konstytucyjnie wykluczoną ingerencję ustawodawcy oznaczałoby, że władza publiczna nie może przeprowadzać zmian ustrojowych potoczonych z likwidacją i tworzeniem nowych stanowisk pracowniczych”.

Innymi słowy „celem ustaw (reformujących administrację publiczną), stanowionych przez demokratycznie legitymowanego ustawodawcę, w ramach przysługującej mu swobody legislacyjnej, jest dostosowanie struktur administracji publicznej do zadań i celów polityki państwa. W ramach wspomnianej swobody legislacyjnej ustawodawcy, ustawom reformującym administrację publiczną przysługuje domniemanie, że będą one lepiej służyć rzetelności i sprawności działania instytucji publicznych, a więc wolności konstytucyjnych wynikających z preambuły do Konstytucji”.

Istotą instytucji wygaśnięcia stosunku pracy/stosunku służbowego jest powstanie skutku z mocy prawa, a co za tym idzie nieistnienie aktów indywidualnych pracodawcy oraz wyłączenie drogi sądowej. Podczas prac powołanego przy Radzie Dialogu Społecznego Zespołu analizowano wprowadzenie rozwiązania kontroli sądu nad przebiegiem wspomnianego procesu, lecz w istocie przedmiotowej kontroli podlegałyby przepisy o wygaśnięciu, a nie działanie pracodawcy.

W odniesieniu do przedkładanej kwestii liczby osób, które otrzymają lub nie propozycję zatrudnienia w KAS, należy zauważyć, że w KAS, oprócz pracowników cywilnych, funkcjonować będzie umundurowana formacja funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej. W art. 2 projektu ustawy o KAS wskazano zadania, do realizacji których upoważnieni są wyłącznie funkcjonariusze. Na tej podstawie oszacowano liczbę funkcjonariuszy w nowo tworzonej KAS. Zgodnie z ww. założeniami do funkcjonariuszy zaliczono dzisiejszych funkcjonariuszy celnych realizujących zadania składające się na szeroko rozumiane zwalczanie przestępczości oraz realizujących w oddziałach celnych zadania związane z obsługą obrotu towarowego z zagranicą w tym z wymiarem należności celnych i podatkowych oraz innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów. Obecnie w Służbie Celnej pełni służbę 14154 funkcjonariuszy celnych, w tym: 13 913 w izbach celnych oraz 241 w Ministerstwie Finansów (wg danych na koniec marca 2016 r.). W związku z utworzeniem KAS szacuje się, że ok. 8 700 spośród nich (62%) uzyska status funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej.

Celem reformy jest zbudowanie KAS na silnej, merytorycznej kadrze, która wykorzysta swoje, dotychczasowe doświadczenia. Stąd założenie, że dotychczasowi funkcjonariusze i pracownicy znajdą zatrudnienie w nowej strukturze KAS, z wyjątkiem tych osób, które przejdą na przysługujące im emerytury. Optymalizacja zatrudnienia może zostać w całości zrealizowana w sposób naturalny – poprzez odejścia osób w wieku emerytalnym, które obejmą administrację podatkową, kontrolę skarbową i Służbę Celną. Zakładane są jednak różne sytuacje i projektowane są też rozwiązania dla osób, które nie przyjmą propozycji pracy lub służby. Przewiduje się, że w przypadku funkcjonariuszy i pracowników, którzy nie przyjmą bądź nie otrzymają propozycji zatrudnienia lub pełnienia służby przysługiwać będzie świadczenie należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy o Służbie Celnej.

Wypowiadając się w kwestii przesłanek mających wpływ na treść propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby nadmieniam, że zatrudnienie będzie następowało w oparciu o potrzeby jednostek KAS oraz przebieg dotychczasowej pracy/służby tych osób tak, aby uzyskać nowoczesną, jednolitą a przede wszystkim skuteczną służbę.

Podsumowując pragnę zauważyć, że nie znajduje odzwierciedlenia w faktach twierdzenie zawarte w analizie jakoby dążono do uprzywilejowania funkcjonariuszy celnych pełniących służbę w urzędzie obsługującym ministra do spraw finansów publicznych. Wszystkim funkcjonariuszom oraz pracownikom, także w Ministerstwie Finansów, będą przedstawiane propozycje określające nowe warunki pełnienia służby albo zatrudnienia, które będą uwzględniać posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Wyodrębnienie funkcjonariuszy i grupy pracowników cywilnych będzie wiązało się głównie z rodzajem wykonywanych przez nich zadań, także tych realizowanych na poziomie Ministerstwa Finansów. I tak, zadania o charakterze „policyjnym” będą realizowane przez funkcjonariuszy, a typowo urzędnicze przez pracowników cywilnych.

W przypadku przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, z dniem określonym w propozycji, dotychczasowy:

- 1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony,
- 2) stosunek służby w służbie przygotowawczej albo stałej

– przekształca się odpowiednio w stosunek pracy albo służby w Służbie Celno-Skarbowej, odpowiednio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony, mianowania do służby przygotowawczej albo służby stałej.

Zgodnie z projektem ustawy zatrudnieni w KAS członkowie służby cywilnej podlegać będą w kwestiach zatrudnienia ustawie o służbie cywilnej. Nabór kandydatów do korpusu służby cywilnej przeprowadzany będzie na podstawie przepisów tej ustawy, jak również zarządzenia Nr 3 Szefa Służby Cywilnej z dnia 30 maja 2012 r. w sprawie standardów zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej. Stosowanie ww. przepisów ma na celu ukształtowanie procesu naboru w sposób gwarantujący zachowanie otwartości i konkurencyjności oraz prowadzący do zatrudnienia osób posiadających kwalifikacje umożliwiające najlepszą realizację powierzonych zadań.

Wyrażam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia okażą się wystarczające.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Marian Banaś
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z listem otwartym – który wpłynął do mojego biura, wystosowanym do pana Ireneusza Merchla, prezesa Zarządu PKP Polskich Linii Kolejowych SA, przez Powiatową Radę Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego w Powiecie Polickim w sprawie zintensyfikowania działań mających na celu zabezpieczenie przejazdu kolejowego w miejscowości Przecław za pomocą rogatek – zwracam się z uprzejmą prośbą o zbadanie stanu działań, jakie zostały podjęte przez PLK SA, aby zabezpieczyć przejazd kolejowo-drogowy w km 2,837 linii kolejowej nr 409 relacji Szczecin Gumieńce – Tantow (Niemcy) w miejscowości Przecław w województwie zachodniopomorskim.

Moje zaniepokojenie wynika przede wszystkim z tego, że wspomniany przejazd kolejowo-drogowy zlokalizowany jest na pograniczu miejscowości Przecław i Warzymice w ciągu drogi powiatowej nr 3920Z Dołuje – Przecław, na terenie Szczecińskiego Obszaru Metropolitalnego oraz międzynarodowej linii kolejowej Polska – Niemcy, a przy tym jest intensywnie wykorzystywany przez mieszkańców dynamicznie rozwijających się tu osiedli mieszkaniowych. Ponadto przejazd kolejowy położony jest na drodze, którą dzieci dojeżdżają z okolicznych wsi do szkoły podstawowej i gimnazjum w Przecławiu. Na przejeździe tym w dniu 23 kwietnia 2016 r. w zderzeniu z pociągiem śmierć poniosła osoba kierująca pojazdem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się tym problemem i poinformowanie mnie o możliwości podjęcia skutecznego działania, zmierzającego do realizacji tej ważnej i niezbędnej inwestycji.

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Sztark*

Odpowiedź

Warszawa, 26 września 2016 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pani Senator Grażyny Sztark w sprawie podniesienia poziomu bezpieczeństwa na przejeździe kolejowo-drogowym w km 2,837 linii kolejowej nr 409 Szczecin Gumieńce – Granica Państwa (Tantow) informuję, że na podstawie art. 5 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. 2015 r., poz. 1297, z późn. zm.) za budowę i utrzymanie infrastruktury kolejowej w stanie zapewniającym bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego odpowiedzialny jest jej zarządca, w przypadku ww. przejazdu – PKP Polskie Linie Kolejowe SA (PLK SA).

Z informacji uzyskanych z PLK SA wynika, iż obecnie prowadzony jest dialog z władzami samorządowymi, w efekcie którego mają zostać podjęte działania mające na celu podniesienie poziomu bezpieczeństwa na przedmiotowym przejeździe.

Zarządca infrastruktury kolejowej podjął już działania polegające na ustawieniu przy torze wskaźników W6b obligujących maszynistów do wielokrotnego podawania sygnału Rp1 „Bacność”, celem skutecznego ostrzeżenia użytkowników podczas zbli-

żania się pociągu do przejazdu kolejowego. Zarządca drogi podjął decyzję o zabudowie słupków wygradzających (prowadzących) dojazd do przejazdu. Wystąpiono także do zarządcy osiedla zlokalizowanego w pobliżu przejazdu (Gryf Deweloper sp. z o.o.) o uporządkowanie organizacji ruchu w obrębie przejazdu.

Niezależnie od powyższego PLK SA zdecydował o włączeniu przejazdu w km 2,837 LK 409 do zakresu prac realizowanych w związku z modernizacją połączenia kolejowego Szczecin – Berlin w ramach projektu „Prace na liniach kolejowych nr 408 i 409 Szczecin Główny – Granica Państwa (Tantow)”. Dzięki temu zabiegowi przejazdu kolejowo-drogowe w km 2,034 oraz km 2,837 zostaną zmodernizowane i zaliczone do kategorii A lub kategorii B. Ostateczną decyzję w tej sprawie podejmie zarządca infrastruktury kolejowej.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senator Grażyny Sztark
oraz senator Jadwigi Rotnickiej**

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z otrzymanym negatywnym stanowiskiem Samorządu Województwa Zachodniopomorskiego w sprawie zmiany ustawy – Prawo wodne zwracamy się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie, czy istotnie koszty reformy gospodarki wodnej proponowane w projekcie zostaną w pełni przeniesione na społeczeństwo poprzez wprowadzenie szeregu opłat za korzystanie z wody (mających charakter obciążeń fiskalnych).

W projekcie ustawy wskazuje się, że obowiązek wprowadzenia opłat za korzystanie z wody jest uwarunkowany zapisami ramowej dyrektywy wodnej. Jednak proponowana przez administrację rządową wysokość tych opłat rażąco odbiega od wysokości dochodów, jakie uzyskują podmioty i osoby fizyczne korzystające z zasobów wodnych naszego kraju. Komisja Europejska, obligując kraje wspólnoty, w tym Polskę, do wprowadzenia opłat za korzystanie z wody, w sposób jednoznaczny wskazuje, że ich wysokość winna być adekwatna do warunków panujących w każdym z państw członkowskich. Zaproponowane przez rząd wysokości opłat świadczą o tym, że będą one podstawowym źródłem utrzymania infrastruktury hydrotechnicznej naszego kraju, obciążając obywateli w sposób nieproporcjonalny do poziomu korzystania przez nich z usług wodnych. Z zapisów projektu nowelizacji ustawy – Prawo wodne wynika chęć przerwania odpowiedzialności za finansowanie gospodarki wodnej ze strony rządowej na społeczeństwo i funkcjonujących w nim właścicieli małych firm prowadzących m.in. działalność rolniczą, gospodarstwa rybne czy małe elektrownie wodne, nie wspominając o większych przedsiębiorstwach. Proponowane zmiany – w postaci wyższych podatków i cen żywności, czy nawet zmiany poziomu zatrudnienia w mniejszych miejscowościach – odczuje każdy obywatel.

Duże zaniepokojenie budzi również fakt całkowitego ograniczenia w projekcie ustawy – poprzez centralizację zarządzania zasobami wodnymi – wpływu samorządów terytorialnych na politykę regionalną w obszarze gospodarki wodnej, czego efektem będzie brak możliwości realizacji strategii rozwoju regionalnego ze szkodą dla poziomu bezpieczeństwa powodziowego.

Mając na uwadze przedstawione tu kwestie, uprzejmie prosimy o wnikliwą analizę założeń projektu ustawy – Prawo wodne, tak aby realizując wytyczne wynikające z prawa unijnego, uwzględnić uwarunkowania społeczne funkcjonujące w Polsce, i udzielenie nam odpowiedzi na temat stopnia zaawansowania prac nad wspomnianą ustawą i możliwości dokonania zmian proponowanych przez samorządy.

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Sztark
Jadwiga Rotnicka*

Odpowiedź

Warszawa, 13 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pani Senator Grażyny Sztark oraz Pani Senator Jadwigi Rotnickiej złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9.09.2016 r. w sprawie negatywnego stanowiska Samorządu Województwa Zachodniopomorskiego w sprawie zmiany ustawy – Prawo wodne – czy istotne reformy gospodarki wodnej zostaną przeniesione na społeczeństwo poprzez wprowadzenie szeregu opłat za korzystanie z wody (mających charakter obciążeń fiskalnych) – BPS/043-25-537/16 uprzejmie informuję, co następuje.

Obowiązek wprowadzenia odpowiednich regulacji prawnych w zakresie gospodarowania wodami nakłada na Polskę Dyrektywa 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 r. stanowiąca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Ramowa Dyrektywa Wodna). Jednym z instrumentów gospodarowania wodami, jakie wprowadza RDW, jest zasada zwrotu kosztów usług wodnych. Zgodnie z postanowieniami art. 9 RDW państwa członkowskie powinny zapewnić, aby usługi wodne były realizowane na zasadzie zwrotu ich kosztów. Osiągnięciu tego celu służą instrumenty ekonomiczne, do których zaliczają się opłaty za szczególne korzystanie z wód.

Komisja Europejska w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., w sprawie C-648/13 dotyczącej skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego podkreśliła, że art. 9 ust. 2 RDW, zobowiązujący państwa członkowskie do ujęcia w planach gospodarowania wodami w dorzeczu sprawozdania o planowanych krokach dla wdrożenia zasady zwrotu kosztów usług wodnych, które będą przyczyniać się do osiągnięcia celów nie został transponowany do prawa polskiego. W toku prac nad przygotowaniem aktualizacji planów gospodarowania wodami w obszarach dorzeczy została dokonana analiza ekonomiczna, zgodnie z załącznikiem III do RDW, która wykazała, że aktualnie zwrot kosztów usług wodnych jest realizowany na poziomie od 22% do 24%, co świadczy o bardzo niskim stopniu wdrożenia w krajowym porządku prawnym tej jednej z fundamentalnych zasad gospodarowania wodami.

Projekt ustawy Prawo wodne przewiduje powstanie Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie”, które otrzyma znaczący zakres obowiązków, do których zalicza się wspieranie opracowania planów i programów strategicznych przygotowywanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, prowadzenie katastru wodnego, a przede wszystkim podejmowanie działań inwestycyjnych w tym przede wszystkim tych związanych z bezpieczeństwem powodziowym, kwestiami związanymi z retencją (wody opadowe i roztopowe na terenach zurbanizowanych), a także utrzymaniem wód oraz inwestycje i prace w zakresie melioracji wodnych na poziomie lokalnym.

Pragnę podkreślić, że kwestie te były poruszane w perspektywie ostatnich lat, w tym w dokumencie przyjętym przez Radę Ministrów w roku 2014 pn. *Strategia Bezpieczeństwo Energetyczne i Środowisko (perspektywa do 2020 r.)*. W dokumencie tym podkreślano, że ze względu na konieczność osiągnięcia dobrego stanu wód, przewidywane zmiany klimatu oraz rosnącą antropopresję na środowisko, stan oraz dostępność zasobów wód powierzchniowych i podziemnych będą jednym z najważniejszych środowiskowych uwarunkowań rozwoju społeczno-gospodarczego kraju oraz celu nadrzędnego jakim jest zrównoważony rozwój polskiej gospodarki. Polska posiada stosunkowo małe zasoby wód na mieszkańca co dodatkowo powinno oznaczać szczególną dbałość o sposób wykorzystywania tych zasobów, a co za tym idzie zapewnienie odpowiedniego poziomu inwestycji w sektorze gospodarki wodnej. Realizacja tych celów nie będzie możliwa bez zagwarantowania zwrotu kosztów usług wodnych zgodnie z art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Efektywna gospodarka wodna powinna gwarantować utrzymanie niezbędnej ilości i odpowiedniej jakości zasobów wód powierzchniowych i pod-

ziemnych oraz usuwanie bądź minimalizowanie wszelkich zagrożeń związanych z jej deficytem i nadmiarem (powodzie i susze). Usługi ekosystemowe (w tym korzystanie z zasobów wodnych, w tym szczególnie cennych zasobów wód podziemnych), to dobra publiczne, które aktualnie nie podlegają mechanizmom rynkowym, a więc pomija się je przy wycenie kosztów inwestycji, co ostatecznie prowadzi do nieograniczonego lub nadmiernego korzystania z zasobów naturalnych. Jednocześnie na obszarze Polski występuje duże zagrożenie powodziami, których przyczyną są nierównomierne opady (występują liczne deszcze nawalne) oraz spływ wód rzekami z południa na północ (na południu odwilż, na północy zlodzenia rzek). Polska ma jeden z najniższych w Europie wskaźników możliwości zatrzymywania wody, wynoszący tylko około 6% średniego odpływu rocznego. Bez unormowania kwestii dotyczących pokrywania kosztów usług wodnych, jak wskazuje na to Ramowa Dyrektywa Wodna, nie będzie możliwości poprawy obecnego stanu gospodarki wodnej. Biorąc pod uwagę tylko opracowane w roku 2015 plany zarządzania ryzykiem powodziowym, wartość inwestycji strategicznych w tych dokumentach sięgnęła ok. 11,64 mld zł (w cyklu 6-letnim). Mając na uwadze konieczność realizowania także innych dokumentów o strategicznym charakterze (np. aktualizacji planów gospodarowania wodami) należy uznać, że bez odpowiedniej partycypacji w kosztach utrzymania wód przez ich bezpośrednich użytkowników nie będzie możliwe realizowanie celów wynikających zarówno z dokumentów unijnych jak i tych przyjmowanych przez Rząd RP.

Opłaty przewidziane w projekcie ustawy – Prawo wodne przyjętym przez Stały Komitet Rady Ministrów, zakładają co do zasady, że tego typu działalność gospodarcza będzie objęta opłatami w wysokości 0,70 zł za 1 m³ pobranego zasobu, co w przeliczeniu na 1 l pobieranego zasobu daje wielkość mniejszą niż 0,1 gr. Taka kwota nie powinna stanowić istotnego obciążenia dla użytkowników zasobu wodnego. Ponadto dla celów zaopatrzenia ludności w wodę opłata środowiskowa będzie sięgała od 0,15 zł za 1 m³ do 0,40 zł za 1 m³ pobranego zasobu, co będzie stanowiło ok. 2,5 zł na gospodarstwo domowe miesięcznie. Przewidziane projektem ustawy – Prawo wodne górne jednostkowe stawki opłat nie powinny więc powodować negatywnego wpływu ani na gospodarkę ani na gospodarstwa domowe.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mariusz Gajda

**Oświadczenie senator Grażyny Sztark
oraz senator Jadwigi Rotnickiej**

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z wysuniętą przez Ministerstwo Zdrowia oraz Ministerstwo Edukacji Narodowej propozycją wprowadzenia zmian systemowych w obszarze kształcenia zawodowego pielęgniarek, polegających m.in. na przywróceniu kształcenia na poziomie średnim w liceach medycznych oraz uruchomieniu dwuletniego kształcenia w zawodzie asystenta pielęgniarki, do mojego biura senatorskiego wpłynęły stanowiska Prezydium Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Pile oraz Naczelnej Izby Pielęgniarek i Położnych, głęboko zaniepokojonych proponowanymi zmianami. Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych wraz z Ogólnopolskim Związkiem Zawodowym Pielęgniarek i Położnych oraz Polskim Towarzystwem Pielęgniarskim wyraża swoje zaniepokojenie i sprzeciw wobec podejmowania przez rząd zamierzeń dotyczących zmiany standardów kształcenia w zawodzie pielęgniarki.

Szanowny Panie Ministrze, współczesne pielęgniarstwo to samodzielna profesja medyczna o wysokim poziomie kompetencji i kształcenia, a jednocześnie zawód zaufania publicznego, mający kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa zdrowotnego społeczeństwa. Dlatego działania prowadzące do zmiany modelu kształcenia powinny być wypracowywane w konsensusie, wspólnie z reprezentantami całego środowiska i oparte na dobrze przemyślanej strategii.

W związku z powyższym zwracamy się z uprzejmą prośbą o wnikliwą analizę wniosków i sugestii środowiska pielęgniarstwa, zarówno w sprawie zmian w systemie kształcenia, jak i zasadności określenia jednoznacznych wskaźników norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych realizujących świadczenia zdrowotne w poszczególnych zakresach oraz poinformowanie nas o stopniu zaawansowania prac nad tymi zmianami.

*Z wyrazami szacunku
Grażyna Sztark
Jadwiga Rotnicka*

Odpowiedź

Warszawa, 11 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wspólne oświadczenie złożone przez senatorów Grażynę Sztark i Jadwigę Rotnicką podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

W związku z występującym na rynku brakiem pielęgniarek i niepokojącymi prognozami dotyczącymi przyszłości tego zawodu oraz mając na uwadze fakt, że jednym z istotnych problemów ochrony zdrowia w Polsce jest niski wskaźnik pielęgniarek zatrudnionych na 1 tys. mieszkańców w bezpośredniej opiece nad pacjentem – Ministerstwo Zdrowia w ramach prac nad nową Strategią Odpowiedzialnego Rozwoju planuje rozpoczęcie działań mających na celu zmniejszenie deficytu kadr medycznych, w szczególności pielęgniarek i położnych. W celu zapewnienia opieki zdrowotnej dostosowanej do potrzeb społecznych oraz wyzwań demograficznych, Minister Zdrowia rozważa możliwość wprowadzenia zmian systemowych w obszarze kształcenia zawodowego pielęgniarek. Zmiany te polegałyby na uruchomieniu drugiej ścieżki kształcenia w zawodzie pielęgniarki oraz ewentualnym uruchomieniu kształcenia w zawodzie asystenta pielęgniarki, stanowiącego wsparcie dla pacjentów niesamodzielnych oraz personelu pielęgniarskiego. Jednocześnie podkreślić należy, że kształcenie w systemie szkolnictwa wyższego na kierunkach pielęgniarstwo i położnictwo na poziomie studiów pierwszego i drugiego stopnia, będzie prowadzone równoległe, zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym zakresie.

W związku z powyższym w dniu 15 czerwca br. Minister Zdrowia zwrócił się z prośbą do wojewodów o analizę zapotrzebowania na kształcenie w zawodach: pielęgniarki i asystenta pielęgniarki w liceach medycznych i medycznych szkołach zawodowych oraz ocenę zainteresowania prowadzeniem tego typu kształcenia w oparciu o istniejącą bazę medycznego średniego szkolnictwa zawodowego. Na podstawie przekazanych informacji z 16 województw sformułowano następujące wnioski. W 12 województwach, w których przeprowadzono badanie ankietowe stwierdzono zainteresowanie uczniów szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych kształceniem w zawodach pielęgniarki i asystenta pielęgniarki na poziomie średnim (w 4 województwach nie przeprowadzono ankiety z uwagi na zakończenie roku szkolnego). Województwa dysponują odpowiednią bazą dydaktyczną do kształcenia w zawodach pielęgniarki i asystenta pielęgniarki (8 województw przekazało informację o szkołach zainteresowanych podjęciem kształcenia w ww. zawodach). Jednostki szkolące podkreślają również coraz większe zainteresowanie kształceniem zawodowym na poziomie średnim, ponieważ stworzy ono możliwość szybszego zaspokajania potrzeb rynku pracy.

Należy jednocześnie podkreślić, że powyższe rozwiązania w obszarze kształcenia popiera Konsultant krajowy w dziedzinie pielęgniarstwa, który jest za wprowadzeniem do systemu osób o niższych kwalifikacjach zawodowych, np. asystentów pielęgniarek, które wykonywałyby czynności podstawowe i nie pielęgniarские, aby zmniejszyć obciążenie pracą pielęgniarek i poprawić bezpieczeństwo pracy i jakość opieki. Podobne stanowisko wyraził Konsultant Krajowy w dziedzinie pielęgniarstwa pediatrycznego, w którego opinii zasadne jest wprowadzenie do systemu zawodu asystentki pielęgniarskiej, co poprawiłoby jakość opieki, zwiększyło liczbę osób sprawujących opiekę nad pacjentami, wykorzystany byłby potencjał i kompetencje, a koszty działalności byłyby zrationalizowane.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w chwili obecnej w Ministerstwie Zdrowia prowadzona jest szczegółowa analiza dotycząca wprowadzenia przedstawionych powyżej rozwiązań w systemie kształcenia pielęgniarek, a następnie rozważona będzie decyzja w przedmiotowej sprawie. Ponadto prowadzone są konsultacje robocze z Krajowym Koordynatorem do spraw uznawania kwalifikacji zawodowych w celu zapewnienia zgodności proponowanego systemu kształcenia z Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/EU z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniającą dyrektywę 2005/236/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (rozporządzenie w sprawie IMI).

Podsumowując, prace nad ewentualnymi zmianami w systemie kształcenia trwają, a opinia przedstawicielek środowiska pielęgniarek i położnych zostanie wzięta pod uwagę w dalszych pracach prowadzonych w przedmiotowym zakresie.

Natomiast odnosząc się do kwestii określenia jednoznacznych wskaźników norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych realizujących świadczenia zdrowotne w poszczególnych zakresach informuję, że aktualnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace

analityczne i koncepcyjne nad przygotowaniem rozwiązań w zakresie ustalenia minimalnej normy zatrudnienia pielęgniarek i położnych w poszczególnych rozporządzeniach dot. świadczeń gwarantowanych, czyli w tzw. „rozporządzeniach koszykowych”. Zgodnie z procedurą legislacyjną prowadzoną w Ministerstwie Zdrowia, wypracowane propozycje zmian do ww. rozporządzeń będą podlegały konsultacjom publicznym.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Tombarkiewicz

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Polacy są jednym z najbardziej zapracowanych społeczeństw Europy. Jednak nie odnosimy wystarczających korzyści z tego zapracowania, w tym korzyści, jaką jest budowanie kapitału społecznego opartego na zaufaniu. Praca w zbyt słabym stopniu łączy ludzi i jest elementem wspólnototwórczym. Przyczyn słabości ustroju pracy trzeba upatrywać także w procesach edukacji w polskiej szkole. Postawa przedsiębiorcza kształtuje się na gruncie kultury narodowej, która może wzmacniać lub ograniczać zachowania przedsiębiorcze. Ważny jest system wychowawczy oraz środowisko, w którym wyrasta młody człowiek. Polskim wyzwaniem jest stworzenie nowoczesnej teologii pracy dla wspólnoty, co powinno zaczynać się w szkole.

Kryzys, a raczej upadek spółdzielczości uczniowskiej jest wierzchołkiem góry lodowej problemów edukacji dla ekonomii społecznej polskiej oświaty. Bierność szkoły i rodziców wobec pracy zarobkowej, współdziałania uczniów w procesie pracy i niedocenianie przedsiębiorczości usprawiedliwia się oczekiwaniem zdobywania jak najlepszych ocen, z pomijaniem bądź umniejszaniem znaczenia pozyskiwania umiejętności miękkich. Brakuje zrozumienia, że kapitał społeczny powstaje przez stworzenie zaufania w pracy w grupie, otwartości na zmiany, korzystnego klimatu dla kreatywności, podejmowania ryzyka, wspomagania umiejętności do adaptacji w zmieniających się warunkach. Zdolności do pracy w zespole kształtują się w konkretnych przedsięwzięciach, w których duch przedsiębiorczości ma swoje najważniejsze miejsce.

Przyczyny tych deformacji w edukacji młodzieży związane są m.in. z brakiem dobrych ram prawnych spółdzielczości uczniowskiej. Ustawa o spółdzielczości, która jest podstawą funkcjonowania spółdzielczości uczniowskiej, nie pasuje do szczególnej sytuacji aktywizacji ku pracy młodzieżowej. W parlamencie trzykrotnie, w latach 1993, 2004 i 2008, podejmowano próby uregulowania prawnego statusu spółdzielni uczniowskich, ale Sejm nie zdecydował się na uchwalenie takich przepisów.

Przepisy i praktyka sanepidu i PIP traktują spółdzielnie na ogólnych zasadach, które oparte są na surowych ograniczeniach, zniechęcają dyrektorów, a oni są prawnie odpowiedzialni, do podejmowania ryzyka związanego z odpowiedzialnością za działanie spółdzielni uczniowskich.

Dlatego w systemie edukacyjnym polskiej szkoły trzeba przełamać środowiskowy imposybilizm w kwestii odrodzenia spółdzielczości uczniowskiej. Władze i instytucje państwowe, samorządy terytorialne jako organy założycielskie szkół, kuratoria, dyrektorzy szkół powinni przemyśleć rolę oświaty w zakresie zmiany teologii pracy. Dotyczyć to powinno też organizacji przedsiębiorców, towarzystw ekonomicznych i etycznych przedsiębiorców w nowym rozumieniu zmian ustroju pracy i przedsiębiorczości od początku procesu edukacyjnego.

Wnoszę o uwzględnienie wychowania do przedsiębiorczości w procesie wychowania młodych Polaków, a także zaproponowanie ram prawnych dotyczących praktykowania pracy młodzieży na rzecz społeczności szkolnej, sąsiedzkiej, lokalnej, ale także zarobkowej, uczącej szacunku do pracy i pieniądza.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 30 września 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Antoniego Szymańskiego złożone podczas 25. posiedzenia Senatu dnia 9 września 2016 r.

Szanowny Panie Senatorze,
uprzejmie informuję, że aktualnie cele kształcenia i treści nauczania z zakresu edukacji przedsiębiorczości są realizowane w szkołach zgodnie z obowiązującą podstawą programową¹, która wskazuje obowiązkowe cele kształcenia i treści nauczania do realizacji na poszczególnych etapach edukacyjnych.

Podstawa programowa kładzie jednocześnie nacisk na kształtowanie postaw sprzyjających rozwojowi indywidualnemu i społecznemu uczniów, w szczególności postaw takich, jak uczciwość, wiarygodność, wytrwałość, poczucie własnej wartości, odpowiedzialność, szacunek dla innych ludzi, ciekawość poznawcza, kreatywność, przedsiębiorczość, gotowość do uczestnictwa w kulturze, podejmowania inicjatyw oraz do pracy zespołowej.

W dokumencie wskazano również potrzebę rozwijania kompetencji kluczowych, w tym kompetencji językowych, matematycznych i podstawowych kompetencji naukowo-technicznych, informatycznych, inicjatywności i przedsiębiorczości.

Rozwijanie tych kompetencji realizowane jest na każdym etapie edukacyjnym, począwszy od wychowania przedszkolnego, natomiast zakres zdobywanych wiadomości i umiejętności został dostosowany do wieku i możliwości poznawczych uczniów.

W realizacji treści programowych zaleca się wykorzystywanie metod aktywizujących, w tym metody projektu szczególnie sprzyjającej rozwojowi innowacyjności i przedsiębiorczości.

W przedszkolu dzieci uczą się, w miarę samodzielnie radzić sobie w różnych sytuacjach oraz że nie należy chwalić się bogactwem i dokuczać dzieciom, które wychowują się w trudniejszych warunkach.

Na wyższych etapach edukacyjnych treści z zakresu edukacji ekonomicznej, w tym przedsiębiorczości uczniowie realizują w ramach zajęć wiedzy o społeczeństwie, podstaw przedsiębiorczości, ekonomii w praktyce, matematyki. Edukację tę wspomagają również przedmioty takie jak geografia, informatyka czy przedmiot uzupełniający historia i społeczeństwo.

W szkole podstawowej uczniowie poznają reguły obowiązujące w społeczności dziecięcej oraz w świecie dorosłych i zagrożenia z ich strony. Poznają także zasadę, że należy dostosowywać swoje oczekiwania do realiów ekonomicznych rodziny oraz doceniać wartość pracy w życiu człowieka.

Na III etapie edukacyjnym (gimnazjum) w ramach wiedzy o społeczeństwie uczniowie poznają m.in. zasady gospodarki rynkowej, procesy gospodarcze oraz zasady racjonalnego gospodarowania w życiu codziennym. Analizują funkcjonowanie gospodarstwa domowego, poznają główne dochody i wydatki, układają budżet oraz przygotowują budżet konkretnego przedsięwzięcia, projektują wydatki i źródła ich finansowania.

Uczniowie realizują również zagadnienia dotyczące gospodarki w skali państwa, w tym m.in. poznają główne rodzaje podatków w Polsce (PIT, VAT, CIT) i obliczają wysokość podatku PIT na podstawie konkretnych danych.

¹ Podstawę programową reguluje rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. poz. 977, z 2014 r. poz. 803 oraz z 2016 r. poz. 895).

Ponadto uzyskują informacje dotyczące prowadzenia przedsiębiorstwa i działalności gospodarczej. Poznają również zagadnienia związane z etyką w życiu gospodarczym.

Na IV etapie edukacyjnym (szkoły ponadgimnazjalne) w ramach wiedzy o społeczeństwie realizowanej w zakresie podstawowym uczniowie poznają możliwości młodych ludzi w zakresie zarabiania w Polsce i w krajach Unii Europejskiej, a ponadto rodzaje umów oraz zasady opodatkowania dochodów.

Zakres rozszerzony wiedzy o społeczeństwie zapoznaje uczniów z polityką finansową samorządu terytorialnego w Polsce, procedurą uchwalania budżetu unijnego oraz głównymi dochodami i wydatkami budżetowymi.

Przedmiot podstawy przedsiębiorczości na tym etapie edukacyjnym przewiduje m.in. zapoznanie uczniów z zagadnieniami związanymi z gospodarką i przedsiębiorstwem. Uczniowie np. sporządzają prosty biznesplan, poznają mechanizmy funkcjonowania gospodarki i instytucji rynkowych, rolę państwa w gospodarce, różne formy inwestowania i wynikające z nich ryzyko. Przygotowują się do planowania swojej kariery zawodowej. Poznają system emerytalny w Polsce.

W ramach przedmiotu uzupełniającego ekonomia w praktyce uczniowie planują przedsięwzięcie o charakterze ekonomicznym, tzn. projektują etapy realizacji przedsięwzięcia, jego efekty finansowe oraz pozafinansowe, uwzględniając koszty i przychody. Ponadto analizują rynek, organizację przedsięwzięcia, efekty swoich działań.

Niezależnie od powyższego, uprzejmie informuję, że obecnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej rozpoczęły się prace nad nową podstawą programową.

Pragnę również poinformować Pana Senatora, że zgodnie z przepisami ustawy o systemie oświaty w szkole mogą działać, z wyjątkiem partii i organizacji politycznych, stowarzyszenia i inne organizacje, których celem statutowym jest działalność wychowawcza albo rozszerzenie i wzbogacenie form działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej szkoły². Oznacza to, że inicjatywa założenia, jak również prowadzenia spółdzielni uczniowskiej należy do szkoły.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

² Art. 56 ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r. poz. 2156, z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra finansów Pawła Szałamachy

Szanowny Panie Ministrze!

Projekt reformy Krajowej Administracji Skarbowej, który jest obecnie konsultowany, zakłada, że w strukturze KAS nie będzie dotychczasowych izb i urzędów celnych oraz skarbowych ani urzędów kontroli skarbowej. W zamian powstaną izby administracji skarbowej, którym podlegać będą urzędy administracji skarbowej i celno-skarbowe. Ma to na celu uproszczenie postępowań oraz skrócenie procedur i postępowań.

W związku z tym w kwietniu br. prezydent miasta Torunia, pan Michał Zaleski, zwrócił się do prezes Rady Ministrów z apelem o zlokalizowanie siedziby Izby Administracji Skarbowej w Toruniu. W dniu 22 czerwca br. apel w podobnym brzmieniu, również skierowany do pani premier, przyjęła Rada Miasta Torunia.

Pozwolę sobie przedstawić argumenty, podnoszone przez władze samorządowe Torunia, które jasno wskazują na to, że nasze miasto jest przygotowane do uruchomienia Izby Administracji Skarbowej. Toruń jest stolicą samorządową województwa kujawsko-pomorskiego. W naszym mieście działa od lat Izba Celna – instytucja o charakterze regionalnym. Centralne położenie Torunia w regionie zapewnia sprawną i optymalną komunikację ze wszystkimi gminami i instytucjami województwa, a przebiegająca przez nasze miasto autostrada A1 pozwala na dogodną komunikację Torunia z dużymi miastami regionu, czyli Włocławkiem i Grudziądzem. Toruń jest również najprężniej rozwijającym się miastem województwa kujawsko-pomorskiego absorbującym dynamicznie fundusze unijne i krajowe; jest sprawdzonym partnerem administracji rządowej. Nasze miasto zapewnia także kompetentne zasoby ludzkie w sferze administracyjnej i finansowej dzięki akademickiemu zapleczu Uniwersytetu Mikołaja Kopernika.

Wobec podniesionych argumentów pozwalam sobie zwrócić się do Pana Ministra z pytaniem: czy zapadła już ostateczna decyzja o ulokowaniu Izby Administracji Skarbowej w województwie kujawsko-pomorskim?

Czy Toruń z uwagi na wymienione przeze mnie walory organizacyjne, prawne oraz komunikacyjne ma szansę na pozytywną decyzję dotyczącą ulokowania siedziby Izby Administracji Skarbowej na swoim obszarze?

Pozwalam sobie również zwrócić uwagę na przychylność władz naszego miasta oraz gotowość do wszelkich działań mających na celu zapewnienie nowej instytucji jak najlepszych warunków funkcjonowania.

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński*

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 12 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Przemysława Termińskiego złożone na 25. posiedzeniu Senatu w dniu 9 września 2016 r., w sprawie projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

W chwili obecnej administracja skarbowa stoi przed gruntowną reorganizacją. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, w trzech niezależnych pionach, w sposób rozproszony funkcjonują administracja podatkowa, kontrola skarbową i Służba Celna. Każda z wymienionych służb opracowuje także odrębne kierunki rozwoju, cele strategiczne oraz mierniki ich realizacji. W konsekwencji, realizacja zadań w zakresie poboru podatków i ceł jest rozproszona i niespójna (np. kontrole, postępowania egzekucyjne). Służby posiadają niezależne od siebie rozwiązania informatyczne, współdziałające w niewystarczającym stopniu. Skutkiem niejednorodności administracji jest powielanie działań w niektórych obszarach oraz brak działań lub ich spóźnienie w innych obszarach. W dotychczas przyjętym kształcie, administracja skarbową nie jest w stanie efektywnie wykonywać swoich zadań.

W ramach przygotowywanej reformy, zakłada się utworzenie administracji specjalnej w ramach administracji rządowej, zajmującej się gromadzeniem dochodów budżetowych i kontrolą ich wydatkowania, a tym samym konsolidującą administrację podatkową, kontrolę skarbową i Służbę Celną. Krajowa Administracja Skarbową, dalej „KAS” ma być odpowiedzialna za realizację wszystkich zadań związanych z poborem należności podatkowych i celnych, począwszy od procesu rejestracji podmiotów, poprzez obsługę deklaracji i innych dokumentów podatkowych i celnych, kontrolę prawidłowości realizacji obowiązków podatkowych, rozliczanie wpłat i ich dystrybucję oraz egzekwowanie powstałych zaległości. Zgodnie z przyjętymi założeniami, skonsolidowana administracja będzie się składała z jednolitych (zarówno na poziomie lokalnym, jak i regionalnym) jednostek administracji skarbowej.

W tworzonej KAS wyodrębnionymi jednostkami organizacyjnymi, m.in. będą: izby administracji skarbowej, urzędy skarbowe i urzędy celno-skarbowe. Jednostki organizacyjne KAS będą podlegały Szefowi KAS. W sprawach dotyczących zaś kwestii organizacyjno-finansowych izba administracji skarbowej wraz z podległymi urzędami skarbowymi oraz urzędami celno-skarbowymi, stanowić będzie jednostkę organizacyjną, której kierownikiem będzie dyrektor izby administracji skarbowej.

Minister właściwy do spraw finansów publicznych będzie mógł, w drodze rozporządzenia, tworzyć oddziały jednostek organizacyjnych KAS, określając terytorialny zasięg ich działania oraz siedzibę, mając na względzie sprawne i efektywne wykonywanie zadań KAS.

Funkcjonowanie jednolitej administracji skarbowej niewątpliwie przyczyni się do usprawnienia współpracy oraz wymiany informacji między organami KAS, jak również doprowadzi do ulepszenia systemu doboru kadry, jej kształcenia, doskonalenia zawodowego i motywowania. Zwiększona zostanie skuteczność i efektywność funkcjonowania jednostek organizacyjnych KAS, co w efekcie służyć będzie poprawie wizerunku administracji skarbowej. Wprowadzona reforma powinna również usprawnić współpracę z organami administracji państw Unii Europejskiej, co jest niezbędne z jednej strony – ze względu na globalizację gospodarki, a z drugiej strony – ze względu na przepisy prawa unijnego i umowy międzynarodowe.

Odnosząc się do propozycji utworzenia siedziby izby administracji skarbowej w Toruniu pragnę wyjaśnić, że obecnie są prowadzone prace analityczne związane ze strukturą terenową KAS. W trakcie analiz brane są pod uwagę zarówno zagadnienia dotyczące posiadanych zasobów majątkowych, infrastruktury i komunikacji, jak również kwalifikacje kadry zatrudnionej w izbach i urzędach skarbowych, urzędach kontroli skarbowej oraz izbach i urzędach celnych. Przyjmując oświadczenie Pana Senatora dotyczące komunikacji Torunia ze wszystkimi gminami i instytucjami województwa oraz potencjału zasobów ludzkich uprzejmie informuję, że przyszła organizacja KAS jest również ściśle powiązana z zadaniami, które ustawowo zostaną przypisane do poszczególnych jednostek organizacyjnych KAS. Stąd na obecnym etapie prac, nie jest możliwe przedstawienie jednoznacznego stanowiska odnośnie do zmian strukturalnych jakie nastąpią w województwie kujawsko-pomorskim, ani siedziby izby administracji skarbowej w tym województwie. Jednocześnie należy wyjaśnić, że przy tworzeniu struktury jednostek organizacyjnych, poza zadaniami, będą brane pod uwagę inne aspekty, m.in. ekonomiczne, organizacyjne, społeczne. Ponadto zapewniam, że wszystkie przekazywane do Ministerstwa Finansów uwagi i informacje w tej sprawie zostaną rozważone w toku realizacji procesu decyzyjnego.

Wyrażam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia okażą się wystarczające.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Marian Banaś
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Przemysława Terminińskiego

skierowane do ministra finansów Pawła Szatamachy

Szanowny Panie Ministrze!

Funkcjonariusze celni jako umundurowana grupa zawodowa, realizująca zadania o szczególnym znaczeniu dla funkcjonowania państwa oraz Unii Europejskiej, nie zostali włączeni do systemu zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych. Ten stan został uznany za niezgodny z zasadą równości (art. 32 Konstytucji RP) przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 3 marca 2015 r. (sygn. akt K 39/13). Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności art. 1, art. 18a i art. 18b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 32 konstytucji w zakresie, w jakim wśród osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych pomija się funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy wykonują zadania określone w art. 2 ust. 1 pkt 4–6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (dalej: ustawa o Służbie Celnej).

W świetle orzeczenia K 39/13, będącego konsekwencją wieloletnich działań podejmowanych przez związki zawodowe działające w Służbie Celnej, funkcjonariusze Służby Celnej powinni zostać objęci ochroną emerytalną podobną do ochrony innych służb mundurowych, przewidzianej w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym.

Aktualnie funkcjonariusze Służby Celnej należą do powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych i podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu. System ten funkcjonuje w oparciu o zasadę zdefiniowanej składki, która wiąże wysokość należnej emerytury z wysokością wpłaconych składek. W wyniku reformy powszechnego systemu emerytalnego z 2012 r. wiek uprawniający do nabycia emerytury jest stopniowo podwyższany, a przedmiotowe zmiany obejmują również funkcjonariuszy Służby Celnej.

Funkcjonariusz Służby Celnej pełniący służbę mundurową wykonuje zadania często związane z wysokim stopniem ryzyka utraty zdrowia, a co za tym idzie, zdolności do pełnienia służby. Ze względu na charakter służby oraz wymagania wobec funkcjonariuszy Służby Celnej (wysoka sprawność psychofizyczna) pełnienie służby w formacji mundurowej do osiągnięcia sześćdziesiątego siódmego roku życia jest fizycznie niemożliwe, a ze względu na potrzebę ochrony interesu publicznego – niewskazane.

Funkcjonariusze wszystkich innych służb mundurowych poza Służbą Celną objęci są zaopatrzeniowym systemem emerytalnym, w którym świadczenia są finansowane wprost z budżetu państwa, a ich wysokość uzależniona jest wyłącznie od długości oraz szczególnych cech służby pełnionej przez danego funkcjonariusza (system emerytur mundurowych). Funkcjonariusz nabywa prawo do emerytury mundurowej z tytułu wysługi lat po wykazaniu 15-letniego okresu służby, zgodnie z art. 12 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, lub 25-letniego okresu służby w przypadku funkcjonariuszy przyjętych do służby po dniu 31 grudnia 2012 r. Z chwilą upływu wymaganego okresu wysługi funkcjonariusz uzyskuje prawo do zaopatrzenia emerytalnego w wysokości 40% (po 15 latach) albo 60% (po 25 latach) podstawy wymiaru emerytury. Wysokość świadczeń jest następnie powiększana w zależności od tego, o ile okres pełnienia służby był dłuższy niż wskazane okresy minimalne – na zasadach określonych w odpowiednich przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Projektowane zmiany polegają na rozszerzeniu zakresu podmiotowego ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy i objęciu ich systemem emerytur mundurowych. Włączenie tej formacji do systemu zaopatrzeniowego uzasadnione jest daleko idącym podobieństwem jej celów, zadań, wymagań stawianych funkcjonariuszom celnym, ich uprawnień i obowiązków, odpowiedzialności dyscyplinarnej i podległości służbowej do pozostałych służb mundurowych, a zwłaszcza Policji. Podobieństwo to potwierdza również Trybunał Konstytucyjny, którego zdaniem „ustawodawca powierzył Służbie Celnej zadania podobne do zadań Policji. Do zadań Służby Celnej należy również rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie określo-

nych przestępstw i wykroczeń. Sytuacja prawna funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy je wykonują, jest podobna do funkcjonariuszy Policji, którym jednocześnie przysługują emerytury z systemu zaopatrzenia emerytalnego”.

Ponadto pragnę przypomnieć, że w dniu 30 listopada 1998 r. pomiędzy stroną rządową a stroną związkową podpisane zostało porozumienie, w którym ustalono, że uprawnienia emerytalne funkcjonariuszy celnych będą uregulowane ustawowo na poziomie porównywalnym do innych służb mundurowych, np. Straży Granicznej, adekwatnie do specyfiki pełnionej przez nich służby i wykonywanych zadań.

Projektowane zmiany zapewnią zrównanie uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy tej formacji z uprawnieniami funkcjonariuszy pozostałych służb i położą kres dyskryminującemu różnicowaniu ich sytuacji prawnej w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz konieczność równego traktowania, celników jako grupy zawodowej o pragmatyce służbowej podobnej do innych służb mundurowych, co potwierdzono wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 marca 2015 r. (sygn. akt. K 39/13), uprzejmie proszę o rozpatrzenie zmian w przedmiotowym projekcie ustawy, które wychodziłyby naprzeciw oczekiwaniom celników.

Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 12 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 13 września br. (nr BPS/043-25-541/16) dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Przemysława Termińskiego podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r., w sprawie uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy Służby Celnej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Funkcjonariusze Służby Celnej są objęci powszechnym systemem emerytalnym. Mogą zatem przechodzić na emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 marca 2015 r. sygn. akt K 39/13, orzekł, że niektóre przepisy ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, tj. art. 1, art. 18a ust. 1 i art. 18b ust. 1, w zakresie, w jakim wśród osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych pomijają funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy wykonują zadania określone w art. 2 ust. 1 pkt 4–6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, są niezgodne z art. 32 Konstytucji RP.

W związku z ww. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego do Sejmu RP został wniesiony obywatelski projekt ustawy o zmianie ww. ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. (druk sejmowy nr 30), w którym zaproponowano sposób włączenia funkcjonariuszy Służby Celnej do zaopatrzenia emerytalnego właściwego dla funkcjonariuszy Policji.

Rada Ministrów zajęła stanowisko wobec obywatelskiego projektu ustawy (druk nr 30) na posiedzeniu w dniu 12 lipca 2016 r., w którym poparła dążenia do wypracowania rozwiązań legislacyjnych zmierzających do objęcia funkcjonariuszy celnych zaopatrzeniowym systemem emerytalnym służb mundurowych. Rząd uznał jednak, iż zakres uprawnień emerytalnych proponowanych w obywatelskim projekcie ustawy jest zbyt daleko idący. W przyjętym stanowisku Rząd zaproponował, aby uprawnienia do policyjnych świadczeń emerytalnych w systemie zaopatrzenia emerytalnego, otrzymali funkcjonariusze celni pełniący służbę w komórkach zwalczania przestępczości, komórkach dochodzeniowo-śledczych, w oddziałach celnych i komórkach dozoru.

Zgodnie z propozycją Rządu jednym z warunków koniecznych do uzyskania prawa do emerytury z systemu zaopatrzeniowego/mundurowego przez funkcjonariuszy Służby Celnej, niezależnie od daty podjęcia służby, jest osiągnięcie wieku 55 lat życia. Drugi warunek dotyczy osiągnięcia wymaganego stażu służby. W przypadku funkcjonariuszy celnych, którzy służbę podjęli przed dniem 1 stycznia 2013 r. uprawnienia do emerytury policyjnej otrzymają ci funkcjonariusze Służby Celnej, którzy udowodnią 15 lat służby, w tym co najmniej 5 lat przy realizacji zadań, które polegają na wykrywaniu przestępstw i wykroczeń oraz ściganiu ich sprawców lub inicjowali i organizowali działania mające na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym. Jeśli zaś chodzi o funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy podjęli służbę po dniu 31 grudnia 2012 r. oraz po wejściu w życie nowelizacji ustawy wykonującej wyrok Trybunału Konstytucyjnego, to – zgodnie z propozycją Rządu – uprawnienia emerytalne z systemu zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych otrzymają funkcjonariusze celni, którzy udowodnią wykonywanie przez okres 25 lat zadań policyjnych (zadania polegające na wykrywaniu przestępstw i wykroczeń oraz ściganiu ich sprawców lub inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym).

Zgodnie z propozycją Rządu wymagany staż służby uprawniający funkcjonariusza celnego do emerytury mundurowej liczony byłby od dnia 15 września 1999 r., czyli od daty wejścia w życie ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej.

Model emerytalny rekomendowany przez Rząd dla funkcjonariuszy Służby Celnej nie odwzorowuje modelu emerytalnego wynikającego wprost z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji. Trzeba także zauważyć, że obowiązujące obecnie zasady emerytalne dla formacji mundurowych nie są jednolite dla całej tej formacji. Warunki, których spełnienie daje prawo do przejścia na emeryturę mundurową, uzależnione zostały od daty podjęcia służby. A zatem odmienne przesłanki i warunki ustawowe dotyczą funkcjonariuszy Policji i innych służb, przyjętych do służby przed 1 stycznia 1999 r., inne dla przyjętych do służby po dniu 1 stycznia 1999 r., a przed dniem 1 stycznia 2013 r., a jeszcze inne dla funkcjonariuszy wstępujących do służby od 2013 r.

Rząd rekomenduje prowadzenie dalszych prac sejmowych nad obywatelskim projektem ustawy, z uwzględnieniem warunków przechodzenia na wcześniejszą emeryturę z systemu zaopatrzenia emerytalnego przez funkcjonariuszy Służby Celnej, które zostały określone w stanowisku przyjętym przez Rząd. Obecnie w odpowiedniej podkomisji sejmowej są prowadzone prace legislacyjne nad uprawnieniami emerytalnymi dla funkcjonariuszy Służby Celnej, w związku z potrzebą realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Prace sejmowe w tym obszarze nadal trwają i brak jest obecnie ostatecznych rozstrzygnięć, co do zakresu uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy Służby Celnej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia pragnę jednocześnie wyrazić nadzieję, że okażą się one wystarczające.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Leszek Skiba
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W kwietniu 2016 r. został ogłoszony rządowy plan rozwoju dróg śródlądowych, którego celem jest przywrócenie żeglowności dróg wodnych w Polsce.

Przez województwo kujawsko-pomorskie przebiegają 2 bardzo ważne drogi wodne: E40 – droga wodna łącząca Morze Bałtyckie z Morzem Czarnym, prowadząca z Gdańska w górę Wisły do Warszawy, a dalej Narwią i Bugiem do Brześcia; oraz E70 – europejski szlak komunikacyjny Wschód – Zachód, łączący Antwerpię (Belgia, wybrzeże Atlantyku) z Kłajpedą (Litwa, wybrzeże Bałtyku). W naszym regionie droga E70 przebiega przez Noteć i dalej Kanałem Bydgoskim i Brdą, aż do styku z Wisłą w Bydgoskim Węźle Wodnym.

Przypomnę, że w marcu 2016 r. w Tczewie marszałkowie województw pomorskiego oraz kujawsko-pomorskiego podpisali deklarację woli współpracy na rzecz rewitalizacji, rozwoju i wykorzystania potencjału gospodarczego dolnej Wisły. W deklaracji samorządy obu województw opowiedziały się za przywróceniem dolnej Wiśle należnego jej miejsca w gospodarce regionów i całego kraju. Wyrażono również chęć rozwoju transportu opartego na sieci multimodalnych korytarzy, umożliwiając rozwój efektywnych i innowacyjnych usług transportowych na średnich i dalekich dystansach.

Odcinek dolnej Wisły ma ogromny potencjał gospodarczy, ale wymaga podjęcia jak najszybszych działań ze strony państwa, jak również naszych samorządów. W pierwszej kolejności dotyczy to przygotowania krajowych dokumentów regulujących gospodarkę wodną oraz działań programowych, koncepcyjnych, projektowych, realizacyjnych i lobbystycznych, również z naszej strony.

Warto zaznaczyć, że marszałek województwa kujawsko-pomorskiego Piotr Całbecki, członek Narodowej Rady Rozwoju przy prezydencie RP, złożył propozycję podjęcia inicjatywy dotyczącej aktywizacji gospodarczej polskich rzek.

W związku z przedstawionymi kwestiami, pozwolę sobie zapytać Pana Ministra: po pierwsze, o obecny stan prac nad ogłoszonym rządowym planem rozwoju wodnych dróg śródlądowych.

Po drugie, czy zostały określone szczegółowe działania dotyczące odcinków dróg wodnych E40 i E70 przebiegających przez obszar województwa kujawsko-pomorskiego, których celem byłoby zwiększenie ich przepustowości?

Po trzecie, czy przewiduje się realizację konkretnych inwestycji w tym zakresie na terenie Bydgoszczy i Torunia?

Po czwarte, czy w przedmiotowym programie została ujęta bardzo ważna z punktu widzenia bezpieczeństwa naszego regionu i całego kraju budowa drugiego stopnia wodnego na Wiśle (w Siarzewie), będąca obecnie na etapie uzyskiwania niezbędnych decyzji?

Ponadto, czy znane są Panu Ministrowi problemy związane z ostatnimi decyzjami Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, która konsekwentnie odmawia wydania pozytywnej decyzji środowiskowej?

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński*

Odpowiedź

Warszawa, 14.10.2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego, złożone podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września br., poniżej przedstawiam stanowisko Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w przedmiotowej sprawie.

1. Jaki jest obecny stan prac nad ogłoszonym rządowym planem rozwoju wodnych dróg śródlądowych?

W dniu 14 czerwca br. Rząd RP przyjął przygotowany w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej dokument pn. *Założenia do planów rozwoju śródlądowych dróg wodnych w Polsce na lata 2016–2020 z perspektywą do roku 2030*. Dokument ten wyznacza najważniejsze kierunki krajowej polityki transportu śródlądowego wodnego.

W chwili obecnej trwają prace przygotowawcze do realizacji postępowania przetargowego na wykonanie studiów wykonalności dla Odrzańskiej Drogi Wodnej wraz z budową nowych połączeń (Kozłe-Ostrawa i Kanał Śląski) oraz dla drogi wodnej rzeki Wisły od okolic Warszawy do Gdańska. Uzyskane analizy, obejmujące informacje w zakresie prognozowanych kosztów i możliwych lokalizacji inwestycji, posłużą do podejmowania decyzji dotyczących m.in. ustalenia harmonogramu realizacji inwestycji na poszczególnych odcinkach wskazanych dróg wodnych.

Mając na uwadze powyższe, Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej ogłosiło w dniu 20 września 2016 r. zamówienie publiczne na usługi doradcze podczas przygotowania i realizacji postępowania przetargowego na wykonanie wstępnych studiów wykonalności dla planowanych priorytetów inwestycyjnych wraz z odbiorem studiów. Podjęte działania umożliwią prawidłowe przygotowanie się do ogłoszenia przetargu na opracowanie wyżej wymienionych studiów wykonalności.

2. Czy zostały określone szczegółowe działania dotyczące odcinków dróg wodnych E40 i E70 przebiegających przez obszar województwa kujawsko-pomorskiego, których celem byłoby zwiększenie ich przepustowości?

Wśród priorytetów określonych w „*Założeniach do planów (...)*” znajdują się drogi wodne E40 i E70. W przypadku drogi wodnej rzeki Wisły planowane jest uzyskanie znacznej poprawy warunków nawigacyjnych, poprzez podjęcie szeregu prac, w tym m.in. budowę kaskady Wisły od Warszawy do Gdańska.

Szczegółowy zakres zadań inwestycyjnych na drodze wodnej rzeki Wisły obejmie w perspektywie krótkoterminowej:

- budowę kolejnego stopnia wodnego poniżej Włocławka;
- wybór koncepcji kanalizacji drogi wodnej rzeki Wisły;
- przygotowanie dokumentacji niezbędnej do rozpoczęcia inwestycji Kaskady Dolnej Wisły.

W perspektywie długoterminowej zakłada się:

- budowę kolejnych stopni wodnych kaskady dolnej Wisły;
- budowę co najmniej dwóch głównych centrów logistycznych (rozważane są lokalizacje m.in. w Bydgoszczy i w Warszawie).

Z kolei dla połączenia Odra – Wisła – Zalew Wiślany planowana jest rozbudowa drogi wodnej E70. W pierwszej kolejności zostaną przeprowadzone prace przygotowawcze, w tym sporządzenie szczegółowej dokumentacji planistycznej, niezbędnej do realizacji inwestycji.

3. Czy przewiduje się realizację konkretnych inwestycji w tym zakresie na terenie Bydgoszczy i Torunia?

Jak wskazano w odpowiedzi na pytanie nr 2, w perspektywie długoterminowej planowana jest budowa co najmniej dwóch centrów logistycznych. Lokalizacja centrów oraz rozmieszczenie przyszłej infrastruktury, wraz z harmonogramem prac, będzie uzależniona od wyników analiz przeprowadzonych w ramach studium wykonalności dla dolnego odcinka Wisły.

4. Czy w przedmiotowym programie została ujęta bardzo ważna z punktu widzenia bezpieczeństwa naszego regionu i całego kraju budowa drugiego stopnia wodnego na Wiśle (w Siarzewie), będąca obecnie na etapie uzyskiwania niezbędnych decyzji?

Budowa kolejnego stopnia wodnego poniżej Włocławka została ujęta w „Założeniach do planów (...)”. Inwestycja ta jest pilna ze względu na coraz mniej stabilną konstrukcję istniejącego stopnia wodnego we Włocławku. Wieloletnia, samodzielna praca stopnia wodnego doprowadziła do destabilizacji budowli hydrotechnicznej na skutek m.in. postępującej erozji dennej zbiornika.

Realizacja przedsięwzięcia przyczyni się nie tylko do rozwoju żeglugi śródlądowej poprzez budowę drogi wodnej klasy Va, ale wpłynie także m.in. na:

- powstrzymanie nadmiernej erozji wgłębnej w korycie Wisły oraz zapewnienie lepszej pracy stopnia wodnego Włocławek;
- zwiększenie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego obszarów położonych w dolinie dolnej Wisły, w tym również redukcji powstawania zatorów lodowych w obrębie samego zbiornika;
- wykorzystanie piętrzenia wody do produkcji energii elektrycznej.

5. Czy znane są Panu Ministrowi problemy związane z ostatnimi decyzjami Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, która konsekwentnie odmawia wydania pozytywnej decyzji środowiskowej?

Minister gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej jest na bieżąco informowany o stanie prac inwestycyjnych związanych z planowanym stopniem wodnym poniżej Włocławka.

Ponadto, uprzejmie informuję, że decyzja Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 28 stycznia 2016 r. dotycząca odmowy na realizację przedsięwzięcia pn. „Zapewnienie bezpieczeństwa publicznego w rejonie stopnia wodnego Włocławek przy wykorzystaniu energii wody oraz poprawie potencjału ekosystemów wodnych i od wód zależnych”, została w dniu 18 kwietnia br. w całości uchylona przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
Grzegorz Witkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Termińskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W przyjętym 8 września 2015 r. Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 z perspektywą do 2025 r. zapisano 107 mld zł na nowe inwestycje. Tymczasem zgodnie z kosztorysami przygotowanymi przez GDD-KiA na to, aby powstały wszystkie ujęte w programie drogi, potrzebne jest ok. 200 mld zł.

Według specjalistów z branży jednym ze sposobów na oszczędności, a co za tym idzie na osiągnięcie pełnej realizacji zawartych w programie inwestycji mogłoby być obligatoryjne zastosowanie technologii betonowej, w której byłyby realizowane nowe odcinki dróg. Warto zaznaczyć, że drogi betonowe już na etapie budowy są tańsze o 30% od asfaltowych, a po 30 latach dają 50% oszczędności. Analiza przeprowadzona przez naukowców z Politechniki Wrocławskiej wykazała, że wydatki związane z utrzymaniem dróg o nawierzchniach betonowych są ponadpięciokrotnie niższe niż w przypadku dróg asfaltowych. Przyczyną jest trwałość – drogi betonowe w przeciwieństwie do asfaltowych nie wymagają tak częstych remontów.

Z informacji prasowych wynika, że Pana resort prowadzi obecnie analizy oraz konsultacje w kontekście zapewnienia środków finansowych na realizację programu budowy dróg krajowych, wobec tego pozwolę sobie zapytać Pana Ministra, czy rozważają Państwo możliwość realizacji odcinków nowych dróg w technologii betonowej. Ponadto chciałbym spytać, czy widzi Pan przeszkody natury formalnoprawnej w przypadku, gdyby dofinansowanie budowy dróg uległo uzależnieniu od ich realizacji w technologii betonowej.

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński*

Odpowiedź

Warszawa, 4 października 2016 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Przemysława Termińskiego z dnia 9 września 2016 r., w sprawie realizacji Programu Budowy Dróg Krajowych oraz budowy dróg o nawierzchni betonowej, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa jeszcze przed przyjęciem w dniu 8 września 2015 r. *Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.)*, podjęło decyzję by w większym zakresie niż dotychczas do budowy dróg szybkiego ruchu zastosować nawierzchnie betonowe.

Zgodnie z powyższym biorąc pod uwagę koszty (budowy, eksploatacji, utrzymania i remontów) oraz jednorodność typu nawierzchni, do realizacji zarekomendowano około 810 km dróg szybkiego ruchu, w tym dróg ekspresowych i autostrad. Oznacza to, że w aktualnej perspektywie finansowej 73% nawierzchni zrealizowana będzie w technologii bitumicznej, a 27% w technologii betonowej.

Odnosząc się do propozycji Pana senatora, resort infrastruktury i budownictwa będzie analizował możliwość zwiększenia udziału nawierzchni dróg betonowych w ogólnej liczbie dróg budowanych na terenie Polski. Należy zauważyć, iż w ostatnich latach udział ten systematycznie wzrasta.

Należy potwierdzić, iż w resorcie aktualnie prowadzone są analizy oraz konsultacje w kontekście zapewnienia środków finansowych na realizację programu budowy dróg krajowych. Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa dostrzegając potrzebę weryfikacji Programu w tym zakresie, powołało zespoły robocze wraz z Komitetem Sterującym, w celu dokonania przeglądu możliwych do wprowadzenia rozwiązań technologicznych i ewentualnych zmian. W chwili obecnej trwają analizy możliwości wdrożenia wypracowanych pomysłów, w tym także i rozwiązań zidentyfikowanych obszarów problemowych.

Dalsze decyzje Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa o kierowaniu poszczególnych inwestycji do realizacji lub o ewentualnych zmianach zakresu technologicznego i rzeczowego Programu, będą podejmowane w miarę postępu trwających prac analitycznych, których rezultaty są obecnie trudne do przewidzenia.

Pozdrawiam

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Jerzy Szmit
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Terminińskiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Powszechnie znany jest problem zadłużenia polskich szpitali, podobnie jak źródło problemów związanych z finansowaniem służby zdrowia. Zgodnie z danymi publikowanymi przez Najwyższą Izbę Kontroli sumaryczne zadłużenie szpitali w kraju tylko w latach 2012–2014 wynosiło ok. 7,6-7,8 miliardów zł. Co najmniej takiej kwoty brakuje w systemie ochrony zdrowia do tego, aby jego kondycja poprawiła się i aby mógł on pełnić swoją funkcję.

Z perspektywy społecznej oraz z perspektywy planowanych przez Ministerstwo Zdrowia reform istotne jest wskazanie przyczyn powstania tak znacznego zadłużenia oraz zadanie pytania, czy ministerstwo planuje podjąć jakiegokolwiek działania zmierzające do ograniczenia możliwości zadłużania się szpitali, a co za tym idzie, do poprawy ich funkcjonowania. Drugą kwestią jest pytanie o możliwość zaspokojenia wymagalnych roszczeń szpitali.

Zgodnie z powszechnie dostępnymi informacjami (raporty Grupy Gomułka oraz Magellan SA) podstawowe problemy szpitali dotyczą wykonywania świadczeń ponad kwoty zakontraktowane przez NFZ (tzw. nadwykonania) i możliwości dochodzenia tych kwot przez szpitale. W przytoczonych wcześniej raportach wskazuje się, że podstawową bolączką polskich szpitali są zbyt niskie kontrakty (gwarantujące obłożenie łóżek na poziomie 60–70%), co przy stałych kosztach wprost odbija się na rentowności jednostek szpitalnych.

Jednocześnie szpitale zobowiązane są podejmować czynności wobec chorych pacjentów niezależnie od poziomu wykorzystania zawartego z NFZ kontraktu. Sytuacja ta prowadzi do podejmowania działań medycznych bez źródła ich finansowania, jedynie z ewentualną perspektywą rozliczenia należności z tytułu nadwykonania z NFZ. W sytuacjach ekstremalnych, szczególnie gdy jednocześnie prowadzone są inwestycje zmierzające do poprawy infrastruktury, a co za tym idzie, jakości świadczonych usług medycznych, dochodzi do niemalże patologicznych sytuacji w zakresie zadłużenia.

Przykładem może być sytuacja Regionalnego Szpitala Specjalistycznego w Grudziądzu zadłużonego na kwotę 500 milionów zł. Większość zadłużenia wynika z prowadzonych inwestycji, ale również ze źle skonstruowanego kontraktu z NFZ. Szpital ten jest o tyle specyficzny, że z uwagi na położenie oraz wielkość miasta pełni funkcję szpitala regionalnego, którą można byłoby porównać wręcz z zadaniami szpitali wojewódzkich ulokowanych w mniejszych miastach, np. we Włocławku lub w Ciechanowie. Pomimo to szpital ten został w całości przekazany miastu Grudziądz i to ono jako organ założycielski będzie zmuszone partycypować w zobowiązaniach jednostki o znaczeniu regionalnym.

Sytuacja zastana nakłada się na planowaną reformę, której idea jest likwidacja Narodowego Funduszu Zdrowia i powierzenie finansowania komórkom administracji rządowej przy wojewodzie. Przedstawione rozwiązanie nie wskazuje planów związanych z restrukturyzacją obecnego zadłużenia oraz ustalenia zasad związanych z odpowiedzialnością za dotychczasowe zobowiązania NFZ.

Nasuwa się wątpliwość, czy planowana reforma likwidująca NFZ nie jest de facto próbą uniknięcia odpowiedzialności NFZ, w szczególności z tytułu tzw. nadwykonania, poprzez uniemożliwienie dochodzenia przez szpitale roszczeń, również na drodze sądowej.

Wobec tego proszę Pana Ministra Zdrowia o ustosunkowanie się do kwestii poruszonych w interpelacji oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w związku z wdrażaną reformą ministerstwo planuje podjąć czynności zmierzające do systemowego oddłużenia szpitali niezależnie do formy prawnej?

2. Czy wdrażając reformę likwidującą NFZ, ministerstwo planuje wprowadzić systemowe rozwiązania związane z rozliczeniem tzw. nadwykonania i roz-

wiązać w ten sposób, przynajmniej częściowo, problem zadłużenia szpitali?

3. Czy planowana reforma likwidująca NFZ przewiduje wskazanie podmiotu, który będzie zobowiązany jako następca prawny wstąpić w prawa NFZ, w szczególności w zakresie dochodzonych przez szpitale roszczeń?

*Z wyrazami szacunku
Przemysław Termiński*

Odpowiedź

Warszawa, 2016.10.05

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora Przemysława Termińskiego złożonego podczas 25. posiedzenia Senatu RP w dniu 9 września 2016 r., przekazanego przy piśmie z dnia 13 września 2016 r., znak BPS/043-25-544/16 uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do poruszonego w oświadczeniu tematu zadłużenia polskich szpitali uprzejmie informuję, że przedstawione przez Pana Senatora dane z Najwyższej Izby Kontroli odnoszą się do wybranej grupy jednostek i nie obejmują wszystkich zobowiązań, gdyż zgodnie z danymi ankietowymi Ministerstwa Zdrowia łączna wartość zobowiązań ogółem wszystkich samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (spzoz) w skali kraju w latach 2012–2014 kształtowała się odpowiednio na poziomie od 10,7 mld zł do 10,3 mld zł. Należy podkreślić, że występowanie zobowiązań jest naturalną konsekwencją funkcjonowania podmiotów gospodarczych, które za zrealizowane usługi i nabyte towary i produkty uiszczają zapłatę z odroczonym terminem płatności wynikającym z faktury lub podpisanej umowy. Tak więc, posiadanie zobowiązań nie musi oznaczać trudnej sytuacji finansowej, a na sumaryczną kwotę zobowiązań wszystkich spzoz składają się zobowiązania podmiotów będących zarówno w dobrej jak i złej kondycji finansowej. Problem pojawia się wtedy, gdy wartość zaciągniętych zobowiązań przekracza zdolność podmiotów do ich terminowego regulowania. Wówczas powstają zobowiązania wymagalne inaczej zwane przeterminowanymi. Ich wartość w latach, o których Pan Senator pisał, czyli 2012–2014 wynosiła od 2,5 mld zł do 1,9 mld zł.

Nawiązując do podniesionej w oświadczeniu kwestii planowanych działań zmierzających do ograniczenia możliwości zadłużania się szpitali należy podkreślić, iż z dniem 15 lipca 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o działalności leczniczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 960), która m.in. zmieniła brzmienie art. 59 oraz dodała art. 53a ustawy o działalności leczniczej. Zmieniona ustawa wprowadziła dla podmiotów tworzących rozwiązania mające na celu wzmocnienie kontroli i nadzoru nad organizacją i działaniem podmiotów leczniczych. W dodanym art. 53a ustawodawca nałożył na kierownika spzoz obowiązek sporządzania i przekazania podmiotowi tworzącemu rocznego raportu o sytuacji ekonomiczno-finansowej samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Raport zawiera analizę sytuacji ekonomiczno-finansowej spzoz za poprzedni rok obrotowy, prognozę sytuacji ekonomiczno-finansowej na kolejne trzy lata obrotowe wraz z opisem przyjętych założeń oraz informację o istotnych zdarzeniach mających wpływ na sytuację ekonomiczno-finansową spzoz. Powyższa analiza i prognoza sytuacji finansowej

wej spzoz dokonywane są na podstawie wskaźników ekonomiczno-finansowych, które zostaną określone w rozporządzeniu. Założeniem ustawodawcy było, aby sporządzany przez kierownika jednostki raport był dla podmiotu tworzącego źródłem informacji o kondycji finansowej spzoz, w oparciu o które mógłby podjąć działania w przypadku zagrożenia utratą płynności, zadłużania się, bądź innych zjawisk niepożądanych wynikających z nieumiejętnego gospodarowania środkami finansowymi i zarządzania spzoz. Tak więc, raport stanowi dla podmiotu tworzącego narzędzie umożliwiające skuteczniejsze sprawowanie nadzoru i posiadanie jednolitej, aktualnej wiedzy na temat sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotów leczniczych. Natomiast zgodnie z art. 59 ust. 4 powyższej ustawy kierownik spzoz zobowiązany został do sporządzenia programu naprawczego, jeśli w sprawozdaniu finansowym wystąpiła strata netto i przedstawienia go podmiotowi tworzącemu do zatwierdzenia. Podmiot tworzący zaś zatwierdzając program naprawczy poddaje ocenie zasadność przedstawionych przez spzoz działań naprawczych mających na celu zapewnienie stabilności organizacyjnej i ekonomicznej podmiotu leczniczego. W związku z powyższym, odpowiadając na pytanie nr 1 dotyczące systemowego oddłużenia szpitali uprzejmie informuję, że aktualnie nie są prowadzone prace mające na celu oddłużenie podmiotów leczniczych.

Odnosząc się natomiast do kwestii dotyczącej niskich kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia (NFZ) uprzejmie informuję, że nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej finansowane ze składek na ubezpieczenie zdrowotne w ostatnich latach systematycznie rosną, co stwarza możliwość zwiększenia dostępności do ww. świadczeń.

Nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej w latach 2014–2016 obrazuje poniższe zestawienie (dane w tys. zł):

Treść	2014 r. realizacja	2015 r. realizacja	Dynamika kol. 3/ kol. 2	2016 r. plan	Dynamika kol. 5/ kol. 3
1	2	3	4	5	6
Nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej finansowanych ze składek na ubezpieczenie zdrowotne w całej Polsce	63 338 421,4	67 751 200,7	106,97%	70 650 535,0	104,28%
Nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej finansowanych ze składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie lecznictwa szpitalnego w całej Polsce	31 214 921,4	33 201 967,0	106,37%	34 099 558,0	102,70%
Nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej finansowanych ze składek na ubezpieczenie zdrowotne dla Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ	3 413 967,4	3 638 911,6	106,59%	3 751 413,0	103,09%
Nakłady na świadczenia opieki zdrowotnej finansowanych ze składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie lecznictwa szpitalnego dla Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ	1 715 795,4	1 821 255,8	106,15%	1 853 529,0	101,77%

W zakresie kwestii dotyczącej tzw. nadwykonań pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581 z późn. zm.), podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest

umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dotyczących gospodarki finansowej Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z którymi plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie, zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do sytuacji Regionalnego Szpitala Specjalistycznego w Grudziądzu uprzejmie informuję, że na podstawie danych przedstawionych przez Kujawsko-Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia wartość pierwotna umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej zawartych z powyższym szpitalem w latach 2011–2015 (oprócz 2014 r., kiedy odłączył się Szpital w Brodnicy, który do pierwszego kwartału 2013 r. był w strukturach Szpitala w Grudziądzu) co roku zwiększała się. Jednocześnie, jak wskazuje Kujawsko-Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia wskaźnik wzrostu kontraktu z ww. szpitalem w okresie od 2009 r. do 2014 r. poza rokiem 2013 przewyższał przyrost budżetu Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na świadczenia zdrowotne, co obrazuje poniższa tabela.

Rok	Wzrost kontraktu Regionalnego Szpitala Specjalistycznego w Grudziądzu	Wzrost budżetu OW NFZ
2009	10,7%	8,4%
2010	8,5%	2,3%
2011	3,6%	1,7%
2012	16,5%	8,8%
2014	1,3%	0,6%

Odnosząc się do pytań nr 2 i 3 Pana Senatora uprzejmie informuję, że prace dotyczące szczegółowych rozwiązań reformy ochrony zdrowia obecnie trwają, w związku z czym przedstawienie szczegółów w tym zakresie będzie możliwe po zakończeniu prac.

Z poważaniem

z upoważnienia
 MINISTRA ZDROWIA
 Podsekretarz Stanu
 Katarzyna Głowala